

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН

МАКСИМ ПАЕТРО

ЗАПОДОЗРЯН № 1

**ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН, МАКСИН
ПАЕТРО
ЗАПОДОЗРЯН № 1**

Превод: Деница Каракушева

chitanka.info

Бившият морски пехотинец Джак Морган е начело на най-могъщата детективска агенция в света. Агентите на Private са най-обиграните, най-бързите и разполагат с най-новото технологично оборудване, за да решават заплетените си случаи, в които винаги са замесени влиятелни и известни личности.

Нещата стават изключително лични, когато бивша любовница на Джак е открита мъртва в неговото легло и той е обявен за заподозрян № 1. По време на полицейското разследване срещу него Морган е по петите на мафиотска група, откраднала наркотици на стойност 30 милиона долара, а красивата управителка на луксозен хотел го убеждава, че той единствен е способен да открие кой стои зад поредицата от мистериозни убийства в нейните хотели.

Докато Морган се бори за живота си, а един от най-доверените му хора заплашва да напусне агенцията, той осъзнава, че се е изправил срещу най-умния и силен противник, който някога е срещал.

С още по-напрегнато действие, заплетени сюжетни линии и невероятни обрати „Детективска агенция Private. Заподозрян № 1“ е един от най-добрите романи на „краля на трилъра“ Джеймс Патерсън.

*Посвещаваме тази книга на нашите прескъпи и обични
Сю, Джон, Брендън и Джак.*

ПРОЛОГ
ИЗСТРЕЛИ В МРАКА

1.

Един тъмен седан отби от главния път „Пасифик Коуст“ по алеята, която водеше към портите на къща на крайбрежната линия в Малибу, вероятно на стойност около седем-осем милиона долара.

Шофьорът спусна автоматичния прозорец и прокара електронния ключ през четеца.

Портите от ковано желязо се плъзнаха встрани, седанът премина и спря пред вратите на гаража, а входът плавно се затвори след него. Шофьорът излезе от колата и се огледа.

Беше среден на ръст, бял мъж към трийсетте, с къса кафява коса, облечен с дънково яке, панталон в цвят каки, обувки с гумени подметки и латексови ръкавици. Видя, че цялата стилна, модерна къща беше заобиколена от жив плет и предпазни ограждения, които я скриваха от пътя и от съседните къщи.

Той се приближи към нишата, в която беше входната врата, забеляза охранителната камера, която го фиксира, и биометричния четец за достъп.

После се върна до колата, отвори задната врата и каза:

— Последна спирка, госпожичке.

Мъжът се наведе към задната седалка и издърпа отвътре слабичка жена с дълга черна коса. Тя не беше на себе си, беше в безсъзнание. Ухаеше на рози и сапун. Мъжът изпъшка, докато измъкваше отпуснатото тяло, а после я преметна на рамото си. Върна се обратно до входа, притисна пръста на жената върху четеца и вратата се отвори с изщракване.

Бяха успели да проникнат вътре.

Мъжът с дънковото яке не включи осветлението. Слънчевата светлина влизаше през просторните остъклени стени, отразяваше се в плочките на пода и осветяваше всичко в добре.

Вестибюлът отвеждаше към голяма всекидневна с оберлихт, овални стени и дъговидни прозорци, гледащи към океана. Вляво имаше коридор към голямата спалня и банята към нея. Мъжът отвори с

крак вратата на стаята, свали жената от рамото си и я положи на леглото върху покривката на синьо-бели тънки райета.

После нагласи една възглавница под главата ѝ и отиде до шкафа под еркерния прозорец. Под закрепения с панти капак имаше метална кутия, а в нея — изработен по поръчка пистолет „Кимбър“, 45. калибър. Човекът с дънковото яке извади пълнителя, провери го и го хлопна обратно с облечената си в ръкавица ръка. Пистолетът беше зареден.

Върна се до леглото, прицели се внимателно и застреля жената в гърдите от близко разстояние. Тялото ѝ подскочи, но след втория и третия изстрел вече не помръдна. Той взе трите празни гилзи и ги прибра в джоба си.

Стрелецът вдигна слушалката на телефона до леглото. Набра някакъв номер, докато гледаше навън през прозорците към плажа.

Убиецът затвори, без да проговори. После излезе от спалнята и отиде при домашния мултимедиен център в дневната. Отвори всички врати на шкафовете, претърси отделенията, докато не намери харддиска на охранителната система в дъното на един от тях.

Разкачи го, сложи го под мишница и напусна къщата през главния вход. Вече навън, разрови малко пръстта в корените на един пълзящ храст бугенвилея, който се беше увил плътно около оградата. Зарови пистолета в плитката дупка и я покри с натрошена кора от дърво.

После се качи в колата си, запали двигателя и прокара електронния ключ през четеца на отсрещния пост. Щом портите се отвориха, изкара бавно на заден ход автомобила в аварийното платно. Престрой се в главния път и се отправи на север.

Вече си мислеше за „Брофи Брос“ — ресторантът за морски деликатеси в Санта Барбара. Обожаваше това място. Миденият бар имаше съдове за готвене на пара, плата с кралски краб и стриди в черупките. Щеше да си вземе бутилка с нещо подобаващо за първокласно свършената днес работа.

Стрелецът пхна диск на „Ван Хален“ в плейъра и се усмихна, а черният седан се вля в потока от коли.

2.

Ей Джей Романо караше белия товарен микробус на запад по междуцатския път М-15, на около двеста и петдесет километра източно от Вегас. Микробусът беше „Форд“, последен модел. От двете му страни, както и на задните врати имаше щампи с надпис „Продюс директ“ върху кошница с червени, зелени и жълти зеленчуци.

Бени Фалачи — Фишека, се беше отпуснал на предната седалка и беше вирнал на таблото новите си каубойски ботуши от кожа на змиорка. Руди Джи беше отзад и караше там смяната си за почивка, в товарната част с климатика, опънал спалния си чувал между кашоните.

Ей Джей обичаше да кара нощем, така или иначе, но особено много в такива ясни нощи, когато се виждаха високите планински хълмове на запад. Ярки звезди. Без натоварен трафик. Само една лента, която прорязва безкрайни километри от пасища и пустинни площи, и неясен фон от хълмове като намачкана опаковъчна хартия, които се мержелеят високи и необятни в далечината.

Говореше си с Фишека:

— Та, направих тази яхния, нали се сещаш, веднъж и аз да й сготвя за разнообразие.

Фишека скъса филтъра на една цигара „Марлборо“, запали я с късметлийската си сребърна запалка и отвори прозореца.

— Мамка му — каза Романо и отвори и своя прозорец. — Не си ли чувал за пасивно пушене? В момента пушиш и за двамата.

— Минахме петстотин и двацет километра — отговори Фишека. — Такава беше сделката. По една цигара на всеки петстотин.

— Добре тогава. — Ей Джей продължи историята, надвиквайки шума от вятъра, който нахлуваше през прозорците. — Та, правя някакви спагети и малка шоколадова торта. Добре се получи.

— Възхитително, Ей Джей, покрил си всички основни групи хранителни вещества.

— Е да, значи наял съм се, но без да се тъпча. Лягаме си и към два и половина се будя. Буквално замръзвам.

Фишека изчопли парченце тютюн от езика си. В микробуса нямаше компактдиск плейър, а толкова далече от всяко проклето място не се хващаше и никакъв радиосигнал. След няколко часа щеше да седи на масата за блекджек. Тази нощ щеше да спи на кралска спалня. Щеше да се обади на Сюзет в последния момент. Мислеше си за нея и за това, колко много щеше да дърдори тя, преди да успее да ѝ смъкне гащичките. А можеше и да отиде в казино „Пясъците“ и да си хване някоя нова там. Чувстваше се късметлия.

— Включвам електрическото одеяло, но зърната ми все още са твърди като камък.

— За Бога, смени темата, ако обичаш!

— Засилих температурата на девет. Направо се сварих. Нали бях замръзнал. А когато се събудих пак, се бях изпотил, все едно съм тичал няколко километра...

— Какво става? — попита Фишека.

— Не знам. И аз това питам. Да не би да ми играе нещо сърцето?

— Не, какво става там? — попита Фишека и посочи към червените светлини пред тях.

— Онази кола ли имаш предвид?

— Намалѝ.

— Глупакът е трябвало да зареди в Канаравил.

— Изпреварѝ го — каза Фишека.

Ей Джей започна да намалява и отговори:

— Ако човек остане без бензин тук, може да го изяде някоя мечка.

Но колата пред тях не беше останала без гориво. Пълзеше, като така даде възможност на един шевролет с изгасени фарове в лявата лента да ги настигне и да се изравни с микробуса.

— Какво е това, по дяволите? — викна Ей Джей, зяпнал шевролета, който вече беше на петнадесетина сантиметра от неговата врата. — Какво прави този задник?

— Спирачка. Натисни спирачката! — изкрещя Фишека. — Заобиколи го!

Ей Джей Романо натисна клаксона, но без резултат. Микробусът беше обкръжен и го отклоняваха към изход „Пинтура“, и той трябваше или да се забие в колата отстрани, или да се хвърли надолу по склона.

Ей Джей изви волана надясно и запрати микробуса надолу към отбивката, докато Фишека ровеше под седалката за пистолета си. След това се чу стържене на метал по неговата врата и в следващия момент микробусът беше изтикан извън отбивката по някакъв черен път.

Фишека крещеше:

— Педал такъв...!

Ей Джей скочи върху спирачката.

Автомобилът занесе в пръстта и се заби в някаква телена мрежа по средата на нищото. Прахолякът закри гледката и изпълни купето.

Отпред и отзад се чу тряскане на врати. Фишека стисна пистолета си в едната ръка и разкопча колана с другата, готов да изскочи навън, но на прозореца се появи лицето на мъж — някакъв боклук, когото не беше виждал преди, — който изкрещя:

— Ръцете на тавана!

Ей Джей вдигна ръце и извика:

— Фишек, прави каквото казват.

Фишека вдигна пистолета си към прозореца. Просветна ярка светлина и се чу силен пукот. Фишека се свлече, издиша и повече не помръдна.

В главата си Ей Джей крещеше: „Божичко, убиха Фишека!“. Към лявото му ухо беше насочен автоматичен пистолет „Колт“, 45. калибър.

— Слушайте — каза Ей Джей. — Не ви познавам. Не съм видял нищо. Вземете каквото поискате. Имам шестстотин долара...

Ей Джей дори не чу дръпването на спусъка. Потрепна, но това беше всичко.

3.

Задната врата на микробуса се отвори рязко и Руди Джорджино изскочи отзад. Изкълчи десния си крак, но в гимназията беше играл бейзбол и равновесието му беше добро. Отърси се от олюляването и се затича с всички сили.

Главата му още кълтеше от цялото друсане отзад в микробуса, но инстинктите му бяха непокътнати. Бягаше под непрогледното небе през равното поле, успоредно на пътя.

Кръвта бучеше в тъпанчетата на ушите му и още беше под влиянието на шока от стрелбата.

Господи! В купето имаше стрелба!

Бяха ги обралаи.

Руди Джи тичаше, сетил се за оръжието си, изгубено някъде под камарите кашони отзад в микробуса. Мислеше си за Мариса и Спарки и за това, че не трябваше още да умира, не и застрелян тук, на майната си. Имаше толкова много планове. Та той още беше хлапе.

Усещането да тича беше хубаво. Набираше преднина, можеше почти да чуе радостните викове от скамейките.

Зад него мъж на име Виктор Спано внимателно се прицели със своя „Колт 45“, подпрян на микробуса. Глупакът направо му се поднасяше на тепсия, като тичаше по права линия.

Виктор натисна спусъка и усети отката, щом изстрелът намери целта си. Типът, който се опитваше да избяга, се спря, все едно някой беше извикал името му. После падна на колене и се свлече по лице в прахта.

Виктор отиде до мъртвия мъж и го простреля за всеки случай в тила. Ако стрелящ, но никой не чуе гърма, наистина ли си стрелял?

Да. Определено.

— Мъртъв ли е? — извика Марк.

— Казва, че иска да хапне пица с нас — викна Виктор.

— Връщай се тук, става ли? Имаме нужда от помощ за тези двамата тук.

Виктор им помогна да натикат двете тела в шевролета. Марк даде колата назад, а Виктор и Сами напъхаха и третия труп при останалите.

После, както беше по план, Виктор се качи на микробуса, трите автомобиля излязоха от черния път и се върнаха обратно на главния.

Най-отпред шевролетът се отдели и потегли към главен път 56 и Панака, Невада. Виктор Спано, мъж с бъдеще пред себе си, се отправи към Лос Анджелис, а Марк, който караше акурата, тръгна към Сидър Сити. Оттам щеше да завие към Чикаго.

Това беше една добра вечер. Обирът беше отнел само девет минути заедно с почистването.

До този момент се беше съсредоточил върху работата. Сега, след като микробусът беше на път за Ел Ей, Виктор Спано се замисли за надницата си.

Вече беше милионер и преуспял човек.

Това беше най-фантастичният ден в живота му.

КНИГА ПЪРВА
НЕ БЯХ АЗ

1

Колата ме чакаше пред Международното летище на Лос Анджелис. Алдо стоеше на бордюра и държеше табела с надпис „Добре дошъл у дома, г-н Морган“.

Здрависах се с него, метнах чантите в багажника и се шмугнах отзад върху меките кожени седалки. Бях посетил шест града за три дни, а връщането от Стокхолм се беше превърнало в двадесет и пет часов полет през въздушен ад, докато успеем да кацнем у дома. Бях капнал. Меко казано.

— Пратката ти, Джак — каза Алдо и ми подаде една папка през разделителния прозорец. Беше надписана Private, на името на моята детективска агенция. Главният ни офис се намираше в Ел Ей, но фирмата имаше клонове в още шест страни и обслужваше клиенти от цялото земно кълбо, които изискваха и плащаха добре за услуги, които не можеха да получат от държавните институции.

Напоследък бях се разтревожил, че се разрастваме прекалено бързо и че ако големината е онова, което ти пречи да си добър, нямаш никакъв шанс да станеш велик. А аз най-много от всичко исках Private да бъде велика агенция.

Прибрах папката от отдел „Счетоводство“ в куфарчето си и извадих блекбърито, докато колата се носеше по бързата лента. Непрочетените съобщения бяха стигнали трицифрено число, така че избрах да отворя някои определени, докато преглеждах списъка.

Първият имейл беше от Вивиана, изумителната красавица, която седеше до мен в самолета от Лондон до Ню Йорк. Тя продаваше 3-D оборудване за телеконференции. Не беше нещо, без което не може да се живее, но определено предизвикваше интерес.

Имаше едно съобщение от Паоло, моят началник-отдел „Безопасност“ в Рим, което гласеше: „Нашият клиент непрокопсаник вече е съвсем мъртъв. Ще пратя подробности по-късно“. В ума си помахам за сбогом на хонорара от двеста хиляди евро и преминах на съобщенията от тукашния екип.

Джъстийн Смит, моята довереница и втората по важност в Private, пишеше: „Имаме да си наваксваме, приятел. Оставила съм лампата на верандата да свети“. Усмихнах се при мисълта, че колкото и да исках да я видя, още повече исках да се изкъпя и да се просна в леглото. Изпратих ѝ отговор и после отворих един имейл от Рик дел Рио.

„Онова копеле Ноча иска да те види незабавно“.

Това съобщение ми подежда като удар в корема.

Кармине Ноча беше потомък на една от главните мафиотски фамилии, носещи същото име, оглавяваше ласвегаския клон и по една случайност се беше превърнал в мой авер заради една сделка, която бях принуден да склуча с него преди шест месеца. Ако повече не видех Кармине Ноча, докато бях жив, щях да се смятам за щастлив човек.

Написах отговор, в който споменавах майката на Ноча, изпратих го на Дел Рио и прибрах телефона обратно в джоба си, щом колата отби в алеята, която водеше към къщата ми. Взех багажа си и гледах как Алдо дава на заден, за да се уверя, че няма да го засекат странично на главния път „Пасифик Коуст“.

Прокарах електронния ключ на верижката на врата ми през четеца, минах през портата, притиснах пръст в биометричния четец за достъп на входната врата и влязох в милия ми дом.

За част от секундата ми се стори, че долавям аромат на рози, но го отдадох на радостта, че съм се прибрал и стоя в собствената си къща.

Започнах да се събличам още във всекидневната и докато стигнах до банята, вече бях само по боксерки, които изритах навън, щом влязох в душ-кабината.

Стоях под парещата вода толкова дълго, колкото успях да издържа, а после отидох в спалнята и натиснах ключа за осветлението на стената, при което светнаха лампите от двете страни на леглото.

В продължение на един безкрайно дълъг миг останах вцепенен на вратата. Не можех да проумея онова, което виждах, защото в него нямаше никакъв смисъл. Как можеше Колийн да е в леглото ми? Пуловерът ѝ беше подгизнал от кръв.

Какво, по дяволите, ставаше?

Това да не беше някаква безвкусна шега?

Извиках името ѝ и после коленичих до леглото до нея, притиснал пръст във врата ѝ. Кожата ѝ беше още топла, сякаш беше жива, но нямаше пулс.

Колийн беше облечена с пола до коляното и синя жилетка — дрехи, с които я бях виждал и преди. Ухаещата ѝ на рози коса беше разпусната по раменете, а виолетово-сините ѝ очи бяха затворени. Хванах я за раменете и леко я разтресох, но главата ѝ просто увисна назад.

О, Господи! Не!

Колийн беше мъртва.

Как, за Бога, се беше случило това?

Докато служех в Афганистан, бях виждал безброй мъртъвци. Разследвал съм убийства като част от професията си в продължение на години и съм ставал свидетел на смъртта на приятели.

Но нищо от това не ме предпази от ужаса, който изпитах, когато видях окървавеното, безжизнено тяло на Колийн. Кръвта ѝ беше изпръскала покривката на леглото и се беше просмукала надолу. Пуловерът ѝ беше толкова мокър, че не можех да видя раните ѝ.

Дали беше намушкана? Или пък простреляна? Не можех да кажа.

Завивките бяха изпънати и не виждах следи от борба. Всичко в стаята си беше точно така, както го бях оставил преди четири дни — всичко, освен трупа на Колийн точно там.

Сетих се за опита за самоубийство, който тя беше извършила, след като се бяхме разделили преди шест месеца. Белезите още си личаха: сребристи линии по китките ѝ. Но това сега не беше самоубийство.

Нямаше оръжие нито на леглото, нито някъде в близост до него.

Изглеждаше така, сякаш Колийн беше дошла в спалнята ми, беше положила глава на възглавницата и някой я беше убил, докато спи.

И в това нямаше никакъв смисъл.

Тъкмо в този момент забавените ми инстинкти за самосъхранение се задействаха. Който и да беше убил Колийн, може би все още се намираше в къщата. Отидох до шкафа под прозореца, където държах пистолета си.

Ръцете ми трепереха, когато повдигнах капака и грабнах металната кутия. Беше лека. Празна.

Отворих гардероба, погледнах под леглото, не намерих никого, нито гилзи, нищичко. Обух едни дънки, навлякох тениска и минах покрай всички прозорци и врати, проверих ключалките, огледах прозорците на тавана в търсене на счупени стъкла.

После се върнах назад по стъпките си.

Бях сигурен, че входната врата беше заключена, когато се прибрах. И сега вече се бях уверил, че всяка друга възможност да се влезе беше проверена.

Това можеше да означава единствено, че някой беше влязъл в къщата с електронен ключ за портата и биометричен достъп — някой, който ме познаваше. Колийн беше моя асистентка и любовница в продължение на една година, преди да се разделим. Не бях изтрил нейните кодове за достъп.

Тя не беше единствената, която можеше да влезе в къщата ми, но вероятно не се налагаше да гадая кой я беше убил.

Домът ми се охраняваше с помощта на най-добрата система за наблюдение, която съществуваше. От всички страни бяха разположени камери, имаше такива над входовете, които обхващаха пътя и сто и осемдесет градуса от плажната ивица зад къщата ми.

Отворих вратите на шкафа на мултимедийния център в дневната и натиснах ключа, с който се включваха шестте монитора, наредени в две колони по три. И шестте се осветиха, но и шестте показваха празни образи. Натисках бутоните на дистанционното отново и отново, докато накрая не осъзнах, че харддиска го нямаше. Там стърчеше само измъкнатият кабел.

Грабнах телефона до дивана и се обадох на Джъстийн по директната ѝ линия в офиса. Беше почти седем часът.

Дали щеше да е още там?

Тя вдигна след първото позвъняване.

— Значи все пак си огладнял, а, Джак?

— Джъстийн, случи се нещо лошо.

Гласът ми секна, щом се усилих да го изрека.

— Колийн... Мъртва е. Някой нещастник я е убил.

3

Отворих входната врата и Джъстийн нахлу вътре като нежен бриз. Тя беше първокласен психолог, профайлър, не просто умна, а направо блестяща. Слава на Бога, че беше тук.

Сложи ръка на бузата ми, вгледа се в очите ми и попита:

— Къде е тя, Джак?

Посочих към спалнята. Джъстийн влезе вътре, а аз я последвах и заставах безмълвно до вратата, щом тя пристъпи към леглото.

— О, не — изстена и склочи ръце под брадичката си.

Въпреки че стоях там и бях свидетел на тази покъртителна сцена, Колийн все още беше жива в съзнанието ми. Представих си я в малката къща, която беше наела в Лос Фелиз, любовно гнезденце, което едва ли не можеше да побереш в шепи. Спомних си как помръдваше бедра в оскъдно бельо, обута в големи пухкави пантофи, и пускаше някоя от старите поговорки на баба си с тежкия си ирландски акцент:

— Няма кой да преброи пилците наесен.

— Какво означава това, Мълой? — бях попитал.

— Беда.

А ето я сега в моето легло. Беше много повече от беда.

Джъстийн беше пребледняла, когато се върна при мен. Притегли ме в обятията си и ме прегърна.

— Ужасно съжалявам, Джак. Ужасно много съжалявам.

Притиснах я силно, но тя внезапно се отдръпна. Прониза ме с тъмните си очи и каза:

— Защо косата ти е мокра?

— Косата ми ли?

— Да не си си вземал душ?

— Да. Когато се прибрах, влязох директно в банята. Опитвах се да се разбудя.

— Ами това не е сън, Джак. По-истинско не може и да бъде. Беше ли видял Колийн, когато се изкъпа?

— Нямах представа, че е тук.

— Казвал ли си й да дойде?

— Не, Джъстийн, не съм. Наистина.

Входният звънец отново иззвъня.

Пристигането на доктор Сай и Мо-бот подобри с двеста процента шансовете да разберем какво се беше случило в дома ми.

Доктор Сай, чието истинско име беше Сиймор Клопенберг, беше главният съдебен медик в Private. Имаше дълъг списък с научни степени зад гърба си, като се почне от „доктор на науките“ от Масачузетския технологичен институт, придобита на деветнайсетгодишна възраст — едва преди десет години.

Мо-бот идваше от Морийн Рот, петдесет и няколко годишна, компютърен гений и майстор на де що има технология. Беше завършила „Компютърни престъпления“ и също така играеше ролята на майчица на всички в Private.

Мо носеше със себе си камерата и цялата си мъдрост. Сай беше донесъл набора за оглед на местопрестъпление и за събиране на доказателства, който беше последният писък на технологиите.

Четиримата отидохме в спалнята и застанахме около мъртвото тяло на Колийн, докато нощта се спускаше зад прозорците.

Всеки от нас беше обичал Колийн. Всеки посвоему.

— Нямаме много време — каза делово Джъстийн, нарушавайки мълчанието, поела ролята на детектив, разследващ убийство. — Джак, налага се да те попитам, имаш ли нещо общо с това? Защото ако имаш, може да направим така, че всичко да изчезне.

— Заварих я в този вид, когато се прибрах — отвърнах аз.

— Окей. Все тая — каза Джъстийн, — всяка изминала минута все повече те превръща в човека, който го е направил. Трябва да съобщиш в полицията, Джак. Затова нека да преговорим всичко бързо и внимателно. Започни отначало и не изпускай нито една подробност.

Докато Мо и Сай си слагаха латексови ръкавици, Джъстийн включи дигиталния магнетофон и ме подкани да започна да говоря. Казах й, че след като съм слязъл от самолета, Алдо ме е посрещнал на изхода за пристигащи на „Бритиш еървейз“ точно в пет и половина.

Разказах й, че след като съм се изкъпал, съм открил трупа на Колийн. Казах й, че от жилището липсваха моят пистолет и харддискът

на охранителната система. Повторих, че нямам представа защо Колийн е била тук или защо е била убита.

— Не съм го сторил аз, Джъстийн.

— Знам, Джак.

И двамата бяхме наясно, че когато полицаите дойдат, щях да се превърна в главния заподозрян, и макар да имах приятели ченгета, не можех да разчитам на никого от тях да открие убиеца на Колийн, при положение че аз бях толкова удобен за целта.

Бях имал интимна връзка с мъртвата.

Нямаше влизане с взлом.

Жертвата беше в моето легло.

Това беше от онези случаи, които полицаите наричаха очевидни. С очевиден за мен изход.

Освен ако не си ченге по време на изпълнение на служебни задължения, разследването на улики на местопрестъпление представлява углавно престъпление. Не просто замърсяваш доказателствата и унищожаваш възможността на обвинението да изправи обвиняемите пред съда, но и ставаш съучастник в самото престъпление.

Ако сега някой ни спипаше, щях да загубя лиценза си и четиримата щяхме да отидем в затвора. Така че, ако някога сме искали да престъпим закона, сега беше моментът.

— Джак, ако обичаш, напусни периметъра — нареди Мо.

Излязох в коридора и светкавицата на фотоапарата „Никон“ на Мо проблесна.

Снимаше от всички ъгли, с широк обектив, отблизо и с максимално увеличение на раните върху гърдите на Колийн.

Сай сне отпечатъци от пръстите на Колийн и мен с електронен четец, докато Мо прокара статичен скенер по всички твърди повърхности в стаята. За него нямаше нужда от прах за снемане на отпечатъци от пръсти.

— Кога за последно видя Колийн жива? — попита Джъстийн.

Казах й, че съм обядвал с нея миналата сряда, преди да тръгна за летището.

— Просто обяд?

— Да, просто обядвахме.

Очите на Джъстийн се премрежиха, както когато облаци надвисват пред буря. Не ми вярваше. Но аз нямах сили да я убеждавам. Бях преуморен, изплашен, съкрушен и ми се гадеше. Искях да се събудя. И да разбера, че още се намирам в самолета. Сай говореше с Мо. Събра биологичен материал от ноктите на Колийн и Мо запечата пакетчетата. Когато Сай вдигна полата на Колийн с тампон в ръка, аз извърнах поглед.

Продължих разговора с Джъстийн. Казах й къде бяхме ходили на обяд с Колийн в сряда и че тя беше в добро настроение.

— Каза, че в Дъблин си има приятел. Че започва да се влюбва.

Хрумна ми нещо. Обърнах се и извиках:

— Някой да е виждал дамската ѝ чанта?

— Няма чанта, Джак.

— Била е доведена тук — обясних на Джъстийн. — Някой е взел ключа ѝ за достъп.

— Добро предположение — отговори тя. — Можеш ли да се сетиш за някого, който е имал причина да го направи?

— Някой я е мразил. Или е мразил мен. Или и двамата ни.

Джъстийн кимна.

— Сай, Мо? Трябва да изчезваме оттук. Ще се справиш ли, Джак?

— Не съм сигурен — отговорих.

— Ти си в шок. Ние също. Просто разкажи на ченгетата каквото знаеш — каза тя, докато двамата прибираха нещата си.

— Кажи, че си си взел много дълъг душ — посъветва ме Сай и сложи ръка на рамото ми. — По-добре кажи дълга вана и душ. Това трябва да покрие част от разликата във времето.

— Окей.

— Открих само твои отпечатъци — вметна Мо-бот.

— Това е моята къща.

— Знам това, Джак. Нямахте други отпечатъци, освен твоите. Провери четеца на входа. Бих го направила, но трябва да се махаме.

Джъстийн стисна ръката ми, каза, че ще се обади по-късно, и после, сякаш ги бях сънувал, те изчезнаха, а аз останах сам с Колийн.

„Бевърли Хилс Сън“ беше единият от трите хотела за отбрана клиентела от веригата „Пул“. Намираше се на булевард „Саут Санта Моника“, на около километър и половина от „Родео Драйв“, и представляваше пететажно бижу, в което всяка стая имаше собствено име и оригинален интериор.

Около „безкрайния“ басейн с олимпийски размери на покрива бяха наредени бели шатри, тапицирани канапета и ергономични шезлонги, а до тях имаше открит бар.

Този оазис привличаше готините, секси млади хора от развлекателната индустрия, тъй като беше едно от най-атрактивните места под слънцето и над него.

В девет часа вечерта Джаред Ноулс стоеше пред вратата на апартамент „Бергман“ на петия етаж заедно с една от камериерките.

— Аз ще се заема, Мария. Благодаря ти — каза ѝ той.

Щом Мария сви зад ъгъла със завивките и постелките в ръце, Ноулс почука силно на вратата и извика името на госта, но отвътре никой не отговори. Допря ухо до вратата с надеждата да чуе шум от пуснатата вода на душа или звука на телевизора, но не долови нищо.

Гостът на хотела, Морис Бингам, бизнесмен от Ню Йорк, беше отседнал в „Сън“ три пъти преди това и никога не беше създавал проблеми.

Ноулс позвъни от мобилния си телефон в стаята на Бингам. Остави сигнала да прозвучи пет пъти, като чуваше едновременно ехото от звъна на телефона през вратата и в ухото си. После отново почука на вратата, този път по-силно, но отново не получи отговор.

Младият управител се приготви мислено за възможно най-добрия и най-лошия сценарий и пъкна в процепа, и после измъкна от него картата, която даваше достъп до всички стаи. Лампичката на вратата светна в зелено, Ноулс натисна дръжката и пристъпи в хотелския апартамент.

Миришеше на лайна.

Пулсът му се ускори и той трябваше да се застави да прекоси фойето, за да отиде в хола.

Господин Бингам лежеше на пода до писалището, а пръстите му бяха замръзнали, вкопчени за гърлото му като нокти.

В шията му беше впито тел.

Ноулс хвана бузите си с ръце и изпищя.

Ужасът се таеше както в настоящето, така и в миналото. Вече беше виждал труп, почти идентичен на този, когато работеше в хотел „Плеяда“ в Сан Франциско. Беше се преместил тук, защото не можеше да понесе спомена за случката.

През онази нощ, пет месеца по-рано, преди да го освободят, полицаите го бяха въртели на шиш и го бяха мъмрили, задето беше пипал тялото. Беше чул и за други убийства чрез удушаване с тел, даже бяха станали няколко. Това означаваше, че в този хотел е влязъл сериен убиец, който е стоял точно там, където стоеше той в този момент.

Затова Джаред Ноулс не докосна тялото.

Обади се от своя мобилен телефон на собственичката на хотела — Амелия Пул. Нека тя му каже какво да прави, мамка му.

Амелия Пул тъкмо се беше прибрала, когато получи обаждането от Джаред Ноулс, управителят на нощната смяна в „Сън“. Помоли го да изчака, докато излезе от гаража, затвори вратата и застана в двора на къщата си с изглед към каньона Лаурел.

— Случи се отново — каза Джаред. Говореше с пресипнал глас и шепнешком, и тя едва чуваше думите му.

— За какво говориш?

— Случи се отново. С един гост от апартамент „Бергман“. Името му е Морис Бингам. Той е мъртъв. Бил е убит. Точно като... не помня как се казваше, но знаете за кого говоря. Онзи в „Плеяда“. Страх ме е, защото аз се явявам връзката, госпожо Пул. Полицията ще реши, че може аз да съм го извършил.

— Направи ли го?

— Не, за Бога, госпожо. Повярвайте ми. Никога не бих го направил.

— Откъде знаеш, че господин Бингам е мъртъв?

— Лицето му е посиняло. Езикът му виси навън. Телта още е на врата му. Не диша. Изпуснах ли нещо? Защото в часовете по хотелиерски мениджмънт не са ни обучавали за подобни ситуации.

Вече направо крещеше.

Амелия на свой ред се изплаши. С това убийствата ставаха пет, три от които в някои от нейните хотели. Ченгетата не бяха открили нищо. От седмици не ги беше чувала. Затова прие това предумишлено убийство като личен удар. Вероятно някакво предупреждение. Всеки един от гостите ѝ можеше да бъде убит. Беше прекалено извратено.

— Джаред, слушай ме внимателно. Ще се опитам да не те замесвам. Светни лампичката „Не ме безпокойте“. Ще можеш ли да го направиш? Използвай лакътя си, не пръстите.

— Камериерката ме повика, за да ми каже, че господин Бингам е поръчал допълнително одеяло и възглавници, но не отварял вратата.

— Внесе ли завивките в стаята?

— Не.

— Докосна ли нещо?

— Не. — Джаред вече плачеше. Идваше му в повече.

— Джаред, включи лампата и се върни долу на рецепцията.

— Това не е ли нарушение на закона?

— Аз ще поема отговорността, Джаред. Ти просто слез долу на рецепцията. Не викай полиция, чу ли?

— Ясно.

— Ако не можеш да си вършиш работата, кажи, че се разболяваш и се прибери тази вечер. Помоли Уалид да те замести.

— Добре, госпожо Пул.

— Ще ти се обадя утре.

Амелия Пул прекъсна връзката и отново се сети за една детективска агенция, за която беше чувала. Мъжът, който я ръководеше, се казваше Джак Морган и беше бивш агент на ЦРУ, служил и в Американския морски пехотен корпус. Неговата агенция обещавахе „максимална ефикасност и максимална поверителност“. Казваше се Private.

Вече беше късно, но тя смяташе да се обади, така или иначе. Щеше да остави съобщение за Джак Морган с молба да ѝ върне обаждането при първа възможност.

Позвъних в дома на моя приятел Мики Феско, който беше началник на полицейското управление. Той вдигна и каза:

— Вечерята ме чака на масата. Дано да е нещо важно, Джак.

— Не мога да ти обещаая, Мик. Колийн Мълой, бившата ми приятелка... Била е убита в дома ми. Не съм го извършил аз.

Гледах тялото на Колийн, докато отговарях с „да“ и „не“ на въпросите на Мики. Той каза, че ще изпрати някого, а после затворих и седнах на един стол отстрани до леглото, за да правя компания на Колийн, докато пристигнат полицаите.

Спомних си колко близки бяхме с нея, как я бях обичал, но не достатъчно.

Сепнах се и се сетих какво ме беше посъветвала Мо-бот, преди да си тръгне. Отидох в хола, включих компютъра си, потропвайки с пръсти, докато се зареди операционната система. На екрана се появиха дълги списъци с часове, дати и имена и аз превъртях данните до последните влизания в системата. Ключът на Колийн беше използван трийсет минути преди да мина през входната врата.

Започвах да си изяснявам части от картинката. Това, че цялата тази грозна история се беше случила по времето, когато съм се прибирал от летището, означаваше, че някой ме беше следил и познаваше програмата ми до последната минута. Но имаше десетки хора, които знаеха графика ми — колеги, клиенти, приятели. Всеки човек с компютър можеше да разбере кога каца самолетът ми.

Скочих на крака, щом по пътя отекна сирена. Натиснах бутона, който отваряше портите, застанах на вратата и заслоних очи с ръка срещу фаровете, които отбиха в алеята към къщата ми.

Двама полицаи слязоха от патрулката. Съсредоточих вниманието си върху първия — лейтенант Мичъл Тенди.

Мики Феско не ми беше направил никаква услуга. Тенди беше достатъчно умен за ченге, но имаше гадно отношение тип „не взимай никакви пленници“.

Тенди беше арестувал баща ми, който беше собственик на Private преди мен. Татко беше обвинен и осъден за изнудване и убийство. Излежаваше доживотната си присъда в затвора „Коркоран“, когато преди пет години го бяха наръгали под душовете. Тенди не ме харесваше, защото бях син на Том Морган. Бях виновен, защото ме свързваше с него. Не ме харесваше и защото Private разрешаваше успешно по-голям процент случаи от полицейското управление на Лос Анджелис. Дори нямаха шанс да ни стигнат. Но най-очевидният дразнител беше този — аз изкарвах много пари.

Гледах двамата полицаи и чаках да дойдат по алеята.

Тенди беше четиридесетгодишен, с тен, истински фитнес маниак. Кобурът на рамото му изпъкваше под тясно прилепналото лъскаво синьо яке.

— Познаваш детектив Зиглър — каза Тенди.

— Срецали сме се — отговорих.

Зиглър имаше тяло на плувец — широки рамене и дълъг торс. На дясната си китка носеше медна гривна. Имаше пистолет на хълбока. Бяхме се засекли веднъж, когато той тормозеше един от клиентите ми. Аз бях надделял. Косата му беше посивяла, откакто го бях видял за последно. Тенди каза:

— Къде е жертвата?

Отговорих, а той ми нареди да остана там.

Зиглър се усмихна и каза:

— Дръж се, Джак.

Загледах се през прозореца към брега. Виждах само пияната по тъмните вълни. Главата ми пулсираше и ми се доповръща, но потиснах всичко, когато Тенди и Зиглър отидоха в спалнята ми. Чух, че Тенди говори по телефона, но не долавях думите му. После двамата се върнаха.

— Обадох се на „Съдебна медицина“ и в лабораторията — каза Тенди. — Защо не ни кажеш какво се случи, докато ги чакаме?

Седнахме и аз му казах, че не знам кой може да е убил Колийн, нито пък защо.

— Не съм спал от повече от двадесет и четири часа. Бях като зомби. Започнах да се събличам още щом влязох. Минах през вратата откъм коридора и отидох направо в банята.

Обясних му как след душа съм отишъл в спалнята, за да си легна, и как тогава съм открил Колийн.

— Много удобно е, че си си взел душ — каза Тенди. — Сигурно си пуснал и една пералня.

— Сакото ми е на онзи стол. Ризата — на пода в коридора. Метнах панталона си на вратата, а боксерките ми са пред душ-

кабината.

Дадох на Зиглър имената на най-близките роднини на Колийн в Дъблин и уведомих двете ченгета, че данните от охранителната система показват, че кодът за достъп на Колийн е бил използван половин час преди да се прибера.

— Колийн имаше ключ за достъп до портата. Но той не е тук. Някой трябва да я е принудил насила, използвал е ключа и е притиснал пръста ѝ в четеца на входната врата.

— Да, да — каза Зиглър и ме накара да разкажа за връзката си с Колийн.

— Излизахме заедно. Освен това Колийн работеше за мен. Аз много я харесвах. След като скъсахме, тя се прибра в Ирландия. Върна се преди две седмици, за да се види с приятели в Ел Ей. Не знам с кого. Обядвахме заедно миналата сряда.

Тенди не ми прочете правата, а аз не се позовах на правото си на адвокат. Надявах се, че ще направи някакъв пробив, че ще открие нещо, което аз бях пропуснал, но когато ме попита дали с Колийн се бяхме скарали, аз ги помолих да ме извинят, отидох в банята и повърнах.

Измих лицето си и се върнах на собствения си разпит.

Тенди ме попита отново:

— Скара ли се с момичето, Джак?

— Не.

— Не е трябвало да си взимаш проклетия душ. Или ни се подиграваш, или е било грешка. Ще изземем дрехите ти и ще разкачим тръбите. Ще проверим записите от камерите за наблюдение на летището и ще проследим телефонните ти обаждания. И това е само за тази нощ. Утре ще проверим миналото на жертвата. Предполагам, че тялото ѝ ще ни разкрие нещо интересно.

— Дай всичко от себе си, Тенди. Но дори ти и Зиглър трябва да сте наясно, че не бих убил бившата си приятелка в собствената си къща, а после да извикам ченгетата. Натопили са ме.

— Искам само едно. Да открия убиеца на момичето.

— И аз го искам.

Дадох на Тенди бордната си карта и му казах как да се свърже с Алдо. Обещах да не напускам града. Обещах, че даже няма да се изпия, без преди това да му поискам разрешение.

След това дойдоха съдебните медици и екипът за разследване на местопрестъпления. Дадох отпечатъци от пръсти на лаборантите, проба за ДНК анализ от вътрешната страна на бузата и мръсните си дрехи.

— Арестуван ли съм? — попитах Тенди.

— Все още не. Имаш високопоставен приятел, Джак. Но не можеш да останеш тук.

Обадих се на Дел Рио.

Двадесет минути по-късно се качих в неговата кола.

— Какво стана, по дяволите?

Разказах цялата история още веднъж.

Рик дел Рио живееше в къща с една спалня на канал „Шърман“, един от четирите успоредни канала, оградени от други два в краищата, представляващи своеобразна интерпретация на истинската Венеция.

Къщите бяха малки, но скъпи, разположени нагъсто с лице към канала и оградени с малки алеи отзад. Рик подкара по една от уличките с наредени боклукчийски кофи, телефонни стълбове, гаражни врати и тук-там редове от храсти покрай задните огради.

Вратата на гаража на Дел Рио беше боядисана в зелено. Той насочи дистанционното към нея, тя се отвори и колата се плъзна вътре.

— Хладилникът ми е почти празен — каза той.

— Няма проблем.

— Имам половин пиле и малко бира.

— Благодаря, все пак.

Изкачихме няколко стъпала и влязохме в кухнята през гаража.

— Никой не знае, че си тук. Отиди в хола и се опитай да се отпуснеш.

Бях ходил там и преди. Отвътре тристайната къща изглеждаше примитивна, в стил хижа. Бели стени, тъмни греди, всички столове и дивани — с пухена тапицерия. В средата между останалите мебели имаше масичка за кафе, направена от люка на дървена лодка, защитена от бирени следи и драскотини с полиуретан. Рухнах изнемощял в някакъв стол, достатъчно широк за двама, вдигнах крака върху масичката, с надеждата проклетият свят да спре да се върти.

Чувах как Дел Рио се мотка из кухнята и затворих очи.

Но не заспах.

Мислех за една нощ преди седем години. Летях с транспортен хеликоптер „Боинг СН-46“ за Кандахар, с четиринадесет морски пехотинци в товарното и Рик дел Рио на седалката до мен, който беше мой втори пилот.

Беше ужасна нощ.

Една изстреляна от боен джип ракета улучи хеликоптера ни и откъсна задното витло, запращайки машината в адски полет

спираловидно надолу. Успях да я приземя, но бомбата си беше свършила работата.

Мъжете загинаха по ужасяващ начин. Повечето. Аз познавах всеки един от тях.

Изнасях един полумъртъв войник от товарното отделение, когато летящ шрапнел ме удари в гърба.

Сърцето ми спря... и аз умрях.

Дел Рио ме откри недалеч от горящите останки и блъска гърдите ми, докато не ме върна към живота.

След това се уволних и започнах работа към малка детективска агенция в Сенчъри Сити.

И тогава извратеният, манипулативен копелдак, баща ми, ме повика. Ухили ми се през плексигласовия прозорец в Коркоран и отново заяви, че ми предава бизнеса, но този път буквално. Връчи ми ключовете за Private и ми каза, че петнайсет милиона долара ме чакат в офшорна банкова сметка.

— Направи Private по-добра, отколкото беше по мое време.

Една седмица по-късно, след като го бяха намушкали под душа, той умря.

Рик нямаше богат баща.

Беше безстрашен и можеше да си служи с оръжие. След службата той се върна в Ел Ей. Извърши въоръжен грабеж, арестуваха го, осъдиха го и го хвърлиха в затвора. След като го пуснаха преждевременно за добро поведение, дойде да работи в Private и аз му купих тази къща.

Знаех всичко за Рик. Дължах му живота си, а той твърдеше, че ми дължи своя.

Приятелят ми влезе в стаята и ме извика по име. Вдигнах поглед и видях лице, което само майка на булдог би могла да обикне. Висок един и седемдесет, той беше бивш затворник и добре обучен морски пехотинец. Носеше поднос... поднос! Все едно беше медицинска сестра или сервитьор.

Изрита краката ми от масата и сложи подноса отгоре ѝ. Беше направил сандвичи от остатъците от пилето, в намазани с тепанада и медена горчица франзели. Дори беше добавил и няколко листа салата. Носеше две бутилки бира и отварачка.

— Хапни си, Джак — каза моят помощник-пилот. — Ти ще спиш в спалнята горе. Не спори с мен за това. Горе е тъмно и ако се постараяш, можеш да спиш и девет часа.

— Не мога да ти взема стаята.

— Гледай — каза той и отвори капака на един диван. Разгъваше се на легло. — Вземи спалнята. Утре ще имаш тежък ден.

— Колийн.

— Колийн, безспорно. А получи ли съобщението ми? Имаш уговорка още сутринта. Кармине Ноча ще дойде да се срещне с теб.

Асистентът ми, Коуди Доус, ме накара да се спра до бюрото му и каза:

— Добро утро, Джак. Трябва да обсъдим някои въпроси...

— Само неотложните, Коуди. Още съм като парцал.

— Ясно, добре. Ами... това е предизвестие за напускането ми.

— Какво? Проблем ли има? Мислех, че тук ти харесва.

— Получих роля с реплики във филм на Ридли Скот. Ще имам реплики!

Той се ухили широко, плесна с ръце и май даже подскочи на място. Протегнах ръка, стиснах неговата и го поздравих:

— Радвам се за теб, Коуди. Честито.

— Няма да те зарежа просто така. Направил съм списък с няколко души, с които да се срещнеш. Сам ги проучих и отсях.

Въздъгнах:

— Е, добре, какво друго има?

Беше осем и половина сутринта в Лос Анджелис, което означаваше пет и половина следобед в Стокхолм. Биологичният ми часовник беше още по централноевропейско време.

— Господин Ноча е тук. Наложил се да го въведа в твоя офис.

— Мислех, че ще имам малко време, преди да се появи.

— Чакаше на улицата, Джак. В един мерцедес, заедно с още трима души от типа, които не би искал да се омъжат за сестра ти. Отворих входната врата. Той каза, че иска да влезе вътре, така че го доведох тук, горе. Прецених на място.

— Правиш ли още кафе?

— Да — ухили се Коуди.

Влязох в офиса си.

Състоеше се от две части — в единия край беше работният ми кът, а в другия — място за срещи. Кармине Ноча седеше на стол до бюрото ми.

— Кармине — поздравих аз и му подадох ръка, след което заобиколих бюрото и седнах в стола си. Лампичките на всички

телефонни линии светеха. Вдясно от мен беше струпана камара с документи, висока две педи. Програмата ми беше изкарана на монитора и ме очакваше.

— Добре изглеждаш, Джак. Все едно си прекарал нощта заключен в някое шкафче в съблекалнята на фитнеса.

— Усещането от смяната на часовите пояси е точно такава.

Ноча се усмихна. Той беше привлекателен мъж към средата на четиридесетте, с перфектни зъби, прошарена коса, облечен в шит по поръчка костюм и италиански обувки, ръчна изработка.

Кармине беше еквивалентът на рок звезда за съвременната мафия. Поглеждаш го и виждаш бизнесмен, завършил елитен университет, а не сина на някой властващ дон, мафиотски бос или убиец.

Коуди донесе голям сребърен термос с кафе и чиния с бисквити, а когато си тръгна, каза:

— Дел Рио ми каза, че си настоявал да ме видиш на всяка цена.

Опитах се да не го показвам с тона си, но онова, което всъщност исках да кажа, беше: „Какво търсиш тук, мамка му?“.

Кармине Ноча каза:

— Това си е шибана катастрофа, Джак. Един от товарните ми микробуси е бил ограбен в Юта. Трима от хората ми са убити, а телата им — захвърлени в пустинята. Не мисля, че ченгетата ще ми помогнат да възвърна собствеността си — нещо, което трябваше да се случи още вчера. Добре че ти си ми подръка.

Аз не сключвам сделки с гангстери.

Нека се поправя. Не сключвах сделки с гангстери, докато еднояйчният ми близък Томи-младши не натрупа дълг от шестстотин хиляди на комар, а аз го изплатих, за да не остане милата жена на брат ми вдовица.

Преди няколко месеца Дел Рио и аз отлетяхме за Вегас, за да се срещнем с Ноча в префърцуеното му имение в стил испанска хахиенда, допълнено със състезателни коне и изкуствена река с рециркулираща вода, на около осем километра южно от „Стрип“, главният булевард на Лас Вегас.

Бях донесъл чек с пълната сума за дълга на брат ми и с Ноча се отнесохме благосклонно един към друг. В онзи ден установихме, че и двамата сме служили във военноморските сили. Както морските пехотинци обичаха да казват за себе си: „Невъзможно е да намериш по-добър приятел. Нито по-лош враг“.

Кармине Ноча и аз си бяхме стиснали ръцете за това.

Сега Ноча си наливаше кафе и, след като си сложи сметана, ми подаде термоса.

— Момчетата ми бяха добри — каза той. — Но крадците са били по-добри. И това е единственото, което знам за тези копелета.

— Кога се е случило?

— Снощи. Нашият микробус идваше от запад към Чикаго. Бяхме сложили вътре проследяващо устройство. Никой не заподозря, че нещо не е наред, докато автомобилът не подмина Вегас и не продължи да пердаши, докато не стигна Ел Ей. Крадците сигурно са открили джипиеса и са го унищожили, когато са спрели да огледат плячката.

— Значи смяташ, че микробусът е в Ел Ей?

— Мисля, че да. Ел Ей е главен център за дистрибуция. А товарът е ценен, Джак.

— Наркотици?

— От онези, които се взимат по лекарско предписание — кимна той.

— Колко?

— На цена на черно — към трийсет милиона.

Сега вече разбрах защо Ноча ме беше чакал пред вратата още преди да отворим. В миналото мафията не гледаше с добро око на търговията с наркотици, но фармацевтичният бизнес се разрастваше бързо и беше изключително доходен, т.е. твърде изгоден, за да бъде подминат с лека ръка. Освен това лекарствените продукти бяха лесни за задигане от всяка точка по веригата на разпространение. Дори малко семейно магазинче с катинар за дванайсет долара на вратата можеше да има на склад „Окси“^[1] на стойност петдесет хиляди долара всеки божи ден.

Всяко хапче е малка златна мина, одобрена на сто процента от Агенцията за контрол върху храните и лекарствата. Най-големите таблетки оксиконтин бяха от осемдесет милиграма. При цена от долар за милиграм, едно осемдесетмилиграмово хапче струваше осемдесет долара, а те бяха по сто във флакон. Това означаваше, че едно малко шишенце излизаше по осем хиляди долара. А цял камион — тридесет милиона, ако не и повече.

Проблемът на Ноча беше огромен. Отчаяно искаше да овладее ситуацията, но в същото време не можеше да си позволи някой да разбере, че е навлязъл във фармацевтичния бизнес. Затова, вместо да пусне своите хора да се разровят тихомълком, беше дошъл при мен.

От незаконни лекарства измираха повече хора, отколкото от всички останали наркотици на улицата, взети заедно. Това беше много мръсен бизнес и аз не исках да имам нищо общо с него.

Ноча се наведе напред, прикова в мен големите си кафяви очи и каза:

— От тридесет години чакам удобен случай да го кажа, Джак. Ще ти направя предложение, на което не можеш да откажеш.

[1] Оксикодон/оксиконтин — вещество, получавано от тебаин. Използва се в онкологията като обезболяващо средство, но и като наркотик. — Б.пр. ↑

Насилих се да се усмихна и казах:

— Кармине, не поемам случаи за връщане на изгубени наркотици. Ние се занимаваме с корпоративни поръчки. Правителствени споразумения. Знаеш това.

— Правиш много повече от това, Джак, но то си е твоя работа. Ще ти дам десет процента от цената на дребно. Това са три милиона долара — кеш. Трябва само да откриеш стоката. С твоите връзки ще отнеме не повече от няколко дни. Три милиона долара, Джак. На колко кръшкаци съпрузи трябва да вървиш по петите, докато изкараш толкова?

Коуди ми позвъни по вътрешната линия:

— Господин Морган, жената за срещата ви в девет е тук.

Обърнах се към Кармине:

— Ще ми се да ти помогна, но това не е по моята част.

Погледнах графика си — уговорките ми бяха наблъскани като пристигащите самолети на летището в Лас Вегас — през половин час до края на деня.

Представих си Колийн, просната на студената маса в моргата, и съдебния медик, който я разпорва от ключицата до линията на бикините ѝ.

Докато стоях там, полицаите претърсваха къщата ми и разпарчетосваха живота ми, а Кармине Ноча размахваше под носа ми милиони мръсни пари.

Вдигнах поглед към мафията с обещаващо бъдеще; бъдеще, което сега беше изложено на риск заради загубата на огромно количество стока и трима мъже. Изражението му беше безстрастно. Без повече шегички с реплики от „Кръстникът“. Той сплете пръстите си с безупречен маникюр и постави ръце на бюрото ми.

— Ще удвоя твоя дял. Двайсет процента. Никакви данъци — чисти шест милиона.

Колкото по-голяма ставаше офертата, толкова повече се засилваше желанието ми да нямам нищо общо с нея — или пък с него.

— Благодаря, но не ме интересува, Кармине — отговорих аз и се изправих. — Съжалявам, но имам друга уговорка.

Ноча също стана. Беше висок колкото мен.

— Разбрал си ме погрешно, Джак. Работата е твоя. Онова, което очаквам да чуя от теб, е колко бързо можеш да ми върнеш стоката, защото съвсем скоро ще се озове из цялата страна, а аз ще съм назад с тридесет милиона — а това е неприемливо за мен. Обади ми се, като откриеш микробуса.

— Не, Кармине — повторих аз. — Няма да стане.

— Коя част от „не можеш да откажеш“ не разбираш, Джак? Ясно ти е накъде бия. „Никога няма да намериш по-добър приятел“. Длъжник си ми. Ето номера ми — каза той и го написа върху някакъв плик. — Дръж ме в течение.

Подхвърли химикала и той се плъзна по бюрото ми, докато Кармине излизаше от офиса. Чух го да казва на Коуди:

— Няма нужда да ме изпращате.

Облегнах се назад в стола си и погледнах обширния градски пейзаж на централен Лос Анджелис. Какво можеше да се случи, ако откажех работата? Бях ли готов да вляза във война с фамилията Ноча?

Свързах се с Дел Рио. Обсъдихме го в продължение на няколко минути — какви бяха възможностите, кой беше най-умният и най-безопасен начин за нападение. Рик изрази мнението си. Аз — своето. След като изработихме плана, помолих Коуди да въведе в офиса жената за срещата в девет часа.

Привлекателната жена, която седеше във фотьойла, ми навяваше мисли за старите шпионски черно-бели филми по романи на Чандлър, Хамет и Спилейн.

Амелия Пул изглеждаше като новия клиент на Сам Спейд^[1] — обаятелна бяла жена, приближаваща четиридесетте, с къса кафява коса и без пръстен на безименния пръст.

Вместо табакера и кожа от лисица около шията, госпожа Пул държеше айфон, а на врата си имаше красива златна огърлица с диаманти.

— Май не сте спали тази нощ, господин Морган — каза госпожа Пул и се усмихна припряно, докато пъхаше телефона в дамската си чанта. — Познах, защото се случи и на мен.

— Уверен съм, че вашата причина е по-интересна от моята — отвърнах аз, припомняйки си спалнята на Дел Рио с неговия войнишки матрак и голи бели стени.

Амелия Пул имаше красива усмивка, но се насилваше. Погледът ѝ беше мрачен.

Защо беше дошла да се срещне с мен? Дали я съдеха? Или някой я преследваше? Или пък се нуждаеше от мен, за да открия изгубеното ѝ дете?

От досието ѝ бях научил, че Амелия Пул е купила и реновирала три стари хотела на превъзходни места, като ги е превърнала в първокласните петзвездни хотели „Пул“.

Бил съм в бара на покрива на „Сън“ и съм отседнал няколко пъти в „Плеяда“ в Сан Франциско. Бях съгласен с присъдената им категория. В досието ѝ също така имаше нещо за някакви неразкрити случаи на обири, завършили с убийство в нейните хотели, и още няколко, които бяха разтреперили Калифорнийската търговска камара.

Случаите все още не бяха приключени, но избиването на туристи не се класираше за първите страници на вестниците в днешния политически и икономически климат.

— Извинете, госпожо Пул, но не ми съобщиха защо желаете да ме видите.

— Джинкс.

— Моля?

— Наричайте ме Джинкс. Така ми казват.

— Аз съм Джак.

Налях кафе, а тя ми разказа как е чула за Private и е разбрала, че сме наистина добри. Продължаваше да изглежда разтревожена, сякаш се опитваше да скрие онова, което я притеснява.

Госпожа Пул си играеше с диамантите си и ме фиксираше с пронизващия си поглед.

— И така, какво ви води в Private?

Тогава тя избълва на един дъх:

— Снощи гост на хотел „Сън“ е бил убит в стаята си. Не съм казала на никого. Дори не съм съобщила в полицията. Страх ме е. Това е третият човек, убит в мой хотел, и аз не знам как да постъпя.

---

[1] Герой от романите на Дашиъл Хамет. — Б.пр. ↑

Обирите в хотелите не бяха рядкост, но убийствата — да. Джинкс Пул ми обясни, че всички жертви — три от които в нейни хотели и две в други калифорнийски хотели — бяха бизнесмени от други градове, пътуващи сами.

— Полицията е безнадежден случай — каза тя. — Когато дойдоха последния път, запечатаха хотела и затвориха бара за четиридесет и осем часа. Разпитаха всички гости, подплашиха персонала ми, а накрая не стигнаха до заподозрян, нито един дори! Резервациите ни намаляха. Имаме празни стаи в разгара на сезона — че кой ще иска да отседне в хотел, в който някой е бил убит? Джак, отчаяна съм. Убиват хора. Нямам представа защо. Не знам кой го върши. Но тези хотели са всичко, което имам. Нуждая се от помощта ти.

Исках Джинкс да съобщи за убийството в полицията и след като Полицейското управление на Лос Анджелис се заеме със случая, да наеме Private, която да внедри безотказна охранителна система, но тази жена ми влизаше под кожата.

Беше уязвима, но смело се опитваше да разреши проблема си. Харесах я. Разбирах какво чувстваше. Напълно.

При все това, ние не разполагахме с човешкия ресурс, за да поемем такъв бум на престъпления с многобройни жертви, и то от грешната страна на закона. Бяхме затрупани до тавана, а и в момента най-важната ни задача беше да открием кой беше убил Колийн Мълой. Зададох на Джинкс някои въпроси с надеждата отговорите ѝ да ми помогнат да взема решение.

Тя ми каза, че мъртвият гост в „Сън“ се казвал Морис Бингам, към средата на четиридесетте, живеел в Ню Йорк и работел в сферата на рекламата. Бил в Ел Ей по работа.

Няма сведения за шум от кавги в стаята. Персоналът на хотела познаваше Бингам. Плащал сметката си с кредитна карта, не е предявявал необичайни искания. Трябвало е да освободи стаята утре — това вече беше добра новина.

Означаваше, че още никой не го търсеше в Ню Йорк и че имаше основание да се предположи, че толкова рано през деня и при светната на вратата лампичка „Не ме безпокойте“, камериерката още не е открила тялото му.

— Разкажете ми за охранителната ви система.

— В коридорите, разбира се, има камери. Има още няколко и около басейна.

— Ще трябва да изключите онези от етаж на убийството за около час, за да успеем да влезем и излезем оттам. Можете ли да го направите?

— Да. Значи, приемате работата?

— Не мога да ви дам никакви обещания, но ще огледаме стаята и трупа. Приемете го като консултация.

— Разбирам.

— Ще ми трябва достъп до стаята.

Джинкс Пул отвори дамската си чанта, извади електронна карта за пълен достъп и ми я подаде.

— Трябва да отседна някъде за няколко ноци. Мога да наема апартамент в „Сън“ — казах аз.

— Чудесна идея — отговори тя. — Апартамент „Копола“ е свободен. Ще бъдете мой гост.

Като изключим градските бунища, хотелските стаи са най-гадните места на света за събиране на улики. Дори и в петзвездните хотели ще се намерят ДНК клетки и пръстови отпечатащи от поне няколкостотин предишни наематели.

Струваше си да опитаме обаче.

Карл Ментони, хайтек гуру, познат в Private като Малката Камера, сложи на лаптопа програма „Делта“, която съставяше план на апартамент „Бергман“ от всеки ъгъл. На моя лаптоп се излъчваше видеоизображение, което минаваше през сателит и предаваше кристално ясна картина в моя офис.

Все едно стоях на вратата и гледах как Сай, Дел Рио и Емилио Круз влизат в апартамент, а Малкия ме развеждаше на видео обиколка из стая за хиляда и петстотин долара на вечер в хотел в Бевърли Хилс.

На прозорците висяха златни копринени завеси. Около махагонова маса бяха подредени уютни мебели, а по стените окачени хубави картини. Лампите стояха изправени. Декоративните възглавнички бяха на мястото си. Не е имало борба. Какво тогава беше станало тук?

Като особено уродлива скулптура, трупът на мъжа лежеше до бюрото.

Сай се спря до тялото на бял мъж, облечен с тъмен панталон и разкопчана бяла риза. Косата му беше подстригана неотдавна, прическата — строга и делова. Носеше халка. На китката, там, където е стоял часовникът, имаше бяла ивица.

Сай се вгледа във врата на мъртвеца.

— Гарота — каза той. — Това е тънка, импрегнирана медна жица — може без проблем да се намери във всяка железария. Жертвата се е опитала да разхлаби телта с нокти, но не е успяла.

— Има ли документи? — попитах.

— Портфейлът му липсва — отговори Сай.

Круз се наведе към камерата и каза:

— Джак, ключалката е непокътната. Или жертвата е пуснала убиеца, или той е имал ключ. На масата има отворена бутилка „Чивас Регал“ с две чаши. На дъното им има малко уиски.

— Да се преместим в спалнята — предложих аз.

Малкия поведе останалите и постави лаптопа на масата. Качеството на образа беше толкова добро, че можех да видя шарката на жакардовата завивка, която лежеше намачкана на пода. Възглавниците също бяха паднали на земята.

— На мен ми говори за секс — обади се Малкия.

Сай сложи набора за оглед на местопрестъпления на пода и се залови за работа, като прокара по чаршафите алтернативен източник на светлина с филтър за променлива дължина на вълната.

— Прав си. Имало е секс.

— И тук го няма портфейла — каза Круз, ровейки из малка купчина лични принадлежности върху нощното шкафче. Химикалка, дребни пари, ключове за кола под наем. Малкия пренесе камерата си в банята. На закачалката зад вратата висяха бански гащета и очила за плуване, на масичката имаше тоалетни принадлежности, а на пода — хавлиени кърпи. Емилио Круз седна на капака на тоалетната чиния и заговори на камерата.

— Джак, убиецът е действал хладнокръвно, може дори да е бил професионалист. Няма следи от борба. Както ти казах, нашият човек е пуснал убиеца в стаята си. Пил е по едно с него и може би след това е казал или направил нещо, за да го вбеси. Убиецът е застанал зад него и го е удушил. Бингам не е имал никакъв шанс.

Докато оглеждах апартамента „Бергман“ от разстояние шестнайсет километра, Коуди ме държеше в течение на постъпилите обаждания, а съобщенията му изскачаха в лявата половина на екрана ми.

Написах му някакъв отговор, докато гледах как Дел Рио изследва мястото за улики. Беше само на около метър от мъртвеца, когато нещо привлече погледа ми.

— Малък, какво е това на бюрото?

— Телефонен указател — отговори той. — Тукашен. На Бевърли Хилс.

Фокусира справочника, който беше отворен, но с корицата нагоре, обърна го с облечена в ръкавица ръка и ми показа страницата, на която беше отгърнат.

Разчитах шрифта така ясно, все едно държах книгата в ръка.

Категорията беше „Компаньонки“.

— Интересно — вметнах аз. — Може би господин Бингам си е платил за купона в стаята му.

— Сигурно, Джак. Мислиш, че го е направила жена ли? Само че трябва да е много силна, за да успее да удуши толкова едър мъж.

— Сай, взе ли отпечатъци от Бингам?

— Аха. И още няколкостотин различни отпечатъка от мебелите, които може да са на всекиго. Тук бъка от ДНК.

— Имаш ли нужда от още нещо? — той сви рамене, сякаш казваше: „Аз какво мога да направя?“.

Ако ченгетата ни завареха на местопрестъплението, с Private беше свършено.

— Окей. Тогава да се изнасяме — наредих.

Моите хора затвориха куфарчетата с оборудването си и се отправиха към вратата. Малкия завъртя камерата към напрегнатото си, разпалено двадесет и две годишно лице и каза, че ще заснеме коридора и изходите. Щом видеовръзката се изключи, аз позвъних на Джинкс Пул.

— Джинкс, можеш да пуснеш охранителните камери. Ще ми трябва и копие от снощния запис на петия етаж.

— Вече ти го приготвих.

— Чудесно. Остави го на рецепцията за Дел Рио. Време е камериерката да открие тялото и да се обади в полицията.

— О, не.

— Налага се.

Тъкмо казвах на новата си клиентка, че вечерта ще бъде в бара на хотела, когато на екрана ми изскочи още едно съобщение от Коуди.

То гласеше: „Лейтенант Тенди и детектив Зиглър са тук, за да се срещнат с теб“.

Стомахът ми се сви на топка. Това пък какво беше? Дали имаха следа за убийството на Колийн?

Казах на Джинкс, че ще се видим по-късно.

После помолих Коуди да пусне лошия лейтенант и неговия партньор.

Мич Тенди и Лен Зиглър влязоха в офиса ми и се огледаха така, сякаш тъкмо бяха купили мястото на закрит търг и сега го виждаха за пръв път.

Насочих ги към къта за срещи и аз, и Тенди седнахме. Зиглър предпочете да разгледа — гледката навън, лавиците с книги, снимките по стените.

— Защо си пипал местопрестъплението, Джак? — попита Тенди. — С една идея е твърде подредено, ако разбираш какво искам да кажа. Момичето умира наред леглото, без да си свали обувките. Не оставя никакви отпечатъци, даже и в банята. Моят опит сочи, че момичетата винаги използват банята.

Ченгетата не бяха дошли да ми донесат новини. Бяха тук, за да ме преценят, да ме сплашат, да ме хванат в лъжа или увъртане около версията, която бях дал предишната вечер.

— Тя вече беше мъртва, когато се прибрах — казах аз. — Видяхте същото, което и аз.

— Джак, аз съм справедлив човек.

Казах си наум: „Не, не си“.

Той беше отровно същество. Неговата неизследвана липса на самоуважение и завистта му към останалите го правеше такъв. Опасен.

— Кажи ми какво се случи в действителност, за да можеш да го оставиш зад гърба си.

— Мич, казах ти всичко, което знам.

— Добре тогава.

Той се наведе над масичката за кафе, подреди една камара с книги и каза:

— Сега ще ти кажа каква е моята теория за убийството на това момиче. Колийн Мълой е била влюбена в своя шеф. По този въпрос нямаме разногласия. Не е нещо необичайно. Случва се непрекъснато. Но това определено момиче, Колийн, се е опитало да се самоубие, след като сте се разделили. Това е факт. Опитът за самоубийство ми подсказва, че е била чувствителна. Неуравновесена.

— Срязала си е китките преди шест месеца — обади се Зиглър от другия край на стаята. Държеше джобно ножче с петнайсетсантиметрово острие и седефена дръжка. Подхвърли го във въздуха и го улови. Продължи да го прави през цялото време, докато говореше. — Колийн е оцеляла. Напуснала е работа и се е преместила обратно в Ирландия, като се е върнала в Ел Ей преди две седмици, за да се види с приятели.

— Точно така — включи се Тенди. — Стигаме до настоящия момент. Миналата сряда Колийн е обядвала с теб в „Смити“, но както и да е минал обядът, Колийн не е останала съвсем доволна. Тя знае какъв е графикът ти, кога ще се прибереш и така нататък, и снощи взема такси и се появява в къщата ти без покана.

Тонът му беше равен. Без грубости. Без заплахи. Но Тенди излагаше теорията си, че съм бил аз, и го заявяваше като неоспорим факт.

— Имаш голямо въображение, Мич — казах. — Но Колийн си имаше приятел в Дъблин. Не ме преследваше.

— Не казвам, че те е преследвала. Искала е да си поговорите. Знаела е кога ще си вкъщи. Влиза с кода си за достъп и зачаква. Ти се прибираш. Тя казва: „Изненада, все още те обичам, Джак. Винаги ще те обичам“.

— Тенди, отвращаваш ме, знаеш ли? Нищо подобно не се е случило. Колийн и аз бяхме приятели. Само приятели.

— Бил си изморен, когато се е появила. Сам ни го каза. След онзи дълъг полет и всичките прекачвания. Не ти е било до увещанията на бившата ти приятелка, но може би все пак си се опитал да се държиш като джентълмен.

Зиглър стоеше прав, вече прибрал ножа в джоба на панталона си, и обикаляше, приближавайки се до бюрото ми. Изправих се, отидох до него, изключих компютъра си и казах през рамо на Тенди:

— Нищо от това, което каза, не е истина.

— Просто си говорим — каза той приветливо. — Дърдорим си. Щом приключи с моята теория, можеш да ми изложиш своята.

Тенди се забавляваше да разтегля сюжета си „Джак Морган го направи“. Седеше на дивана ми, вмирисан на кърпички, и размахваше ръце насам-натам, докато не стигна до основния момент в неговата „теория“.

— Та, значи, момичето вече вероятно плаче, кой знае, а може да е била и малко зашеметена. Така ли беше? Беше ли си пийнала? Беше ли се разбесняла? Във всеки случай, Колийн е превъзбудена. И тъкмо тук идва болезнената част. Казваш й, че тя вече не те интересува. „Благодаря, но — не, благодаря. Нека си останем просто приятели.“ Но тя не иска отново да бъде отблъсната от теб. Затова смята да се самоубие. Това трябва да ти послужи за урок.

Думите на Тенди ми причиняваха болка. Да, Колийн все още имаше чувства към мен. Аз също бих имал чувства към нея, ако беше жива.

— Много мелодраматично, Тенди, но пак ти повтарям, не съм го извършил аз.

— А аз ти казвам, че Колийн знае къде държиш оръжието си. Отива да го вземе. Ти се бориш с нея. Двамата падате на леглото и пистолетът гръмва. При най-лек допир. Бум. Бум. Бум. Куршумът попада в гърдите й.

— Няма такова нещо.

— Колийн е застреляна. Било е нещастен случай. Познавам те достатъчно добре, за да мога да го твърдя, Джак. Но ти не можеш да промениш събитията. И сега горкото объркано девойче е мъртво в твоята къща. Разбира се, можеш да се отървеш от тялото, но няма как да не се запиташ дали Колийн не е казала на някой приятел, че ще дойде да те види, няма как да бъдеш сигурен. Или пък си се уплашил. Паникьосал си се. Загубил си контрол...

— Зиглър, стой настрана от бюрото ми.

— Какво има, Джак? Да не би тук да има нещо, което не трябва да виждам?

Зиглър заобиколи и дойде при нас с Тенди. Представих си как забивам юмрук в нахилената му като тиква физиономия.

— Ако съм се объркал, накарай ме да повярвам в твоята версия и ще мина на твоя страна — каза Тенди.

Колко любезно. Покриваше си задника, защото с началника на полицията бяхме приятели.

— Мой ред ли е да говоря? — попитах.

— Да, твой ред е — отговори Тенди.

— Добре. Вие трябва да ме разследвате за убийството. Това го разбирам. Само че си губите времето. Някой ме е натопил. Някой, който не ме харесва. Отвлякъл е Колийн, накарал я е да му даде ключа за достъп и е ползвал нейния пръст, за да отвори вратата. Внесъл я е в къщата ми и я е застрелял в моето легло. Стрелецът е излязъл, преди да се прибера. Знаел е, че полицията няма да се насочи сериозно към друг, освен към мен. Това е влизало в плана му.

Тенди се усмихна.

— Само че ето къде историята ти издиша, Джак. Има пролука във времевата последователност. Излязъл си от летището около пет и половина. Трафикът е бил слаб. Прибрал си се в шест и тридесет. Поне така твърдиш. Обадил си се на шефа в осем. Минава малко време, докато Феско се свърже с районното управление и обаждането не тръгне по веригата. Докато аз и Зиглър пристигнем, са минали почти два часа, откакто си прекрачил прага на дома си. Имал си предостатъчно време да застреляш момичето, да се отървеш от пистолета, да метнеш него и харддиска от охранителната ти система в океана. После си взел душ, измил си си главата с шампоан и... по дяволите, имал си време дори да извикаш твоите хора да почистят професионално, все едно това никога не се е случвало.

— Мич — отговорих аз, — четецът показва, че ключът на Колийн е използван в шест. А в шест, ние тъкмо излизахме от летището.

— Е, и? Тя те е изчаквала. Или ти си си поиграл с програмата за сигурност след това. Виж, аз съм справедлив човек, Джак. Ти кого подозираш в убийството на Колийн?

— Не знам. Иска ми се да знаех.

— Помисли си, тогава. Бих се радвал да чуя какво мислиш. Защо не съставиш списък на враговете си. Аз ще ги проверя. Лично аз.

Окей? Обадì ми се, Джак. По всяко време.

— Благодаря, Мич. Ще го направя.

Ръкувах се с полицаите, а после Коуди ги изпрати до асансьора. Копелета. Беше съвсем ясно. Налагаше се аз да разкрия убиеца на Колийн.

На мен се падаше да спасявам собствения си живот.

Взех един аспирин, а после откраднах няколко минути на бюрото си, като се захванах с напирещата лавина от имейли и телефонни обаждания. Когато вдигнах поглед, пред мен стоеше Сай. Не го бях чул да влиза. Дали не се беше материализирал от нищото? Ако някой беше способен да го направи, то това беше Доктор Сай.

— Какво става, по дяволите?

— Мислех си нещо — каза той.

Сай беше облечен с червена риза, пусната над дънките, и беше качил обувките си за боулинг на ръба на бюрото ми. Той имаше лицето на херувим и мозъка на Айнщайн — ако Айнщайн беше живял в дигиталната ера. И тъй като не беше, можеше да се спори дали Доктор Сай не е по-умен.

— И какво си мислеше?

— Имам новини, Джак. Но не виждам нищо хубаво в тях.

— Да чуем.

— Разговарях с един човек.

Освен че имаше престижни дипломи, беше работил няколко години в полицейската лаборатория на Ел Ей, редувайки балистика, тъканен анализ и ДНК тестове. Имаше сериозни връзки в лосанджелиската лаборатория, която струваше сто милиона долара, а приятелите му бяха гъсти с полицаите. Един от тези приятели се надяваше Сай да го привлече към Private.

Още преди много време се бяхме разбрали, че Сай ще ми дава неофициална информация, а аз няма да задавам неудобни въпроси.

— Имало е свидетел — каза той.

— Някой е видял Колийн?

— Някой е видял теб, Джак. На плажа. Съседка — Боби Нютън. Познаваш ли я?

— Бегло. Живее през няколко къщи по плажа.

— Твърди, че миналата вечер е тичала по плажа и те е видяла да говориш по телефона. Помахала ти е, а ти си й отвърнал.

— Кога се е случило това?

— Около шест и нещо. Не е много сигурна. Била е без часовник.

— Видяла ме е?

— Така казва.

— За Бога, Сай. Не съм бил на плажа.

Не копнеех за мислите, които се зараждаха в ума ми, но парчетата на пъзела се нареждаха. Гатанка. Аз съм, но не съм аз — що е то?

Моят другар в утробата. Моят враг.

— Томи. Че кой друг?

— В спалнята ти имаше само твои отпечатьци.

— С него сме напълно идентични.

— Отпечатьците ви обаче не са. Те се формират от теченията в утробата. Тези на Томи трябва да са малко по-различни от твоите. Джак, нима наистина смяташ, че Томи е убил Колийн?

— Той я познава. Познава и мен. Би могъл да се приближи до нея и да я принуди да му даде ключовете, да опре пръста ѝ в биометричния четец. Има мотив. Мрази ме в червата.

Слязох по стълбите до офиса на Джъстийн, който се намираше точно под моя. Около бюрото ѝ с форма на полумесец се бяха наредили трима от съдружниците ни — Кейт Хенли, Лори Грийн и нашият шейсетгодишен истински хамелеон в детективската работа — Бъд Ранкин.

Джъстийн им възлагаше да съберат информация за петте жертви от убийствата в хотелите. Вдигна поглед. Дългата ѝ черна коса се спускаше по раменете и обрамчваше прелестното ѝ лице.

Тя благодари на компанията и те се изнесоха.

Седнах и ѝ разказах за предложението на Ноча, което не можех да откажа.

— Няма да се заемем с това, нали?

— Не ми се иска.

— Аз съм „против“ — в никакъв случай, ако ще и светът да се свърши.

— Ще имам предвид мнението ти.

— А сега, въведи ме в развитието по случая „Колийн“.

Относно мен и Джъстийн. Преди няколко години бяхме купили къщата на плажа, където живея сега, като сватбен подарък за нас двамата. Правихме много любов и имахме много щастливи мигове в нея. Истината е, че си пасваме във всяко отношение, с изключение на едно.

Аз не обичам да изливам чувствата си. А Джъстийн е психотерапевт. Аз съм прикрит, или както го нарича тя „твърде отбранителен“, а това я вбесява. И това на свой ред я кара да се затвори. Но си остава ядосана. Бяхме любовници. Скъсахме, после пробвахме пак, но резултатът беше същият. След като се разделихме за втори път, преди повече от година, аз започнах да излизам с Колийн, а Джъстийн започна да се вижда с някакъв тип, който не беше и наполовина толкова добър за нея.

Преди няколко месеца, и двамата вече свободни, бяхме започнали да се срещаме без обвързване. Бях все така неспособен да се

разкрия пред нея. Тя все така не можеше да го приеме. Така че, за добро или за зло, нищо не се беше променило.

Седях, гледах я и се чудех защо ли трябваше да говоря, щом Джъстийн едва ли не можеше да чете мислите ми.

Дори в онзи момент вникваше в дълбините.

— Има свидетел — казах аз. — Една съседка твърди, че ме е видяла на плажа горе-долу по времето, когато е убита Колийн.

— Не разбирам.

— Не съм бил аз.

Облегнах се назад в стола, без да откъсвам поглед от Джъстийн.

— Божичко. Бил е Томи — каза тя.

И двамата мислехме за моя зъл близък. Дали би посмял да ме натопи за убийството на Колийн? Наистина ли чак толкова ме мразеше?

— Какво мислиш, че се е случило? — попита Джъстийн.

— Мисля, че е била принудена насила да влезе в къщата, може би с оръжие. Тя имаше достъп и който и да я е убил, е притиснал пръста ѝ в четеца на входната врата.

— Колийн все още е имала достъп?

— Не само тя. Ти също имаш.

— Явно има цяла тълпа от посветени — изкоментира Джъстийн и отблъсна стола си по-далеч от мен.

— Не крия нищо от теб — казах, но не беше съвсем вярно.

— Джак, има нещо, което не ми казваш.

Тя завъртя обратно стола.

Беше права. Но онова, което премълчавах, нямаше нищо общо с убийството на Колийн.

— Колийн и аз излязохме на обяд. Много неща ми бяха на главата. Трябваше да хвана самолета. Тя беше в добро настроение. Стори ми се, че беше добре, но не сме разговаряли за нищо съществено. Някой доста се е постарал, за да ме натопи.

— Добре.

— Ще отседна в „Сън“ за няколко дни. Докато ченгетата не ме пуснат обратно вкъщи. Искаш ли да вечеряме заедно там?

— Не днес. Имам планове.

Това беше лъжа.

— Какво ще правиш с Томи?

— Ти какво би сторила?

— Ще се върна назад във времето и ще увия пъпната връв около врата му. Ще направя примка и ще я затегна здраво.

— Де да бях се сетил.

И двамата се смяхме гръмка и продължително.

Чувството да се смееш беше страхотно.

Круз и Дел Рио бяха в офиса на Дел Рио и работеха по тяхната задача — сравняваха телефонните обаждания, които Морис Бингам беше провел от мобилния си телефон, със списъка на номерата на компаньонки от телефонния указател на Бевърли Хилс.

— Имах едно гадже, което беше компаньонка — сподели Дел Рио.

— О, искам да чуя това — каза Круз и премести стола си от другата страна на бюрото, за да вижда екрана на компютъра.

— Направих си профил в групата „Татенце за специален подарък“ — продължи Дел Рио. — „Момичетата за специален подарък“ искаха да се хванат с един човек, докато не изкарат от него достатъчно за този така наречен подарък. Казваше се Челси. Много хубава, много умна. Била на път да си създаде име в света на модата, когато неин приятел ѝ казал, че може да изкара много пари като компаньонка. Достатъчно, за да започне успешен бизнес.

— Кога е било това? Преди или след като излезе от пандиза? — попита Круз.

Круз беше привлекателен мъж на двадесет и седем. Тъмната му коса беше прибрана на тила на къса опашка. Гладко избръснат, облечен в черно. Бивш боксьор средна категория. Бивш полицаи и следовател от Окръжната прокуратура. В момента бързо издигащ се старши детектив в Private.

— След това. Нямах си идея колко бях загорял за жена по това време. Само от една целувка ми се подкосяваха краката — каза Дел Рио.

— Имаме съвпадение — прекъсна го Круз и посочи един от номерата на екрана. — Бингам е звънял на агенция за компаньонки на име „Момичетата от Фи Бета“.

Дел Рио набра името на агенцията в браузъра си и на екрана се появи някакъв уебсайт.

Круз прочете на глас рекламата най-отгоре:

— Красиви момичета от всякакъв етнос. Не просто красиви, но и много интелигентни. Дрън-дрън. Всяка от тях обича своята работа, естествено, ха! Отсети за вас от нашите експерти по подбора — ама, разбира се. По-скоро подбрани според вашата кредитна карта.

— Челси искаше да си сложи силикон, така че, въ, сещаш се, отне три срещи да си изкара пари за тях, а после поиска друг „специален подарък“. Кола. Нямах излишни петдесет хиляди долара, така че Челси ме заряза за „татенце“, което въртеше търговия с луксозни автомобили. Сега обикаля града с бентли.

— Не е зле за няколко часа работа — изсмя се Круз.

— Човек би си помислил, че видът ми и уменията ми в леглото ще означават нещо за нея — каза Дел Рио. — Определено си струваше да ме задържи.

— Да не би още да си хлътнал по нея?

— Ами да. Тя беше любовта на живота ми. Майтапя се, бе, задник. Челси беше курва. — Той се разсмя и се съсредоточи в екрана. — Окей, „Фи Бета“ имат около стотина компаньонки. Виж ги тези момичета. Джеси. Шестстотин на час. Минимум два часа. Три бона за цяла нощ. Даяна, Зайче на Плейбой, известна знаменитост...

— Ето го адреса им — прекъсна го Круз. — Хайде да се разходим дотам с колата.

Дел Рио се измъкна от седалката до шофьора на служебния мерцедес. Мина покрай високите два метра бетонни колони на портите, от които се спускаха цветя, и се качи по тухлената алея с форма на лунен сърп до стъклените входни врати на хотел „Бевърли Хилс СЪН“.

Портиерът му отвори вратата, Дел Рио отиде до рецепцията и каза на момичето в черния костюм и рошава прическа на стъпала:

— Има пратка за мен. Рик дел Рио.

Момичето, чиято табелка с името, забодена на якето, гласеше Ейми Канг, каза:

— Може ли да ми покажете ваш документ?

Дел Рио си помисли, че ако Круз беше дошъл и поискал същото, девицето щеше да започне да се фръцка и да подпитва за номера на телефона му. Ако изглеждаше като него, или като Джак, ако става въпрос, той щеше да е господар на света.

Показа на момичето шофьорската си книжка. Тя се наведе под черния мраморен плот и след секунда се показа с плик от кафява опаковъчна хартия с неговото име отгоре.

— Благодаря ти, малка Ейми — каза той, грабна пакета и след малко вече беше обратно в колата с Круз. Когато се отправиха на запад от Уилшър, Дел Рио пхна диска в бордовия компютър и зареди двадесет и четири часовия запис от охранителната камера на петия етаж на „СЪН“.

Времето беше обозначено, така че той превъртя напред до пет часЪ в неделя следобед, пусна го на бързи обороти и загледа как хората излизаха и влизаха в асансьора, вървейки вдървено нагоре-надолу по коридора, поемайки по единствения вход към басейна на покрива.

— Леле, и това ми било охрана? — каза той на Круз, докато колата завиваше по булевард „Уестуд“.

— Видя ли това?

— Кое?

— Май Сандра Бълок ме подмина, когато спрях на светофара.

— Този изход към покрива. Предполага се, че е само за влизане, но се превръща в двупосочен само ако някой ти задържи вратата. Както правят всички.

— Червен ягуар — продължаваше Круз. — Почти съм убеден, че беше тя.

— Стая 502 е доста далеч от камерата — каза Дел Рио, — но мисля, че това е нашата жертва. Излиза от асансьора и се отдалечава. Тъмен панталон. Бяла риза, спортно яке. Да, това е той. Бил е жив в пет и тридесет и осем следобед.

— Кажи, когато видиш проститутката — каза Круз.

— Ето я и нея. — Той пусна видеото на нормален ход и видя как жената излиза от асансьора. Беше облечена с къса синя рокля, сутиен с подплънки, който повдигаше бомбите ѝ до врата. Носеше чанта, тип портмоне. Обувки с висок ток. Косата ѝ беше дълга и кафява.

— Давам ѝ деветка — каза Дел Рио, докато погледът му проследяваше как тя отива до стая номер 502 и чука на вратата.

Морис Бингам отвори. Момичето се усмихна, каза нещо и влезе вътре. Часът беше шест и тринадесет минути.

— Не можах да огледам добре лицето ѝ — каза Дел Рио. — Но пък съвпада по време. В колко часа се беше обадил на „Фи Бета“?

— Пет и четиридесет и пет.

— Така. Значи момичето пристига в шест и тринайсет. Да видим за колко време си е платил.

Дел Рио увеличи скоростта на записа и загледа как разни хора минават с походка тип „Чарли Чаплин“ нагоре-надолу по коридора, влизат през входа за покрива, излизат оттам, и после в осем и петнадесет момичето със синята рокля напусна стая 502 и се отправи към асансьора.

Дел Рио спря записа в най-подходящия момент, за да хване лицето на момичето, но и той не беше достатъчно добър. Поне беше нещо.

— Ами това е — каза той. Приложи изображението в имейл и го изпрати на Джак, като го копира и до себе си. — Бингам си получи двата часа блаженство, преди куклата да го очисти. Финални надписи. Черен екран и край.

Агенцията „Момичетата от Фи Бета“ се помещаваше в малка триетажна къща на Хилгард Авеню в Уестуд, позната още като Улицата на сестринствата на Калифорнийския университет в Лос Анджелис. Круз паркира мерцедеса до колоните на входа, в дървената табела на който бяха издълбани гръцките букви фи, бета и гама.

Двамата с Дел Рио излязоха от колата, минаха по пътеката до входната врата на старата къща в испански стил с цвят на пръст. Дел Рио натисна звънеца.

Отвори им някакъв млад латинос със зализана назад коса и оскубани вежди, с джапанки, искрящо бял панталон за йога и бяла туника.

Круз размаха значката си. Златен щит в кожен портфейл. Изглеждаше като истинските.

— Мога ли да ви помогна? — попита мъжът.

— Искаме да се срещнем с управителката на дома. Сюзан Бърнет. Разследваме убийство.

— Изчакайте тук, ако обичате — каза мъжът в бяло.

— Вероятно е по-добре да не стоим на прага на входа ви.

— Ще се върна след минутка.

Круз се отдръпна от вратата и застана с вирната брадичка и ръце зад гърба, вдишвайки аромата на джакаранда и бананови дървета, а Дел Рио пристъпваше от крак на крак, докато човекът се върне.

— Госпожица Бърнет ще ви приеме.

Мадам, или сводницата, или както там се наричаше, имаше кожа с цвят на капучино и тяло, оформено чрез пилатес. Тичаше на пътеката за бягане във фитнес залата с прозорци с жалузи, с изглед към басейна в задната част на къщата.

Дел Рио си помисли, че тя беше истинска бомба, сигурно преди няколко години самата тя е била проститутка. Потупа я по рамото и тя се обърна, изключи машината и слезе от пътеката „Нордик“. После праметна хавлиена кърпа около врата си.

Дел Рио отново вдигна значката си, без да изрича, че е от лосанджелиската полиция, но го загатна. „Загатването“ не беше подсъдно, но да се представяш за полицейски служител си беше углавно престъпление.

— Казвам се Рик дел Рио, а това е партньорът ми Емилио Круз. Разследваме убийство. Не сме тук заради вашия бизнес. Става дума единствено за убийство, извършено снощи в хотел „Бевърли Хилс Сън“.

— Може би има свидетел — момиче, което работи за вас — каза Круз. — Ако ми позволите да сложа диска си във вашето устройство.

— Ах, много сте дързък, господин Круз — отговори тя и му се усмихна сухо. — Дайте пак да погледна значката ви.

Круз я извади от джоба на якето си и изпревари негодуванието ѝ, като каза:

— Ние сме детективи в агенция Private. Няма да говорим с полицията. Освен ако не се наложи.

— Би трябвало да се обадя на ченгетата само за да видя какво бихте направили — отвърна Бърнет.

— Ако искате да превърнете това кратко запитване в официален случай, заповядайте — каза Дел Рио. — Жълтата преса веднага ще го грабне.

Бърнет се замисли за минутка.

— Не бих искала да играя с вас на карти, господин Аройо. Елате с мен — каза тя и ги поведе по едно извито стълбище.

Стаята, от която се ръководеше бизнесът, някога е била спалня, но сега беше обзаведена с конферентна маса. Около нея стояха три жени на възраст над тридесет години, а едната дори над петдесет, със слушалки и работна станция „Сони“ пред всяка.

На стената имаше плакати за туристически пътешествия. Сен Барт. Косумел.

По-възрастната жена организираше някакви полети и казваше:

— Резервирах ви два билета първа класа най-предни места за петнадесети, господин Оливър.

Дел Рио си помисли, че това е нелош параван за бизнес с компаньонки.

Останалите две жени само го гледаха втренчено.

— Добре, дайте да видим диска — каза Бърнет.

Дел Рио ѝ го подаде и застана зад нея, щом тя пусна видеото.

— Какво гледам сега?

— Може ли? — каза Дел Рио.

Той се наведе над рамото ѝ и върна записа назад до датата и часа точно преди проститутката да излезе от асансьора.

После натисна „пауза“ и поясни:

— На записа се вижда как господин Морис Бингам влиза в стая номер 502 на хотела в пет и тридесет и осем вчера вечерта. Позвънил е на „Фи Бета“ седем минути по-късно, в пет и четиридесет и пет. Обаждането е продължило три минути. Извършено е теглене от кредитната му карта в пет и четиридесет и пет на стойност хиляда и двеста долара и съответните данъци в полза на „Момичетата от Фи Бета“.

— Не знаех, че господин Бингам е бил наш клиент — каза Бърнет. — Те невинаги използват истинските си имена.

— Бингам е използвал истинското си име и истинска кредитна „Мастъркард“. Проверихме. Това, което виждате, е петият етаж на хотела в шест и тринадесет минути вчера вечерта. А това е дамата на

господин Бингам — каза Дел Рио и пусна отново записа в момента, в който момичето отиваше към стаята.

— Сладураната е останала в стаята точно два часа, а ето тук — той пусна записа на бързи обороти — я виждаме как излиза. Бингам повече не е видян жив.

Дел Рио спря кадъра върху компаньонката за шестстотин долара на час, извади диска и го подаде на Круз.

— Искаме да говорим с това момиче. Ако не го е извършила тя, повече няма да ни видите. Бих желал да ви напомня, че ако не ни съдействате, ще предадем този диск на полицията. Така че да се държим любезно, нали, Сюзан? Кое е момичето със синята рокля? И къде можем да я намерим?

— Купонджийката е на два часа — каза Круз.

Бяха паркирали на непозволено място в алеята „Чарлс И. Янг“, точно пред Медицинския факултет „Гефен“ на Калифорнийския университет.

— Върви пръв. Аз ще мина отзад — каза Дел Рио.

Името на компаньонката беше Джилиан Дилейни, сега беше в почивка между две занятия и идваше по пътеката между тухлените сгради и оформените в различни геометрични фигури тревни площи в кампуса.

Круз се приближи до хубавата млада жена — брюнетка, слаба, вървяща сама, с книги под мишница и раница на гърба. Показа ѝ значката си и момичето отстъпи няколко крачки назад, огледа се наоколо за изход за бягство, но Дел Рио вече идваше зад нея със значка в ръка.

— За какво е всичко това? — попита тя.

— Заради миналата вечер. Стая 502 на хотел „Бевърли Хилс Сън“ — отговори Круз.

— О, боже!

Все едно да заслепиш елен с фарове. Но — помисли си Дел Рио, — именно тук се криеше съобразителността в това, да умееш да изиграеш театъра докрай. Не можеше да каже на момичето: „Влизай в патрулката. Да обсъдим въпроса в участъка“. Можеше само да блъфираш и да се надяваш номерът да мине.

Двамата поведоха Джилиан Дилейни към една пейка и Круз ги представи като „следователи“. После тримата седнаха.

Без дванайсетсантиметровите токчета момичето беше миньонче и изглеждаше много по-дребно сега, седнало така, между тях двамата, отколкото на записа от охранителната камера. Сигурно тежеше не повече от петдесет килограма с дрехите и обувките.

— Ще позволите ли да взема учебниците ви, Джилиан? — попита Круз.

Момичето го погледна.

— Ще ме арестувате ли?

Круз не ѝ отговори и тя му подаде книгите.

— Протегнете напред ръце, моля — каза Дел Рио.

Джилиан направи каквото ѝ наредиха и той огледа перфектния ѝ маникюр с бледорозов лак, без отчупвания или нацепвания. Тя обърна ръцете си с дланите нагоре.

Нямаше порязвания или синини по меката ѝ като на бебе кожа.

Дори и да беше носила ръкавици, щеше да има някакви физически белези от удушаването на мъж с тел.

— Какви курсове посещаваш? — попита я Круз.

— В момента уча спешна медицина — отговори Дилейни. Тя скръсти ръце и смръщи вежди, щом погледна Дел Рио.

— Какво правеше в „Сън“? — продължи с въпросите Круз. — Не се мъчи да ни лъжеш, Джилиан. Имаме запис от телефонните обаждания на клиента до „Фи Бета“. А и те има на записа от охранителните камери. Та, какво ще кажеш? Разкажи ни за вчерашната си среща.

Студентката, която работеше и като компаньонка, все още изглеждаше уплашена, но вече се вземаше в ръце, помисли си Дел Рио. Всъщност дори започваше да се държи надменно.

— И какво, смятате да ме обвините в проституция ли? Защото ето какво ще ви кажа — обясни тя на Дел Рио, — така си плащам за медицинското образование. Това не е незначително постижение. След няколко години ще спасявам животи. Наистина ли искате да попречите на това?

— Не сме тук, за да ти проваляме извънкласните занимания — каза ѝ той. — Разкажи за човека от снощи.

— Морис ли? Беше достатъчно добър. Без разни грубости или извратености. Просто искаше да си изкара добре. По начин, който не може да получи у дома си.

— И какво се случи след доброто изкарване?

— Нищо. Разплащането става чрез агенцията.

— Как ти се стори той, когато си тръгваше?

— Беше доволен. Каза, че може би ще поиска пак да ме види, когато отново дойде в града. Аз му казах довиждане. Лимузината ме чакаше отпред.

— За господин Бингам няма да има следващ път — каза ѝ Дел Рио. — Той е мъртъв. Бил е убит.

— Но как е възмож...? О, не. След като си тръгнах ли?

— Някой обади ли му се, докато беше там? — попита Круз. — Спомена ли нещо да го притеснява? Имаше ли нещо необичайно в поведението му?

— Абсолютно нищо. Чист тип. Беше с бели слипове и носеше венчална халка. Съвсем нормална среща, откъдето и да го погледнеш.

След като се върнаха в колата, Дел Рио пхна диска в плейъра и изгледа записа докрай още веднъж.

Имаше дълги празни отрязъци, прекъсвани от разни хора, които си отиваха по стайте. А от асансьора на петия етаж се стичаха тълпи,

които отиваха към покрива, като телата им закриваха гледката от камерата към стая 502.

Някой от тези хора трябва да е минал по коридора, да е проникнал в стаята и да е убил Бингам. Но Дел Рио така и не видя вратата на 502 да се отваря, след като Джилиан Дилейни беше излязла.

— Мислиш ли, че това момиче може да е убило клиента си? — попита той Круз.

— Не ми се вярва.

— И на мен. Някой е отишъл до вратата на стаята му и Бингам го е пуснал вътре. Тази следа е задънена улица.

— Последното чуване на Морис Бингам — каза Круз.

Круз се обади на някого на име Сами, докато шофираше към район Холенбек в Източен Лос Анджелис. След като затвори, каза на Дел Рио:

— Познавам Сами цял живот. Не съм очаквал да го познавам толкова дълго обаче. Мислех си, че досега вече ще бъде само в спомените на баба си.

Круз познаваше много такива като Сами. Самият той можеше да бъде Сами. Беше израснал в Алисо Виехо, жилищен квартал в покрайнините на града, прословут със своята престъпност. Започнал да се боксира, минал на професионално ниво, средна категория, и се издигал нагоре, докато не получил лошо сътресение, което го накарало да вижда двойни образи известно време. Вероятно това донякъде избистрило ума му, та да се опита да се измъкне оттам.

Влязъл в полицейското управление на Лос Анджелис за година, но после Боби Петино, окръжен прокурор Петино, негов далечен братовчед, му дал работа в един от клоновете на своята детективска агенция. Негов шеф бил Франко, кораво бивше ченге, и Круз започнал да се учи. Видял много трупове, запознал се с разни хора, научил какво трябва да търси, за да помогне на прокуратурата да състави обвинение. Три години по-късно Франко вече работел за него. Преди две години Джак Морган си говорел с Боби Петино за това, че му трябва още един детектив, и Петино за втори път подарил на Круз пробив в живота му. Изпратил го да се срещне с Джак.

Бяха си паснали добре.

Да бъде в Private, в екип с Дел Рио — един истински герой от войната, беше най-хубавата работа, която Круз някога бе имал. Единственото по-хубаво нещо би било да оглави Private — Лос Анджелис, когато и ако Джак реши да се оттегли.

Дел Рио попита:

— Та значи, този Сами... При нас ли е на заплата?

— Не, той е изцяло на свободна практика.

Булевард „Уитиър“ беше четирилентова пътна отсечка, която пресичаше запуснат квартал. През деня продавачите излизаха пред магазинчетата си и предлагаха тениски и чорапи, а семействата ходеха на пазар с малките си дечица. През нощта по тъмните места се трудеха наркопласъори. А по улиците проститутките правеха своите обиколки.

Няма час от денонощието обаче, когато един мерцедес да изглежда на място на „Уитиър“. Точно сега стоеше като лачени обувки на прасе.

Круз щеше да се радва да е с форд сега. При това сив. Какъвто бе имал, когато работеше за Окръжната прокуратура. Но Джак имаше слабост към колите, които изглеждаха добре.

— Мисля да паркирам в паркинга на „Кини“, надолу по „Сото“. Две пресечки по-нататък.

Щом колата беше прибрана на сигурно, Круз и Дел Рио минаха покрай един малък мол със затворени магазини и залостени прозорци. Пресякоха улицата при „Лодката за скариди на Джони“ и Круз видя Сами да чака пред пекарната „Ла Маскота“.

Той беше към тридесетгодишен бял мъж с чорлава черна коса, козя брадичка, тюркоазени ботуши с остър връх и достатъчно пиърсинги по лицето, че да отвори железария.

— Кой е този? — попита Сами и посочи Дел Рио.

— Това е Рик. Партньорът ми. Наш човек е — каза Круз.

Сами беше надрусан, зениците му бяха разширени, беше превъзбуден, но готов да сключи сделка.

— Чувал ли си нещо за голяма пратка „Окси“, която е пристигнала в града снощи? — попита Круз, като извади двайсетачка от джоба си и я размаха под носа му.

— В хладилен микробус ли?

Круз кимна.

— Какво знаеш?

Сами грабна двайсетачката, ухили се с беззъбата си усмивка и каза:

— Знам, че микробусът е заключен някъде, не е на улицата. Бая се дрънка как да се докопат до плячката.

— Това не струваше и двадесет цента, Сам.

— Не мога да ти кажа нещо, което не знам, човече. Хей, познаваш ли Зиги Оу?

— Знам го Зиг. Не съм го виждал от доста време — отговори
Круз.

— Още двайсет и мога да му пратя есемес от твое име — рече
Сами.

Зиги Оу беше чернокожо хлапе, високо над един и осемдесет, деветдесет килограма, с вързана с ластик коса на расти.

— Оо, пич! — извика Зиги, щом видя Круз. — Много време мина, човече. К'ви ги дървиш?

Плеснаха ръце за поздрав, потупаха се по гърба, Зиги зае поза като за боксов спаринг, направи малко финтове, малко удари, малко движения с краката, а Круз поемаше ударите с длани.

— Видях те по телевизията, човече. По „Спортс Класик“, сещаш ли се? По Ем Джи Ем Гранд. Мачът ти с Майкъл Алварез. Ама така те свали в осмия рунд.

— Знам, там бях — каза Круз през смях.

— Добре ли си вече?

— Добре съм. Ами ти?

— Чист съм от трийсет и осем дни. В програма съм. Не пропускам нито една среща. Има големи сладурани. Искат да се погрижат за мен. Но това е супер. Аз искам да ме обгрижват.

Последва още смях, но после Зиги каза:

— Е, какво ти трябва, Емилиоу?

— Търсим един микробус, който е бил похитен миналата вечер. Вътре има страшно много медикаменти.

— С климатик ли е? Разни зеленчуци и други простотии отстрани?

— Точно.

— И аз трябва да преживявам, братле. Какво ще има за мен?

— Петдесет за местоположението му. Още двеста, ако успеем да върнем стоката.

— Двеста и петдесет? Емилиоу! В този багажник има милиони, мъжки. Милиони.

Зиги се спазари с Круз за стотачка предварително и след като той му даде парите, каза:

— Склад на „Саут Андерсън“. Фирма за изработка на саксии или по-скоро изглежда като фирма за саксии. Навсякъде има

високотехнологични охранителни системи. Чувам, че микробусът е паркиран вътре, и, Емилиоу, ако ме включиш в сделката, ще те включа и аз.

— Няма да влизаме в бизнеса с наркотици, Зиг. Мерси, все пак. Какво още си чул?

— Чух, че микробусът е откънат от жабарите и няма да остане задълго в този склад.

— Благодаря, Зиги — каза Круз.

— Радвам се, че те видях, братле. Имаш ми номера, нали?

— Не, дай ми го.

Зиги записа номера си в телефона на Круз. После двамата плеснаха ръце и блъснаха рамена. Едрото хлапе се затътри надолу по улицата.

А Круз се обади на Джак.

— Имаме следа за микробуса. Скрит е в някакъв склад. Естествено. Окей. Наистина ли? Без майтап?

Круз съобщи на Джак къде ще бъдат и затвори телефона.

— Има нов човек, с когото Джак иска да работим. Бил е балетист. — Круз се замисли за момент. — Това означава ли, че е гей?

— Не си ли чувал израза „Не питай, не казвай“^[1]?

---

[1] Девиз, свързан със закон, забраняващ отявления хомосексуализъм в американската армия. — Б.пр. ↑

Дел Рио беше паркирал на „Саут Андерсън“ срещу фабриката за керамични изделия „Червената котка“. Складът беше построен от варосани неколккратно червени тухли. Варта се лющеше и частично разкриваше имената на предишни, вече отмрели бизнес начинания.

От мястото си на улицата те имаха добра видимост към товарното депо на ъгъла на „Артемус“.

На рампата беше паркиран тир, а някакъв тип товареше палети в каросерията с мотокар. Двама чернокожи пушеха на тротоара, после хвърлиха фасовете си в канавката и се качиха в кабината на големия камион. В пет следобед микробусите и камионите извършваха последните си разтоварвания за деня в тази търговска зона на стоки за бита. Вратите се затваряха, а хората си тръгваха след края на работния ден. Двадесет минути след като бяха застъпили за наблюдение, Дел Рио чу по улицата зад тях да се приближава мотоциклет и после моторът угасна. В огледалото за задно виждане видя някакъв мъж да слиза от мотора, а после да изчезва в сляпото петно на колата.

Дел Рио чу задната врата на автомобила да се отваря.

Извърна се рязко и видя някакъв тип със сребърночерна каска да се намества на задната седалка. Беше на около тридесет, рус, със сини очи, висок един и шейсет, стегнат. Мускулите прозираха под тениската му.

Това трябва да беше балетистът.

Пичът протегна ръка през седалката и каза:

— Аз съм Крисчън Скот. Скоти. Как я карате?

Дел Рио стисна ръката му.

— Рик дел Рио. А това е Емилио Круз. Помощникът ми.

— М-да, от време на време му помагам да сритаме нечий задник.

Радвам се да се запознаем, Скоти.

— Аз също. Това ли е мястото? — попита той, сочейки към склада на „Червената котка“.

— Според информаторите ни — да.

— Проверихте ли го?

— Нее, само гледаме как пада боята. Би трябвало да затворят след около половин час.

— Имате ли нещо против да поразузная малко?

— Нямах проблеми — каза Дел Рио.

Скоти изскочи от колата. Докато пресичаше, в походката му се забелязваше леко пружиниране. Отиде до товарното депо на „Артемус“ и викна нещо на водача на мотокара.

Той му посочи едни метални стълби, Скоти му помахна, извади телефона си, изтича нагоре по стъпалата и отвори вратата.

— Не знам дали е гей — каза Дел Рио. — Като че ли малко подрипва, като ходи.

— Басирам се на стотачка, че този Скоти е бил ченге.

— Защо реши така?

— Познавам повече от хиляда ченгета. На такъв ми прилича.

— Тогава ще си задържа парите и ще го попитам — реши Дел Рио.

Минаха още петнайсет минути — на Дел Рио започваше да му става неспокойно, че човекът се беше забавил твърде дълго, и се зачуди какво ли знае Джак за него и как се предполага Скоти да се впише в екипа, — когато той се появи зад ъгъла с лист хартия, навит на руло в ръката му.

Огледа се на двете страни за коли, пресече и седна обратно на задната седалка.

— Питам за работа — ухили се той. — Ето я молбата ми. Поразходих се малко из мястото.

Вътрешно Дел Рио се смееше, но не го показва. Хлапето беше умно.

— Какво видя там?

— Много добра охранителна система. Имат камери на входовете и скрити микрофони на прозорците. Микробусът трябва да е онзи, който търсим. Бял е, а от едната страна ужасно издраскан. Паркиран е в североизточния ъгъл. Стараех се да не привличам прекалено много внимание, но се разходих покрай него.

— Брей, доста неща си свършил за петнайсет минути, човече — обади се Круз.

— Хайде да разкараме това возило за петдесет хиляди долара отгук. Направих снимки — каза Скоти и показа телефона си. — Може

би ще успеем да съставим някакъв план за действие.

Вкарах ламборгинито в малката алея към къщата си и прокарах ключа през четеца. Железните врати се плъзнаха встрани и тогава видях залепеното на входната ми врата предупреждение. Не се намирах достатъчно близо да го прочета, но знаех какво гласи.

„ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО. ЗАПОВЕД НА ПОЛИЦЕЙСКОТО УПРАВЛЕНИЕ НА ЛОС АНДЖЕЛИС.“

Изключих двигателя и поседях така няколко минути, опитвайки се да си представя как брат ми е повел Колийн по стълбите под дулото на пистолет. Виждах го как притиска оръжието в гърба ѝ и влиза в къщата с нея. И после вече не можех да я съзря.

Толкова извратен, толкова покварен ли беше Томи, че наистина да убие Колийн? Честно казано, не знаех.

Излязох от колата, минах по тесния вътрешен двор покрай оградата и слязох на плажа. В пет следобед слънцето все още блестеше силно. По това време вчера някой беше подготвял Колийн за последния път, който щеше да измине.

Тръгнах на юг покрай бреговата линия и подминах две огромни къщи и една мъничка, която бе устояла на брокерите на недвижими имоти и булдозерите. Четвъртата къща беше хибрид между викториански и модерен стил архитектура, с висок силует и просторна веранда.

Там живееше Боби Нютън.

Тя списваше колона в жълто издание, беше кралицата на най-горещите новини около знаменитостите и бивша съпруга на някакъв тип от Уолстрийт, от времето, когато е живяла на Изток. Седеше на верандата си с коктейл в ръка и вдигнати на парапета крака. Носеше разкопчана риза над яркорозови бикини, бяла козирка, втъкната в русите ѝ къдрици, и тъмни очила, а на лявото ѝ ухо беше закачено безжично устройство.

Говореше и наблюдаваше вълните.

Повиках я, а тя свали краката си и се изправи.

— Боби, може ли да се кача? Искам да говоря с теб.

— Аз ще сляза — отговори тя и каза на онзи, с когото говореше:
— Ще ти се обадя по-късно. Трябва да затварям.

Сложи питието си на верандата и слезе по няколкото дървени стъпала до плажа, хванала се здраво за перилата.

Замислих се за нашата история с Боби. Случи се, след като се разделихме с Джъстийн за първи път, много преди Колийн. Мислех си, че сме приключили всичко нормално — несъвместимост без виновници. Но когато намерих онзи плик пред задната ми врата, без бележка, само с моя ключ вътре, разбрах, че пределно ясно ми казваше: „Върви на майната си“.

Боби се палеше много бързо, а на мен това не ми харесваше. Убеден съм, че има разни неща, които тя също не харесваше у мен. След раздялата се бяхме държали като добри съседни.

От пясъка се разлетяха чайки, щом тя прекоси плажа, за да дойде до мен. От изражението ѝ разбрах, че не бяхме приятели. Тя сложи ръка на бедрото си и каза:

— Ако си дошъл да разбереш дали аз съм казала на полицията, че те видях снощи, отговорът е да, Джак, без съмнение.

— Не съм бил на плажа миналата вечер — казах на Боби Нютън.

Тя беше свалила очилата си и сега я гледах в малките кървясали очи. Пиеше често и отрано. Още нещо, което не харесвах у нея.

— Не беше халюцинация. Ти говореше по телефона. Чух го да звънва. Изтичах покрай теб и ти викнах: „Ей, Джак“. Ти посочи телефона, все едно да ми кажеш, че говориш в момента. И после ми помахаша. По онзи твой си начин.

— Какво? Казваш, че махам по някакъв... специфичен начин?

— Ето така.

Тя вдигна дясната си ръка, отметна назад дланта от китката с разперени пръсти, все едно държеше футболна топка. Аз бях играл в колежанския отбор. Томи не беше.

— Никой досега не ми беше казал, че махам по необикновен начин.

— Ами, ето, аз ти казвам. Виждала съм те да ми махаш сигурно поне сто хиляди пъти, нали така?

— Било е след шест, Боби. Нали така си казала на полицаите.

— Е, и?

— Слънцето е залязвало. Може би си решила, че съм аз, защото си очаквала да ме видиш. Не съм бил аз, Боби.

— Обясни го на съдията — каза ми тя.

Боби вдигна ръка над главата, сви я като за топка и изприпка нататък по плажа.

Загледах се след нея.

За какво говореше тя, по дяволите?

Не съм бил на плажа в нощта, в която открих безжизненото тяло на Колийн в леглото си. Но Боби беше непоколебима. А като светски репортер имаше и добри връзки. Тя трябва да е разпространила мълниеносната мълва из интернет, според която аз бях заподозрян номер едно за убийството на Колийн.

Тръгнах обратно по плажа, на двайсетина крачки зад нея, и се чудех дали наистина беше видяла Томи и го беше помислила за мен.

Или изобщо не беше видяла никого?

Дали не беше скалъпила тази история, за да ми покаже колко гадно нещо може да бъде отмъщението?

От плажа отидох на алеята и се качих в колата си. Потеглих на юг по „Пасифик Коуст“ към Санта Моника. Исках да се срещна с най-близкия приятел на Колийн. Покрай нея той беше станал и мой приятел. Исках да бъда с някого, който я познаваше, който чувстваше това, което и аз, който можеше да разбере скръбта ми.

Главата ми се въртеше и следващия път, когато погледнах напред, се намирах на междущатски път 10 и не знаех аз ли управлявам ламборгинито, или то мен.

Прекрасно знаех обаче къде да намеря Майк Донахю. Представих си го така, както го бях видял за последно, застанал зад бара.

Таверната на Майк Донахю беше ирландска кръчма, в която се сервираше и храна, и сякаш беше взета от Голуей или Корк и просто беше пренесена в Лос Фелиз.

Когато Колийн дошла в Лос Анжелис за първи път, тя била решена да получи гражданство. В часовете след края на работния ден в Private и преди да се прибере да учи за изпита, тя минавала през бара на Донахю. Това било мястото, където всеки знае името ти и почти всеки пред и зад бара имал роднини в Ирландия. Майк Донахю бил от градче само на няколко километра от родния град на Колийн. Беше ходил на училище с баща ѝ и когато се срещнали, той се превърнал в нейния чичо в Града на ангелите.

Вече бях пред таверната.

Червената рекламна табела със златни букви висеше над вратата, а на тротоара се тълпяха редовните посетители. Вътре бумтеше силна музика и клиентите се надвикваха с нея, за да се чуят. Барът беше добре претъпкан. В дъното се разиграваше напрегнато състезание по дартс.

Майк беше на канелките и разливаше бирите. Той беше набит мъж с гъста брада и дълбоки бръчки на челото и около очите, които бяха белези от пушенето, слънцето и смеха. Но когато вдигна поглед и ме разпозна на прага, аз съзрях непоносимата скръб в очите му.

Остави някакъв парцал на плота и излезе иззад бара. Изгубих го от поглед, докато се мъчеше да се провере през тълпата, но най-последно разбута една група пияници и стигна до мен.

Така и не видях кога замахна.

Бях повален от един мъничък юмрук. Болката в челюстта ми сякаш ме прониза във всички посоки: носа, врата, рамото, та чак до върха на пръстите. Щом отворих очи, се оказах заобиколен от взрени надолу към мен гневни лица. Едното от тях принадлежеше на Майк.

Не бях добре дошъл тук.

Бях разбрал погрешно нещата. Както и Донахю.

Бях бесен — на всички и всичко. Искях да ги нападам, бързо и яростно. Щях да се справя с Донахю. Мислех, че мога да сваля и тримата биячи, застанали около него. А ако не успеях, може би един побой щеше да ми дойде добре.

Да превърнем емоционалната болка във физическа.

Изправих се с мъка на крака, а Донахю ме блъсна в гърдите и ме залепи на стената.

— Не трябваше да идваш тук, Джак — каза той. — Толкова съм ти ядосан, че мога да извърша шибано убийство пред Бога и пред свидетели.

Стиснах юмруци отстрани до тялото си.

— Майк, не съм го сторил аз. Не съм аз.

— Това ли е твоята версия?

— Версия ли? Та аз бях луд по Колийн. Защо бих искал да я убия?

— Може би си решил, че е започнала да ти се пречка, Джак.

— Послушай ме.

Отчаяно исках да го накарам да ми повярва. Сграбчих го за бицепсите, разтресох го и изкрещях в лицето му:

— Не съм го направил аз. Но ти обещавам, че ще открия кой е убил Колийн. И ще му причиня болка.

С едната си ръка притисках торбичка с лед към челюстта си, а в другата държах чаша бира „Гинес“. Донахю седеше срещу мен на малка маса в тъмния му ресторант, а между нас блещукаше свещ. След като си викахме в продължение на двадесет минути, бях успял да го убедя в невинността си.

— Казах ти, че съжалявам, нали, Джак? — каза Донахю с ирландския си акцент.

— Да, каза ми.

Той въздъхна.

— Всичко е наред, Майк. Разбирам те. Пък и няма пострадали.

Един сервитьор ми донесе вечеря — чиния с котлети и пържени картофи — и я постави пред мен. Отказах още едно питие и погледнах чинията раздвоен.

От една страна, не бях ял отдавна.

От друга обаче, ми се гадеше.

Храната беше начинът на Донахю да ми предложи примирие, така че оставих леда и хванах приборите.

— Тя беше тъжна — каза той. — Говорихме си за този неин приятел в Дъблин и мисля, че го обичаше, но той не караше сърцето ѝ да прескача. Разбираш какво искам да кажа, нали?

— Не е била влюбена в него?

Донахю кимна.

— Искаш ли да ти нарежа месото, момче?

Усмихнах се през болка и забодох няколко картофа на вилицата.

— На мен не ми сподели това. Каза, че е щастлива.

— По-скоро се е правела на силна. Или пък е искала да разбере дали не си променил решението си. Дали още я обичаш. Както и да е, бях спрял да се тревожа, че ще се нарани сама. Не съм и подозирал, че някой може да ѝ причини такова ужасно нещо.

— Всички я обичаха, Майк.

— Тогавя защо? — попита ме Донахю и удари с юмруци по масата. Порцелановата чиния подскочи. Бирата се разплиска. — Защо

тогава я пращам в Дъблин в ковчег?

Оставих ножа и вилицата и отместих чинията.

— Нямамо е нищо общо с Колийн — отговорих аз. — Някой я е убил, за да нарани мен. Някой, който ме мрази.

— Кой е бил, Джак?

— Не знам. Все още. Работя по въпроса. Който и да е, е бил професионалист. Можел е да намери начин да убие мен, без да замесва Колийн. Но не това е искал.

Натопил ме е, за да се срина малко по малко. Първо с тази... загуба. После унижението. След което ще ме затворят до живот. Или ще ме осъдят на смърт. Това е бил планът.

— Да го изяде котката дано. А дяволът да изяде нея.

— Дай боже.

Замълчахме, докато отсервираха масата.

Щом пак останахме сами, погледнах тъжните очи на Майк и казах:

— Съжалявам, Майк. Аз съм този, който ти дължи извинение. Ако Колийн нямаше връзка с мен, щеше още да е жива.

Спрях пред „Бевърли Хилс СЪн“, главният от веригата хотели на Джинкс Пул, малко след десет. Излязох от кола за двеста хиляди долара, а изглеждах така, сякаш ме бяха влачили след нея няколко километра. Дадох ключовете на момчето на паркинга и се регистрирах на рецепцията.

Служителят каза:

— Господин Морган, мисля, че жената на червеното канапе чака вас.

Беше Джъстийн.

Слава богу.

Бях толкова щастлив да я видя, че ми се насълзиха очите. Представих си как се изтягам на чистите чаршафи, Джъстийн лежи до мен, а аз усещам допира на кожата ѝ и чувствам безгранична лекота.

Но какво правеше тук? Повиках я. Тя вдигна поглед и аз прекосих луксозното бляскаво фойе до нея.

— Откога ме чакаш? Добре ли си?

Не можех да разчета изражението ѝ.

— Какво става, Джъстийн?

— Просто... трябва да поговорим. С открити карти. Нищо, освен истината.

— Да се качим в стаята ми — казах аз. Извъртях глава и посочих натъртената си челюст. — Трябва да полегна.

— Вониш на бира. Да не си участвал в сбиване в някой бар?

— Нищо не ти убягва.

— Седни. Моля те. Няма да отнеме много време.

Това не звучеше добре, каквото и да беше. Отпуснах се на канапето до Джъстийн.

— Кажи-речи съм в кома. Може би е по-добре да поговорим утре.

— Изисква се минимално усилие на мозъка ти.

Погледнах я. И тя ме фиксира с очи. Обичах Джъстийн. Обичах я.

— Когато миналата седмица се видях с Колийн, преди да заминеш за Европа... какво се случи?

— Обядвахме в „Смити“. Трябва някъде да имам касова бележка. Не ми остана време да прегледам трансакциите по кредитната ми карта.

— Спа ли с нея?

— Божичко. Не прави това. Аз подлагал ли съм те на разпит някога? Не можеш ли просто да ми имаш доверие?

— „Доверие“ ли каза? Ще приема, че това значи, че не е било просто обяд. О, Джак — тя поклати глава.

Протегнах ръце напред.

— Ако не ми вярваш за това, какъв смисъл има изобщо? Как бихме могли да изгладим отношенията си, ако ми нямаш доверие?

Джъстийн се изправи, праметна дръжката на чантата си на рамо и без да се обръща назад, напусна хотела през въртящите се врати. Гледах я през стъклата. Подаде талона си за паркинг на момчето и застана с лице към улицата, докато той отиде за колата ѝ. Джъстийн ме разчиташе като детектора на лъжата на ФБР. Безполезно беше да се опитвам да я излъжа.

Можех да я последвам, но какво повече бих могъл да ѝ кажа?

Момчето докара колата ѝ и Джъстийн седна на шофьорското място, сложи колана си и отпраши по „Саут Санта Моника“.

Този път вече бях сигурен, че съм я загубил. Не го исках, но, общо взето, именно това заслужавах.

КНИГА ВТОРА
ОБИЧАМ ТЕ. НЕ ТЕ ОБИЧАМ

На следващата сутрин вървах от офиса си към „военния щаб“ отгатък коридора, мислейки си за Колийн. Чудих се какво ли е правила през последните часове от живота си, опитвах да погледна през нейните очи и да разбера как е могла да бъде подмамена от някакъв мъж със смъртоносни намерения. Представих си ужаса ѝ, когато пистолетът — вероятно моят собствен пистолет — е бил насочен към гърдите ѝ, а убиецът ѝ се е присмял, преди да натисне спусъка.

Хрумна ми ужасяваща мисъл.

Ами ако е вярвала, че аз съм нейният убиец?

Бутнах вратата и видях, че конферентната зала е препълнена: Сай, Круз, Мо и Дел Рио бяха насядали около черната маса, приведени над кафетата си, пращаха съобщения и говореха по телефона, но щом влязох, вдигнаха поглед.

Наоколо столовете бяха заети от колеги, които обсъждаха тихичко един горещ случай, който е бил разрешен в четири часа тази сутрин, след като екип на детективи от Private бяха хванали избягала тийнейджърка и нейния приятел-използвач, докато теглели пари от банкомат с картата на майка ѝ. Мястото на Джъстийн беше празно. Тя никога не закъсняваше за заседание. Не беше закъснявала нито веднъж за пет години.

Брътвежът замря, щом издърпах стола си.

Коуди ми донесе редбула заедно със списък с имена.

— Какво е това?

— Кандидати за моята работа. Насрочвам ти срещи с тримата най-добри. Най-добрите по моето скромно мнение.

Кимнах.

— Да започваме.

Представих Крисчън Скот, казах, че той е бил танцьор в балет „Джефри“, претърпял е контузия на коленната става и е започнал да работи в Калифорнийската патрулна служба като моторен патрул.

— Скоти е бил един от тримата, които са хванали голям дилър с двеста килограма трева в багажника. Скоти е бил човекът, който го е

хванал само по интуиция.

— Интуиция плюс това, че задницата на колата пръскаше искри по магистралата — каза Скоти.

— Той има добър усет, а и, както ми казаха, доста добър пирует — допълних сред избухналия смях.

— Скоти тъкмо е приключил с шестте хиляди часа като детектив за застрахователната компания „Калифорния Кажуълти“ и лицензът му е при нас. Изправй се да те видят.

Последва ръкопляскане. Скоти стана и каза, че се радва да бъде сред нас. Детективът Лори Грийн вдигна ръка и каза:

— Джак, трябва да тръгвам след минутка. Само да ти кажа, че Мара Трейси е пусната под гаранция.

Лори говореше за нашата филмова звезда — крадла, която правеше по десет милиона на филм, но въпреки това беше откраднала пуловер за сто долара от един бутик, поради което се появи на първите страници на таблоидите и накара папараците да изскачат от храстите, но и си навлече публичен процес пред съдия следващата седмица.

Съпругът на Мара ни беше наел да я наглеждаме. Обсъдихме дали да проследим госпожа Трейси, а после Круз се изправи и ни въведе в случая с мъртвия бизнесмен в „Бевърли Хилс Сън“.

Обрисова ни предисторията: връзката с четирима други убити в хотели и доникъде довелата следа с агенцията за компаньонки. Разказа за проучването, което правеше сега, разпитите на персонала на хотела и така нататък. Каза, че вече е настрана, понеже ченгетата работят по случая.

Не спомена отмъкнатия микробус с крадени лекарства на Ноча — държах това настрана от екипа.

След като Круз си седна, аз набрах команда на лаптопа си и екранът на стената се изпълни с образа на Колийн. Ушите ми бучаха и сърцето ми започна да блъска, щом видях снимката. Само преди два дни Колийн беше жива и здрава.

Впих поглед в клавиатурата и се опитах да се овладеея. Гласът ми ме предаде, когато се опитах да проговоря.

— Повечето от вас познаваха Колийн. Най-вероятно е била убита, за да бъда уязвен аз и да ме набедят за смъртта ѝ.

Дел Рио каза тихо:

— Човече.

Преглътнах и продължих.

— Както вероятно сте чули, аз съм не просто основният заподозрян, ами единственият заподозрян. Междувременно убиецът на Колийн е някъде там... и умира от смях.

Облегнах се назад в стола на конферентната маса. Усещах погледите на колегите ми върху себе си, докато се вирах в лицето на Колийн на екрана. Изглеждаше лъчезарна и озарена, а това дори не беше портретна снимка, а просто онази, която беше снета за идентификационната ѝ карта през първия ѝ работен ден в Private.

Спомних си как само час след като тази снимка беше направена, Колийн седеше пред моя офис и преглеждаше пощата ми. Беше вдигнала поглед, когато сянката ми премина над бюрото ѝ и беше казала:

— Да не би някой да иска да ви нарани, господин Морган?

— Сещам се за поне десетина души. Защо питаш?

Тя ми показа плътен картонен плик, надписан с печатни букви с червен химически молив с „Предмет с време на годност. Да се отвори след приемане на пратката.“

Една стрелка сочеше към крайчеца, който трябваше да се издърпа, за да се отвори пликът. Не се чуваше тиктакане, но липсваше обратен адрес, а и почеркът беше шантав.

Евакуирахме сградата. Осемдесет човека стояхме отвън на силното слънце на улица „Фигероа“, докато сапъорите изнесоха плика навън с робот и го сканираха с устройството за обезвреждане на бомби. Съдържанието му се състоеше от накъсани вестници и една бележка със същите червени букви и множество лъчи, излизащи от думите „Буууум. Тряс. Бум.“

Отпечатъците ни отведоха до рецидивиста Пен Ръниън — психопат, вкаран в затвора за незаконна продажба на оръжия и освободен няколко месеца по-рано.

Ръниън беше разпитан, при което каза, че е чел за мен във вестника за това, че съм открил и заловил избягал престъпник, който бил негов приятел.

Всъщност Томи беше заловил приятеля на Ръниън, не аз.

Често срещана грешка: Джак Морган, Детективска агенция Private. Том Морган-младши, Детективска агенция Private Security.

Ръниън искаше да разбере дали ме е убил. Сериозно ли? Изпратил си хартиена бомба без експлозив, приятел.

Та той беше оплескал всичко.

Колийн, от друга страна, беше свършила всичко както трябва. Тя беше най-добрият асистент, който някога съм имал. Че и повече. Беше ме грижа за нея от сърце. Престанах да си я припомням и се съсредоточих върху настоящето.

— Колийн работи тук, в Private, в продължение на година. Започнахме да се срещаме. Не беше тайна.

— Тя беше чудесно момиче — каза Дел Рио.

— Да, така е. Била е тук в Ел Ей да се види с приятели и някак е била заловена или подмамена, след което е била убита в моята къща.

Разказах им за ужасяващата сцена, която бях заварил в спалнята си, после дадох думата на Сай, който изглеждаше като петнайсетгодишен хлапак с хавайската си риза на ананаси, бояджийските панталони и обувките за тенис.

Четеше от доклад и цитираше установената причина за смъртта на Колийн и начина, по който се е случило — предумишлено убийство, причинено от огнестрелна рана в сърцето. Добави, че има доказателства, че е правила секс малко преди да умре.

— Резултатите от ДНК пробата ще са готови по-късно днес — допълни Сай.

— Каквото и да открием, полицията няма да го приеме, защото не можем да кажем на никого, че сме обработвали местопрестъплението. Затова трябва да използваме онова, което разкрием, за да поставим капан на убиеца и да отведем ченгетата до него.

Последваха въпроси относно времето на настъпването на смъртта, къде съм бил аз в онзи момент, дали е намерено оръжието, с което е извършено престъплението, и дали убиецът не е написал бележка, не се е обадил или оставил за мен някакво съобщение.

— Убиецът е професионалист. Това е добре планирано престъпление и единствената му възможна цел е била да бъде обвинен аз. Ще работим извънредно, докато не заковем лайното, което уби Колийн.

В този момент вратата на конферентната зала се отвори и Джъстийн влезе — висока, слаба и елегантна в морскосиния си костюм

и кремава копринена блуза.

— Извинявам се — каза тя и зае мястото до мен.

— Тъкмо приключваме. Искаш ли да докладваш за Дани Уитман?

— Вероятен нов случай — тя се обърна към екипа: — Млада филмова звезда с проблем с властите, защото не си е държал дюкяна затворен. Днес имам среща с него.

— Благодаря ти, Джъстийн. Някой друг?

— Искам да ми отделиш няколко минути, Джак — каза тя. — Ако имаш време.

Закрих заседанието. След като залата се опразни, затворих вратата и седнах до Джъстийн.

Преди седем години, след като се върнах от войната, ходих на психолог при един превъзходен специалист, Джош Московиц, който работеше с ветерани като мен. Тоест бивши военни, които бяха минали през кървавия ад на войната и не можеха да се приспособят към нормалния живот особено добре.

Като мнозина от нас, аз имах кошмари. Не преставах да чувам момчетата в бомбардираната задна част на хеликоптера, които крещяха, докато той избухваше в пламъци. Доктор Московиц имаше кабинет в Санта Моника — малък офис във висока сграда на Петнадесета улица. Тогава не го знаех, но в същата сграда работеше и доктор Джъстийн Смит.

Една вечер я срещнах случайно в асансьора и бях като ударен от гръм по начин, който не може да се обясни, като се опишат косата, очите и извивките на тялото. Возих се десет етажа нагоре, зазяпан в нея, преди да си дам сметка, че асансьорът не се движи надолу.

Тя се беше разсмяла или може би просто се наслаждаваше на това, да види как бях зашеметен от нищото само за шейсет секунди. Когато я видях отново, задържах вратата на асансьора, представих се и попитах дали би искала да вечеря с мен.

Тя се съгласи. Сякаш беше обгърнала сърцето ми с ръце.

Джъстийн беше няколко години по-млада от мен, но може би поне с десетилетие по-мъдра. Красива. Умна. Работеше в психиатрична болница през по-голямата част от седмицата, имаше частна практика и приемаше малък брой пациенти в понеделник и сряда.

Вечеряхме в малко италианско ресторантче на „Ермоса Бийч“ и аз говорих през цялото време. На онази среща ѝ разказах повече за себе си, отколкото през цялото време след това. Усещах, че тя е надежден човек, заслужаващ доверие, приемащ, а тя сигурно е решила, че аз съм човек, който е способен да се разкрива.

По-късно беше казала, че съм като мида. С гумено уплътнение около черупката. Бях се изсмял, казвайки, че сега вече е познала

истинската ми същност, такава, каквато е извън периодите на криза. Когато водихме този разговор, вече бяхме влюбени. Сега Джъстийн беше седнала в кожения стол и се въртеше леко наляво-надясно. Заобиколих масата и седнах до нея. Изражението на лицето ѝ беше студено.

Беше ми толкова ядосана.

— Имам предложение за работа — каза тя. — Добро предложение.

— Не ти отне много време.

— Ще приключа случаите си, включително и новия, ако го поемем. Още не съм отговорила, но става въпрос само за договаряне на условията. Вероятно ще приема.

— Знам, че сигурно е напразен опит, но представи си, че наистина съм невинен, Джъстийн. Представи си, че никога досега не съм имал по-голяма нужда от теб.

— Добре, Джак. А сега ти си представи, че просто вече не ми пука.

Джъстийн караше тъмносиния си ягуар, а Скоти седеше на седалката до нея. Отклониха се по Мелроуз, минаха под свода на портите на киностудията „Арлекин пикчърс“ и спряха до кабинката на охраната.

— Джъстийн Смит. За среща с Дани Уитман. Пазачът прокара пръст по списъка на екрана на лаптопа си и сравни снимката от шофьорската снимка на Джъстийн с лицето на жената пред себе си. Изрече името ѝ по телефона и се обърна към нея:

— Завийте надясно, после наляво по Авеню Пи. Продължете напред, докато не видите номер 231 на ъгъла на Единадесета — каза той и ѝ махна да минава.

— Гледал съм всичко, което Дани Уитман някога е снимал. Гледах и първия му филм — „Язовец“. Играеше хлапето с дивите кучета. Знаех си, че ще го изстреля нагоре — каза Скоти.

Джъстийн му се усмихна, намали скоростта при един легнал полицаи, зави наляво на втората пресечка и се спусна надолу по улица, от двете страни на която имаше студиа и дву- и триетажни сгради в испански стил, използвани в миналото като квартири за писатели и актьори, а днес предимно като продуцентски и административни офиси.

Докато шофираше, умът ѝ блуждаеше. Мислеше си за Джак, за Джак заедно с Колийн, за това, че беше убедена, че той я беше излъгал за обяда с нея. Мислеше си още за работата, която ѝ бяха предложили; че тя нямаше да бъде толкова добра като тази в момента — освен в едно важно отношение. Нямаше да вижда Джак пет дни в седмицата.

Скоти я наблюдаваше. Тя си спомни какво беше казал. Как се вълнува, че ще работи с Дани Уитман.

— Още не сме взели чека с парите, Скоти. Но ако поемем случая, се обзалагам на десет долара, че ще се радваш, когато приключим с това.

Тя свали сенника, намали и продължи:

— Той тъкмо започва да снима някакъв нов филм. Екшън, естествено. Въпросът е дали ще успее да го завърши.

— „Нюанси на зеленото“. Четох за него. Разузнавачи и контраразузнавачи в двадесет и първия век.

— Добре, признавам си, впечатлена съм. Написал си си домашното.

Джъстийн се замисли за тази задача. Искаше ѝ се да не беше казвала на Джак, че ще се заеме. Можеше да се проточи. А и единственото, на което можеше да разчита на сто процента, когато си имаш вземане-даване с кинозвезди, беше, че нещата ще се объркат.

Моля те, Господи. Нека тази да бъде изключение от правилото. Нека бъде лесна.

— Моля? — каза на Скоти, който отново приказваше нещо.

— Изпусна срещата. Джак говори за Колийн Мълой. Хората изглежда са я харесвали.

— Тя беше очарователна. Кой номер е това? — попита Джъстийн, оглеждайки почти еднаквите сгради.

— Очарователна. Интересно определение.

— Естествена. Забавна. Непресторена.

— Ти също си излизала с Джак, нали?

— Ама ти наистина си добър в събирането на информация за миналото — каза Джъстийн. — Ето го. На ъгъла. Виж сега, Скоти, дори не знам дали ще приемем случая, така че просто слушай и наблюдавай.

— Няма проблем — ухили се той. — Но не отговори на въпроса ми.

Джъстийн удари спирачка, угаси двигателя и погледна новото момче в екипа. Беше млад, с обикновени черти. Вероятно в него имаше нещо германско, нещо британско и нещо индианско. Изглеждаше добре, леко надут, но също така любопитен и упорит. И добродушен. Щеше да бъде добро попълнение за Private. Стига да си останеше оптимист.

— Джак е разбивач на сърца — каза му тя. — Такъв си е. Дори не съм сигурна, че вината е негова. Жените искат да го задържат и си мислят, че е по силите им. Аз също го мислех.

Тя се пресегна към задната седалка за лъскавата си кожена дамска чанта, отвори я и измъкна несесер за гримове. Извади червило

и огледалце и освежи цвета на устните си.

— Значи е така, както твърди Джак. Натопили са го — каза Скоти.

— Джак може да е всякакъв, но не е убиец.

Тя затвори чантата си и отвори вратата на колата. А в това време Скоти попита:

— Но няма той не е участвал във войната? Не е ли бил морски пехотинец?

Скоти стоеше до Джъстийн, когато вратата на сградата на номер 231 се отвори и един босоног двойник на Джони Деп им се представи като Лари Шустър, мениджърът на Дани Уитман.

Джъстийн се ръкува с Шустър и представи Скоти. Влязоха вътре, а въздухът миришеше на трева, прегорели филийки и охлаждайна течност за климатици. Скоти огледа лъскавия модерен офис, облицования с паркет под, кръглите столове в ярки цветове, бюрата в едната част на стаята с разпилени отгоре им кошници с плодове, камари ръкописи, полуизядени подноси със закуски и разопаковани подаръчни опаковки, от които преливаха часовници и всякакви други придобивки — същински рог на изобилието. По стените в рамки бяха окачени плакати на предните четири екшън филма на Уитман, всеки един от които беше станал блокбастър.

Мъж на около четиридесет се приближи към Скоти и Джъстийн. Имаше чуплива кестенява и вече сивееща коса. Беше облечен в намачкана синя ленена риза с монограм на джоба и навити ръкави.

— Аз съм Марвин Кулос — каза той. — „МК Продакшънс“.

Кулос беше човекът, който стоеше зад „Нюанси на зеленото“.

Джъстийн ги представи и всички седнаха на ниски столове около малка масичка, което ги накара да заприличат на деца — мениджърът, продуцентът, Джъстийн и Скоти.

Появи се момиче, което попита дали някой би желал нещо. Шустър каза:

— Аз съм пас.

— Коктейл Фиджи, без лед — поръча Кулос.

— За мен кафе, ако обичате — каза Джъстийн. — С мляко и захар.

Скоти извади бележник и химикалка от джоба си и попита:

— Имате ли нещо против да си вода бележки?

Всички поклатиха глави.

Скоти разбра, че Шустър, мениджърът, се занимава с кариерата на актьора и прибира десет процента от всичко. Продуцентът Кулос,

размъкнатият по-възрастен тип, беше силно заинтересован материално от това, дали филмът ще бъде заснет или не. Нищо чудно, че изглеждаше разтревожен. Звездата му имаше неприятности.

Джъстийн обясняваше как работи Private, какви са методите им, ценоразписът и т.н., и как предлагаше да процедират в този случай. И двамата се обединиха около мнението „каквото е необходимо, само да се удържи това нещо“. После всички се изправиха. Шустър отиде до задната врата, задържа я отворена и каза:

— Доктор Смит, мисля, че трябва да поговорите с останалите момчета.

Скоти излезе последен. Видя баскетболен кош, закачен високо на стената, под ъгъл с друга постройка. По асфалтовото игрище все още личеше маркировката, обозначаваща местата за паркиране.

Пред очите на Скоти прелетя баскетболна топка и влезе в коша. Някой извика: „О, да!“.

Беше някакъв мъж, висок един и осемдесет, с къса кестенява коса, гол до кръста и с татуировка на бодлива тел около десния си бицепс. Беше се ухилил победоносно. Изглеждаше на около двадесет и две.

Шустър обясни, че този, който дриблира, се казва Рори Ковакс и е приятел на Дани от училището в Небраска. Израсли заедно и Рори дошъл в Ел Ей да прави компания на Дани.

После посочи Алън Барстоу, агентът на Дани от Си Ти Ем, голяма агенция за набиране на таланти с най-добрите и отбрани клиенти. Барстоу беше към тридесетте, среден на ръст и слаб.

Най-накрая Шустър им показа Ранди Бун, асистент на Дани, и Кевин Роуз, треньор по бойна техника — всички те бяха част от антуража на Уитман.

— Таймаут, хора. Имаме гости — извика Шустър.

Топката изсвистя в мрежата и отскочи от асфалта на тревата, където разностранните играчи се насъбраха. Шустър им събщи, че Джъстийн и Скоти са от Private и че са били наети да овладеят щетите.

Някои се изправиха, а други седнаха на земята, когато той даде думата на Джъстийн. Скоти остана отстрани и само наблюдаваше. Джъстийн ги поздрави и се представи като главен детектив в Private.

— Жълтата преса следи за всяко едно нещо, което би могла да използва. Кейти Блекуел, момичето, за което става дума... ами, родителите ѝ вероятно също са наели частни детективи. Те може би ще следят Дани и всеки един от вас, който по някакъв начин е свързан с него просто за да открият нещо съмнително, което да могат да раздуят, да го подхвърлят на таблоидите и да го използват да накърнят репутацията на Дани. За него, а и за всички вас, всъщност, е

изключително важно да го давате по-кратко с партитата, докато не мине процесът му. Това означава — никакви наркотици, никакво пиене и най-вече — никакви момичета.

— Сигурно не трябва и да ядем с отворена уста и никога да не влизаме в тази къща без обувки — обади се Ковакс.

Роуз, треньорът, се намеси:

— Не се обиждайте, доктор Смит, но не ни трябва никаква си детективска агенция да ни върви по петите. Хайде де, сигурно се шегуваш — обърна се той към Лари Шустър.

Скоти гледаше Джъстийн, която склочи пръсти пред себе си, усмихна се и каза:

— Господин Роуз, или до един ще участвате, или никой. Ако не можете да се съгласите с нашите условия, ще си тръгнем тихо и мирно. Няма проблем.

Скоти виждаше как работата се оттича. А на него изобщо не му се искаше.

Затова каза на мрънкачите около игрището:

— Какво е това? Дани Уитман се нуждае от вашата помощ. Обвинен е в опит за изнасилване на четиринайсетгодишно момиче, нали така? Не искате ли да му помогнете в това? Или сте просто тъпаци, които искат да му изсмучат кръвчицата?

След като Шустър обузда напирещото меле с градински маркуч, а Джъстийн повтори: „Скоти. Гледай и слушай“, тя седна с него и Дани Уитман в репетиционната на третия етаж, от която имаше хубава гледка към киностудия „Арлекин“, една от най-старите в Холивуд.

Дани седеше на пианото и дрънкаше една песен на Ерик Клептън.

— Разкажи ни какво се случи, Дани — каза Джъстийн на кинозвездата.

Той въздъхна, стана от пианото и се просна в един мек фотьойл. Джъстийн си помисли колко по-млад изглеждаше на живо, отколкото на големия екран. Освен това беше по-едър, с правилно телосложение, онази прочута трапчинка и гъстата кафява коса. Можеше да мине и за спортист в гимназията, макар да беше на двадесет и четири.

Тя забеляза номера, написан с химикалка на сгъвката между палеца и показалеца на дясната му ръка. Приличаше на телефонен номер.

— Това ще ви прозвучи идиотско, но, честно казано, аз не знам какво стана. Бяхме в къщата на Алън Барстоу. Той е моят агент, знаете ли?

— Запознах се с господин Барстоу — кимна Джъстийн.

— Имаше парти у Алън. С много момичета. Десетки. Събудих се в собствената си къща, в моето легло — сам. А после, още преди да звънне алармата на часовника ми, полицаите цъфнаха на вратата. Казват, че... Кейти Блекуел е подала сигнал срещу мен.

— Изричаш името ѝ така, сякаш не я познаваш — вметна Скоти.

— Знам коя е — отговори Дани. — Мотаеше се наоколо, но само толкова. Не съм излизал с нея. Определено не знаех на колко години е. Дори не помня да е била у Алън онази вечер, само че момчетата ми казват, че са я видели, лепната за мен.

— А каква е версията на Кейти? — попита Джъстийн.

— Твърди, че сме си тръгнали от партито заедно, че съм я принудил да прави секс с мен в колата и че после съм я оставил пред

вратата на дома ѝ. Трябва да видите колата ми. Физически е невъзможно да правиш секс в това нещо. Но нейна приятелка казва, че ни е видяла да потегляме заедно. Ако не беше това, щеше да става въпрос само за това, чия дума има повече тежест.

— Кейти ходила ли е в болницата?

— Не. В показанията си пише, че чувствала срам и е взела душ; не е казала нищо на родителите си до следващата сутрин, когато те са извикали полицията. Проблемът е, че... онази вечер бях толкова надрусан. Ако съм го направил, заслужавам да бъда наказан. Но наистина не мисля, че съм правил секс с това момиче. Мисля, че бих си спомнил.

— Доколко си уверен в това? — каза Джъстийн.

— Всичко ми е много мътно. Спомням си само, че много се смях. Паднах. Разни момичета ме галеха с ръце. И това е. Нито един от моите хора не ме е видял да си тръгвам с Кейти.

— Може би е излъгала, за да не си навлече неприятности — каза Джъстийн. — Ако ѝ е закъснявало например или нещо такова.

Кинозвездата подръпна долната си устна, загледан в Джъстийн така, сякаш тя не си съчиняваше история, а претърсваше собствената му памет.

И все пак, Уитман беше актьор.

— Доктор Смит, по-добре да ви кажа отсега, че това не е първият път, когато съм си губил ума. Животът ми е доста невероятен, разбирате ли? Бях още дете, когато дойдох тук. Едно обикновено дете. А тук има от всичко по много, а времето ми не е на мое разположение. През половината време все едно някой друг направлява живота ми, а аз нямам никакъв контрол над онова, което се случва с мен.

— Всичко, което искам, е да ти помогна, за да не допуснем нещата да станат още по-зле, така че да можеш да успееш да изкараш процеса без повече лоша реклама. Искаш ли да те напътствам през това?

— Да, по дяволите. Кажете ми какво искате да направя.

Джъстийн си помисли: Мамка му. Дани беше симпатичен, а сега отговорността той да остане чист и целомъдрен, за да успее да завърши своя блокбастър за сто милиона долара, беше нейна.

Подаде му две визитни картички и каза:

— На тези телефони можеш да се свържеш с мен и Скоти. Всъщност е просто. Не излизай с момичета въобще. Така няма как да се появят снимки или заглавия в списанията. Не прекарвай нощта навън с когото и да било. Ходй на работа, прибирай се вкъщи, дръж телефона си включен и поддържай връзка с нас.

— Готово.

— Чий е номерът на ръката ти? — попита Джъстийн.

— Не знам. Ето за това ви говоря. Гледайте. Няма го вече — каза Уитман, след като се изплю на ръката си и отърка длан в крачола на панталона си.

— Добре — Джъстийн вече приключваше. — От този момент си представй, че си монах. А ние ще изровим каквото можем за Кейти Блекуел.

Стълбището в Private представляваше широка, висока пет етажа спирала, която се виеше около оста си, в основата на която се намираше рецепцията на входа на партерния етаж. Беше вдъхновено от напречен разрез на черупка на наutilus. И от едно каменно стълбище, по което веднъж слизах във Ватикана.

Качвах се нагоре към моя офис, когато Сай се затича към мен на прескоци, настигна ме на четвъртия етаж и ме спря.

— Почакай малко, Джак.

Имаше тъжно изражение.

Стомахът ми се сви на топка.

— Какво става, Сай?

— В момента съм в ролята на вестител на лоши вести. Бруно тъкмо се обади.

Бруно беше приятелят на Сай, специалистът по високи технологии в общинската лаборатория, който имаше връзки в полицията и се надяваше, че някой ден Сай ще го доведе в Private.

Минахме покрай Коуди и влязохме в офиса ми. Сай се отпусна в един стол, вдигна крака на бюрото ми и каза:

— Остава си между нас, нали? Ако ли не, ще ни се наложи да наемем Бруно. И да загубим добра връзка в лабораторията.

— Давай. Не, почакай. Искам и Джъстийн да чуе това.

— Сигурен ли си?

— Напълно.

Потърсих я на вътрешната линия. Каза, че се качва веднага и след минута влезе в офиса, като едва ме погледна. Зае мястото до Сай.

— От криминалната лаборатория са открили семенна течност в тялото на Колийн. ДНК-то е съвместимо с твоето.

— Е, стига де! — възкликнах.

Джъстийн не каза нищо, но можех да прочета по лицето ѝ как си мислеше: Защо ли не съм изненадана?

— Освен това явно полицаите са изяснили хронологията на убийството. В същия ден Колийн е ползвала кредитната си карта, за да

си плати горивото и за няколко произволни покупки на бензиностанция „Суноко“ на булевард „Ла Сиенегас“. Обядвала е сама в „Нюзрум кафе“ на улица „Норт Робъртсън“, а колата ѝ е била намерена в един паркинг наблизо.

Представях си събитията, докато Сай ги излагаше. Но се опитах да изключа за момент въпроса със семенната течност в тялото на Колийн.

— Ченгетата са проследили обажданията от телефона ти, Джак — продължи Сай. — Домашният ти телефон е бил използван по времето, за което ти твърдиш, че не си бил вкъщи.

— Убиецът е използвал моя телефон?

— Да. Явно се е обадил на някакъв номер и е прекъснал връзката две секунди след като му е било отговорено. Обаждането е било до Томи.

— Боже. Какво, по дяволите, означава това?

Какво ли означаваше?

— А тази семенна течност... — започна Джъстийн. — Ако Томи е правил секс с Колийн, ДНК пробата ще съвпада.

— Точно така — потвърди Сай. — Неговото ДНК и това на Джак са идентични.

— И каква е тезата на ченгетата? Спал съм с Колийн, убил съм я и после съм звъннал на брат си? Или пък сме я убили заедно?

— Джак, знам само, че Мич Тенди иска да те пипне за това престъпление, а пък ако успее да хване и Томи, това ще е много голям ден в неговия живот.

Томи. Налагаше се да приема фактите такива, каквито са. Проклетият ми брат имаше нещо общо със смъртта на Колийн. Да не е полудял? Да убие Колийн, за да нарани мен?!

Спомних си онзи разрив, който ни беше разделил окончателно. Беше се случило, когато с Томи бяхме в девети клас, на четиринайсет години. Ейприл Лъндон беше с една година по-голяма.

Беше чаровна, непринудена и склонна към флиртуване. Можеше да върви на ръце, да язди кон без седло и беше ходила в Париж. Предното лято си беше хванала гадже французин и поназнайваше креватен френски.

Обичаше да върви между нас с Томи с пъхнати в задните ни джобове ръце. Казваше, че ни харесва еднакво, а пък ние и двамата бяхме луди по нея. Ейприл не искаше да избере.

С него се съгласихме, че само един от двамата може да бъде с нея. Ейприл определи правилата, щеше да има състезание по целуване. Тя щеше да бъде със завързани очи. По-добрият целувач щеше да спечели. Освен това негласно беше обещано, че победителят ще получи всичко.

Бяхме наперени и тестостеронът бушуваше в нас. Идеята за двубой по целуване ни се струваше възхитителна. И двамата си мислехме, че ще победим, и изобщо не обмислихме последиците. На никого от нас не му хрумна просто да се оттегли.

Състезанието беше събота сутрин и десетина деца дойдоха на плажа зад лавката за пресен сок да викат за нас в този противен и дързък дуел.

Ейприл първо целуна Томи, а после и мен. Вложих цялата си душа в тази целувка, все едно никога повече нямаше да целуна момиче. Ейприл избра мен.

При два от три опита тя пак избра мен.

Томи не прости на Ейприл, нито пък прости на мен. Враждата ни беше окуражавана от баща ни, който първо се отнасяше благосклонно към единия, а после, без някаква видима или обозрима причина,

започваше да поощрява другия. Беше непостоянен и жесток. Омразата ни се изостряше, стана коварна, стана физическа и продължи да живее, след като Ейприл Лъндон замина да учи в колеж, омъжи се и роди четири деца. Продължи дори след като баща ми ми даде петнадесет милиона долара и ключовете за Private.

Продължи дори след неговата смърт.

Та, значи, общата ни история с Томи беше нелека, но дали можеше... дали би си отмъстил, като извърши убийство?

Аз смятах, че е способен на това.

Но не знаех дали го е направил.

Загледах се през Сай и Джъстийн и си представих как отивам в офиса му, извличам го навън и правя каквото е необходимо, за да го накарам да проговори.

— Трябват ми Дел Рио и Круз. Веднага — обадих се на Коуди.

Но Джъстийн се пресегна през бюрото ми и сложи ръката си върху моята.

— Почакай. Изчакай, докато не съберем достатъчно доказателства, за да го затворят.

Криминалната лаборатория за няколко милиона долара на Джек Морган заемаше целия приземен етаж на Private и представляваше почти две хиляди квадратни метра лаборатория за изследване на улики с възможно най-модерната техника, оценявана като една от най-добрите лаборатории в страната. Освен че работеше в услуга на клиентите на Private, тя беше и много доходоносна, тъй като биваше наемана от различни полицейски управления от страната, когато се нуждаеха от бързи резултати и само най-развитите технологии можеха да им свършат работа.

Доктор Сиймор Клопенберг, техният любим д-р Сай, беше горд началник на тази лаборатория, но точно сега той и Мо-бот седяха в нейния офис, една мрачна стая като пещера, която Мо наричаше „моята уютна бърлога“. Там тя палеше тамян, беше преметнала шалове върху лампите и беше сложила снимки на мъжа и децата си на десктопите на дванадесетте монитора, които заемаха бюрото ѝ. На екран номер шест вървяха местните новини и се виждаше близък кадър на говорещо лице, което отразяваше сензационното „Убийство в Малибу“.

Сай се беше проснал и се въртеше на стола си, но Мо седеше на ръба на стола и явно беше ядосана и превъзбудена. Като успешен геймър във военни ролеви игри в реално време, Мо понякога преплиташе играта и реалността. Емоцията я връхлиташе — онзи прилив на адреналин от усещането да бъдеш воин. Докато гледаше как репортерката говори пред камерата, Мо възприе образа на своя аватар, провери оръжията в своя арсенал и свика виртуалната си армия.

Репортерката, която се виждаше в тях от екрана, беше Ранди Търнър, която от няколко години се подвизаваше в Канал 9. Тя говореше в обектива на камерата:

— Джек Морган, изпълнителен директор на Детективска агенция Private, е смятан от мнозина за главния заподозрян за убийството на своята бивша любовница и лична асистентка Колийн Мълой.

На екрана се появиха снимки на Джак, а после и кадри с него, прегърнал Колийн, как притичват в дъжда от навеса на някакъв ресторант към неговата кола. След това дадоха клипче с тях двамата на холивудско парти да си шепнат и да се смеят.

Търнър говореше по време на целия монтаж.

— Баща на Джак Морган е покойният Томас Морган, осъден за изнудване и убийство през 2003 г., починал в затвора през 2006 г. Също като баща си, Джак Морган, предполага се, че той има връзки с организираната престъпност.

На Мо ѝ дойде в повече. Скочи от стола си и изкрещя на телевизора:

— Връзки с организираната престъпност ли? Сигурно имаш предвид, че изплати дълга от комар на брат си!

— Успокой се — каза Сай. — Това означава само, че пресата търси на сляпо. Ако разполагаха с нещо срещу Джак, нямаше да се налага да се позовават на баща му. Нямаше да има нужда да намекват каквото и да било.

Търнър заговори от екрана с висока разделителна способност на стената над бюрото на Мо:

— Близки до полицията източници информираха Канал 9, че открити по жертвата веществени доказателства уличават Джак Морган, но естеството на тези улики се укрива от медиите.

— Майната ти. Умри, кучко!

Сай грабна дистанционното от ръката на Мо и спря телевизора.

— Ще ѝ отрежа главата, ще ѝ отсека краката от коленете и ще я оставя да стои така, на парчета. Изобщо няма да разбере, че е мъртва.

— Морийн, проявата на емоция дава обратен ефект.

— Джак никога не би убил Колийн.

— Не, не би, не е и няма да бъде обвинен. Това е просто свободната преса в действие, размътват новините.

— О, да не би да твърдиш, че нито един невинен човек не е влизал в затвора? Никога ли не се случва?

— И какво искаш да кажеш? Няма ли да е по-добре да вложиш цялата тази енергия в работа по случая?

— Естествено, че ще го направя. Но и ти, и аз знаем, че единственото, което може да спаси Джак, е самопризнанието на

убиеца. Самопризнание, което включва обяснение на това, как е вкарал спермата на Джек в тялото на Колийн.

Докато карах, прослушах гласовата си поща. Имаше съобщение от изнервения Кармине Ноча, Дел Рио и Скоти, и накрая последната информация по случая с убийството в „Бевърли Хилс Сън“ от Круз. Говорих надълго с офиса ни в Рим, когато получих обратно обаждане от Джъстийн. Щом пробвах да ѝ се обадя, се включи нейната гласова поща.

— В момента шофирам — казах. — Ще се опитам да ти звънна пак по-късно.

Малко след осем отбих в алеята към къщата ми. Тъкмо разкопчавах колана си, когато една полицейска патрулка мина покрай мен и спря на банкета на пътя. Цветните полицейски светлини озариха портата и оградата на къщата.

Те хвърлиха светлина и върху ума ми. Бях карал на автопилот през последните четиридесет минути и се бях прибрал вкъщи, въпреки че изобщо не бях имал намерение да идвам тук. Вратата на патрулката се тресна отзад. Свалих прозореца си и лъч на фенерче ме заслепи така, че виждах само силуета на полицаия.

— Шофьорската книжка и документите на автомобила, моля.

Не можех да се закълна, но бях почти сигурен, че не бях карал с превишена скорост. Извадих книжката от портфейла си и я подадох през прозореца. После се пресегнах към жабката и намерих документите на колата. Подадох и тях.

— Ще се върна след минутка — каза полицаият.

Зачаках. Взирах се в жълтата полицейска лента и предупреждението на вратата. Чух пращящия, пискащ звук на полицейското радио и си спомних как две вечери по-рано, точно по това време, бях излязъл от колата си на същото това място. Бях се разписал на квитанцията, бях пожелал лека вечер на Алдо, бях прокарал ключа си през четеца на портата, бях влязъл в къщата и се бях съблякъл, докато отивах към банята.

Няколко часа по-късно ме бяха разпитвали две закоравели лосанджелиски ченгета, които бяха убедени, че аз съм виновен за

убийството на Колийн, още преди да изрека и дума. Докато чаках полицаия да се върне, си помислих, че онази вечер ме бяха подложили на разпит. Теорията на следовател Тенди, или поне част от нея, звучеше правдоподобно.

Дали Колийн беше дошла у дома, за да ме изненада?

Можех да си представя, че би го направила. Би била наясно, че е рисковано, но беше в неин стил да провери дали може да ме накара да променя решението си след всичко онова, което беше имало между нас.

Представих си я сгущена на стола в дневната да ме чака да се прибера. Може би е чула как пред портата спира кола.

Отишла е до прозореца, взряна в мрака навън, и е чула как портите се плъзват настрани. Може би е отворила вратата и е извикала: „Джак?“.

Дали някой беше казал: „Здрасти, Колийн“?

Дали този някой приличаше на мен? Дали Томи не я беше изненадал, беше ли я натикал обратно в къщата и накарал да легне в леглото? Може би Колийн се беше опитала да вземе пистолета ми — тя знаеше къде го държа. Но не е била достатъчно бърза. Или достатъчно силна. Пистолетът е бил измъкнат от ръката ѝ. И тя е била простреляна три пъти.

Наистина ли Томи го беше извършил?

След това в ума ми избликнаха още образи.

В този сценарий някой ме беше следил. Да кажем, че той ме е видял, когато си тръгнах от хотелската стая на Колийн миналата седмица.

Той ме познаваше. Познаваше и Колийн. Искаше да ми навреди и беше съставил план.

Видях Томи. Да кажем, че беше държал Колийн под око, докато бях в Европа. В някакъв момент през тези четири дни той я бе отвлякъл и един час преди да кацна на летището в Лос Анджелис, някак я бе усмирил и я бе докарал до къщата ми. Беше използвал нейния ключ и беше притиснал пръста ѝ в биометричния четец...

Мислите ми бяха прекъснати от тресналата се врата отзад. Чух, че полицаят върви към колата ми.

Отново насочи фенера към лицето ми и ми подаде документите.

— Господин Морган, знаете ли защо ви спрях?

— Не. Аз живея тук. Знаете това, нали? Това е моята къща.

— Това е местопрестъпление. Защо сте тук?

— Трябва да се преоблека.

— Невъзможно, господин Морган.

— Окей — отговорих аз. Запалих двигателя и той изръмжа.

Но ченгето не искаше да ме пусне. Все още не. Огледа внимателно лицето ми иззад фенерчето.

Разбрах защо ме беше спрял.

Полицаяте наблюдаваха къщата ми в случай че убиецът се върне на местопрестъплението.

Ченгето ме гледаше така, сякаш бях сторил тъкмо това.

Главният хотел на Джинкс Пул стоеше като диамантена тиара на пъпа на пресечката между „Саут Санта Моника“ и „Уилшър“.

Минах с ламборгинито през широката извита алея до входа на „Бевърли Хилс СЪН“, подадох ключовете на момчето, което паркира колите, и отидох направо при асансьора, прекосявайки оживеното фоайе с мраморен под. Група купонджии се стълпиха около мен и щом се пръснаха, се качих в асансьора.

Облегнах се на хладната, облепена с камък стена, докато стигна петия етаж, където Морис Бингам беше удушен до смърт и където аз бях отседнал, докато къщата ми отново стане мое владение.

Тръгнах към стаята си, но вместо да вляза, нещо ме подтикна да отворя вратата към пожарния изход и да се кача един етаж нагоре към бара на покрива. Навън вече се разхлаждаше, а висящи гирлянди с розови лампички, които блестяха като звезди, осветяваха обстановка, обещаваща секс с непознат или може би дори любовна история.

Джаз трио свиреше „На точки и райета“ на Франк Синатра на сцена в далечния ъгъл, а музиката се носеше над басейна. Двойки флиртуваха на бара и се навеждаха един към друг от шезлонгите около басейна. Платната на белите брезентови шатри бяха спуснати.

Постоях отстрани на цялото това хедонистично и потопено в мъгла блаженство и после седнах на един свободен стол на бара.

— Какво ще ми препоръчате? — попитах бармана.

Той ме погледна, а после ми отговори, като ми наля чисто двойно уиски „Чивас Регал“.

Аз не съм голям пияч. Но ако някога бях имал нужда от силно питие, то това беше онази нощ. Наведох ниско глава, за да не остане съмнение с каква цел съм дошъл на бара. Не исках компания. Исках да забравя.

Но усетих нечий поглед върху себе си. Щом вдигнах глава, видях някаква жена в другия край на бара да ме гледа съсредоточено. Беше малко под тридесет, с тъмна, вързана на конска опашка коса, крехката

й фигура беше прикрита от широки дрехи, които бяха прекалено тъмни за Калифорния и прекалено големи за нея.

Жената ми се стори позната, но не знаех коя е. Извърнах поглед, привлякох вниманието на бармана и си поръчах още едно двойно.

Когато няколко минути по-късно вдигнах очи от питието си, жената беше изчезнала.

Двама млади бизнесмени с ризи в неоновите цветове седнаха на празните места в края на бара. Поръчаха си водка с портокалов сок и говориха за фондовата борса и за топящите се командировъчни, които няма да покрият уикенда в „Бевърли Хилс Сън“. Потиснах гласовете им, като се съсредоточих в музиката и искрящото уиски в чашата ми. Сетих се за доклада на Сай относно онова двусекундно обаждане, направено от домашния ми телефон до мобилния на Томи около часа на убийството. Това обаждане не беше добре за мен, защото изглеждаше сякаш доказва, че съм бил в къщата, когато е станало престъплението.

Но не аз бях направил това обаждане.

Не съм се обаждал на Томи, така че... дали се беше обадил сам на мобилния си от моя номер, за да изглежда сякаш съм си бил у дома? Или пък Томи беше поръчал удара?

Дали убиецът на Колийн се беше обадил на Томи от моята къща, за да му каже, че тя е мъртва? Работата е свършена.

Бил ли е Томи точно отпред на плажа онзи, когато беше видяла Боби Нютън и беше помислила за мен?

Седях на онзи бар стол, но в ума си пътувах към къщата на Томи. Искях да се изправам срещу брат си и да измъкна истината от него с бой. И после да продължа да го удрям, докато вече по нищо не приличаше на мен. За да няма начин, виновен или не, никога повече да се представи за мен.

Но Джъстин беше права.

Трябваше ми доказателство. Без него семенната течност в тялото на Колийн беше достатъчен аргумент да убеди съдебните заседатели, че аз съм нейният убиец.

Изпразних чашата си, оставих пари на бара и слязох по стълбите до петия етаж.

Тръгнах към моята врата и пак забелязах жената, която седеше да бара преди половин час. Сега стоеше на другия край на асансьорите,

на около шест метра от мен. Беше с гръб и ровеше в дамската си чанта, все едно търсеше ключ.

Зрението ми беше безпогрешно и като пилот бях обучен да забелязвам всякакви аномалии от въздуха — облак прах, движеща се сянка, проблясък на метал от три километра в мрака. Забелязах тази жена, но изключих, че има нещо нередно в поведението ѝ, в позата и вида ѝ... имаше нещо.

Отдалечих се от нея. Пъхнах картата за отключване в процепа, отворих вратата на хотелската си стая... и усетих зашеметяващ удар в тила. Свлякох се на земята.

Когато се свестих, болката в задната част на главата ми ме заслепи. Разпознах слънчевите мотиви на килима под брадичката си. Бях на пода в стаята в хотел „Бевърли Хилс Сън“.

Затворих очи, но бях свестен от плиснатата в лицето ми ледена вода. Жената, която бях видял на бара и после в коридора, стоеше надвесена над мен с ръце на коленете и ругаеше. Не разбирах тежкия ѝ ирландски акцент, но разпознах очите ѝ.

Това бяха очите на Колийн.

— Колийн — промълвих, при което тя отново започна да кълне. Въпреки болката, щом зрението ми се проясни, аз видях, че макар тази жена да приличаше на Колийн, тя беше по-възрастна.

— Шивон?

Ругаенето се засили.

Надигнах се, колкото да седна, и креснах в лицето ѝ:

— Не те разбирам! Млъкни, млъкни, млъкни!

— Няма да млъкна, Джако — изкрещя на свой ред тя. — Не и докато не ми кажеш защо я уби.

Бяха ме пребили два пъти за последните двадесет и четири часа. И двата пъти хора, които обичаха Колийн. Първо ме беше цапардосал Донахю. Също така явно той беше казал на Шивон къде да ме намери. А сега и тя ме беше смазала от бой.

Диванът беше прелестен — два и половина метра, с пухена тапицерия. Седнах и вдигнах крака на кафената масичка, точно до палката, с която Шивон ме беше нокаутирала.

Тя беше безжалостна, но ми беше донесла възглавница, а после извади бутилка с вода от хладилника и ми я подаде. Седна на стола срещу мен и ме загледа.

— Започвай да говориш.

И аз започнах. Повторих неколkokратно, че не съм убил Колийн. Обясних ѝ къде съм бил, когато тя е била застреляна, и ѝ казах колко важна е била за мен сестра ѝ.

— Правил си любов с нея — каза тя обвинително. — Колийн се обади да каже, че си спал с нея, преди да напуснеш Лос Анджелис. Ще го отречеш ли?

— Не, няма.

— Ти си си играл с нея.

— Аз я обичах. Просто не достатъчно, за да ѝ дам онова, което иска.

Сетих се за последния рожден ден на Колийн. Бяхме вечеряли при Донахю, седяхме на същата маса, на която бях с него предната вечер. Донахю и група сервитьори бяха донесли тортата и бяха пели за Колийн.

Началото на вечерта я беше направило много щастлива. Знаех, че след една година заедно, онова, което Колийн искаше за рождения си ден, беше годежен пръстен.

Бях я разочаровал. Най-доброто, на което бях способен, я беше наранило, ужасно силно.

— Обичал си я? Значи, не разбирам добре — каза Шивон. Устните ѝ трепереха, а по бузите ѝ се стичаха сълзи. — Защо си спал с

нея, ако не си имал нищо предвид?

— А ти защо ме удари?

— Трябваше да го направя.

Замълчах, за да осмисля думите ѝ.

— Тя ми липсваше, Шивон.

Исках да кажа още нещо, но всичко, щеше да е безсмислено, дори за мен. Беше грешка да преспя с Колийн. Ако не бях отишъл с нея в хотела ѝ, може би още щеше да е жива.

Шивон се мъчеше да ме разпита, въпреки скръбта си.

— Тогава, ако не си убил Колийн, кой? Не се ли предполага, че си добър в тези неща... да разследваш убийства?

Вече подсмърчаше.

Изправих се и протегнах ръце към нея.

Тя поклати глава.

— Всичко е наред — казах. — Всичко е наред.

Тя дойде при мен и аз я прегърнах, докато плачеше.

— Намери копелето. Дължиш го на Колийн.

— Ако има начин, ще го направя.

— Тя ми липсва — изхълца Шивон. — Толкова много я обичах. Беше най-добрата ми приятелка. Никога не сме се карали. Не сме крили нищо една от друга. Не знам как ще продължа без нея.

— Толкова съжалявам, Шивон. Да изгубиш Колийн... ужасно е.

Гласът ми ме предаде и вече и двамата плачехме. От години не си бях позволявал да плача. Мъката по Колийн ме смаза. Прегръщайки сестра ѝ, се почувствах така, сякаш се сбогувам с Колийн отново.

Може би и Шивон чувстваше, че Колийн си взима последно сбогом с мен. Тя се отдръпна, но стисна ръцете ми и ме погледна в очите.

— Ти наистина си я обичал, нали, Джек? Тогава защо не постъпи с нея, както е редно?

— Мислех си, че съм. Дадох ѝ свободата.

Офисът на Дел Рио миришеше на пица „Пеперони“.

Беше малко след девет и двамата с Круз бяха работили по убийството в „Бевърли Хилс Сън“, а сега, вече доста късно вечерта, сравняваха приликите и разликите между петте убийства, които бяха извършени в калифорнийски хотели през последната година и половина.

Между първите лежаха шест месеца и сто и шестдесет километра разстояние, поради което никой не беше предположил, че са свързани.

Жертва номер едно, Сол Капричио, беше намерен удушен до смърт в хотела на Джинкс Пул в Сан Диего. Жертва номер две, Артър Валънтайн, беше намерен полуразложен в „Морска панорама“, третокласен хотел в Ел Ей.

Когато намерили и третата жертва, Конрад Мортон, удушен в хотел „Плеяда“, отново собственост на Джинкс, полицаите започнали да търсят връзка между убийствата, но въпреки че се включили няколко полицейски управления, а може би именно поради това, не открили нито един възможен заподозрян.

До този момент петима бизнесмени, в това число и Морис Бингам, на възраст между тридесет и пет и петдесет и една години, бяха удушени с различни приспособления за връзване в хотелските си стаи. Мъжете не бяха работели за една и съща компания, имаха различни професии и живееха в различни градове. Трима от тях бяха женени, а останалите двама — ергени.

В този момент Дел Рио седеше пред единия компютър и сравняваше данни от телефонните разпечатки. Круз беше на другия и преглеждаше трансакциите по кредитните карти.

— Бингам е използвал същата агенция за компаньонки като Валънтайн, който също е платил за два часа ласки — каза Круз.

Дел Рио се облегна назад в стола си и разтърка очи.

— Всички те са си поръчвали проститутки. Обаче не от една и съща агенция. Дали е следа, или просто всички мъже го правят, когато

са на път?

— Усецам, че се заформя командировка.

— Мамка му. И аз така.

— Следа е — каза Круз. — Агенциите за компаньонки са следа, не съвпадение. Може би някоя проститутка със страст към умъртвяването обикаля от място на място.

Дел Рио си представяше как ще протекат следващите няколко дни: щяха да разпитват проститутки, клиенти и вдовици. Изключи компютъра си и метна кутията от пица в боклука. После си облече якето.

От принтера изскочи списък с имена и номера на агенции на компаньонки.

— Угаси лампите, ако обичаш, Емилио — каза Дел Рио. — Ще се видим утре сутрин в осем тук. Първо ще спрем някъде за кафе.

Мич Тенди ровичкаше в двора от едната страна на къщата и търсеше нещо, на което не му е там мястото. Искаше да намери нещо съществено, което да свърже Джак Морган с убийството на Мълой.

Сети се за ръкавицата в разследването на случая с О'Джей Симпсън, намерена в близост до неговия имот. Ръкавицата беше убедително доказателство, но поради идиотската некомпетентност на прокуратурата, в крайна сметка беше помогнала на защитата.

Не пасне ли — снемат обвинението.

Случаят на Симпсън беше позор за полицейското управление на Лос Анджелис.

Както и да е. Ставаше въпрос за днес.

На плажа имаше десет души криминалисти. В плитчините работеха водолази, които търсеха метал. Вътре криминолозите наново претърсваха къщата.

Джак Морган беше умен, но не беше безгрешен. И ако беше пропуснал нещо, докато е почиствал местопрестъплението, Тенди беше сигурен, че ако има нещо, което би могло да го уличи, ще го намери.

Чу Зиглър да го вика.

— Тук съм — отговори.

Зиглър се присъедини към Тенди до оградата, която отделяше къщата на Джак Морган от бесния наплив по главен път „Пасифик Коуст“.

— Откри ли нещо? — попита Тенди.

— Не.

— Той се изпразва в нея. Дори не си слага гумичка. Доста рисковано от негова страна. Да не кажа самоубийствено.

— А може и да е спермата на брат му.

Вече го бяха разисквали. Усложнението, което идентичното ДНК на братята близнаци предизвикваше. Такова нещо можеше да породи „основателно съмнение“ по време на обсъжданията на съдебните заседатели. Като разпитаха Томи, оказа се, че той има алиби за времето

на извършване на убийството. Съпругата му каза, че си е бил вкъщи. Закле се. Без да трепне.

И все пак, можеше и да е излъгала.

— Томи или Джак. Бил е един от тях. Но само Джак има мотив.

— Какво е онова там? — попита Зиглър.

— Кое?

Той посочи към някаква неравност в пръстта под храст бугенвилия. Нещо беше скрито под сянката на оградата.

Тенди разбута с крак боровата кора.

За известно време и двамата останаха зяпнали.

— Ще донеса фотоапарата — най-последно каза Зиглър.

Тенди кимна, наведе се и продължи да гледа внимателно. Ето го доказателството, което им беше необходимо. Чувството беше неопишимо. Именно заради него обичаше работата си като ченге, въпреки безкрайното търчане, задънените улици и бюрократичните спънки.

Заради моменти като този.

Тъпакът беше оставил пистолета на местопрестъплението.

Тръгнах към офиса в осем часа на следващата сутрин. Все още сякаш пневматичен чук ме блъскаше в една точка точно зад дясното ухо.

Коуди говореше по телефона, но щом минах покрай бюрото му, вдигна ръка и ме прикани да изчакам. После каза в микрофона на слушалките си:

— Да, господине. Сега ще проверя дали е тук.

Надраска набързо името на началник Феско на гърба на някакъв плик.

— Ще се обадя — казах.

Отидох до бюрото си, грабнах слушалката и отговорих:

— Мик?

— Джак. Обаждам се да те предупредя... Обади се на адвоката си.

— Какво е станало?

— Тенди и Зиглър са открили оръжието ти.

Думите му направо ми изкараха въздуха. Стана ми лошо. Погледът ми се замъгли. Умът започна да прехвърля събитията от изминалите три дни, докато се опитвах да осмисля онова, което ми беше съобщил.

— Къде са го открили? — успях да промълвя.

— В предния ти двор. Заровено под някакъв храст.

— Искаш да кажеш поставено като лъжлива улика. Обявих пистолета за изчезнал в нощта, когато Колийн е била убита.

— Разбирам това, Джак. Но в действителност това е твоят пистолет — изработен по поръчка „Кимбър“, регистриран на твое име. С твоите отпечатъци по него.

— Само моите ли?

— Да.

Седнах. Коуди ми донесе един редбул и го сложи на подложка. Забави се малко, преди да излезе. Гледах го, докато най-после не затвори вратата след себе си.

— Джак?

— Още съм тук, Мики. Обясни ми пак. Къде точно са намерили оръжието?

— Под някаква разровена пръст, точно до портата ти. „Кимбърът“ ти е 45-и калибър — същите куршуми, с които е застреляна Колийн Мълрой.

— Убиецът е използвал ръкавици. Затова само моите отпечатъци са по пистолета. Оставил го е там, където полицаите лесно ще го намерят.

— Разбирам те. Балистичният отдел ги сравнява в момента — каза моят приятел, шефът на полицията, без да взема отношение.

Спомних си го — едър мъж, над един и деветдесет, широко усмихнат, аз и Джъстийн стоим до него, докато фотообективите ни заслепяват, а Мики Феско ни благодари за това, че сме хванали един убиец.

Тогава положително ми вярваше.

— Куршумите от жертвата съвпадат ли с тези от пистолета ти, Джак? — тонът на Феско беше омекнал.

— Може би. Най-вероятно. И въпреки това, не съм я убил аз. Ако исках да се отърва от оръжието си, щях ли да го направя по такъв кретенски начин? Мик, сериозно те питам. Наистина ли бих заровил оръжието, с което е извършено престъплението пред собствената си врата?

— Обади се на твоя човек Кейн. Правя каквото ти казва.

— Благодаря, че се обади, Мик.

— За нищо. Не напускай града.

— Отседнал съм в един хубав хотел. Има всичко, от което се нуждая.

— Добре ли си?

— Какво? А, да. Добре съм за човек, който е натопен да плати за убийство, което не е извършил. Прекрасно се чувствам.

— Ще те черпя вечеря, когато всичко това свърши — каза Феско.

Отговорих, че ще се постарая ястието да е много скъпо. Щом затворих, Коуди влезе пак. Извини се, мина зад мен, включи компютъра и изкара графика ми на монитора.

Взирах се в него с празен поглед.

— Всички са заели местата си в конферентната зала, Джак.
Срещата започва след петнайсет минути.

Между мислите и възприятията ми зейна пропаст. Всяко нещо извън мен — минаващите покрай мен по коридорите хора, звънящият в джоба ми телефон, смехът, идващ от стълбището — всичко това ми се струваше много, много далечно, без абсолютно никакво отношение към мен.

Прекосих етажа, отворих вратата на конферентната зала и видях група от двадесет и петима мъже и жени, насядали около масата — всички те бяха партньори в Детективска агенция Private и бяха тук за една от двете оперативни срещи, които провеждахме всяка година. Познавах всеки един от тези хора. Бил съм на някои от техните сватби, отсядал съм в домовете им.

Очаквах от мен да разглася бъдещите ни планове. Да взема определени решения. Очаквах да ги предвождам.

Аз обаче исках да се намирам някъде далеч отук. Почти всеки един от тези двадесет и пет души беше бивш военен или полицай, преди да се присъедини към агенцията. Знаех, че след като шокът попремине, няма да успея да скрия нарастващата си паника от тези първокласни частни детективи.

Коуди седна на един стол зад мен, а Мо-бот, която говореше свободно няколко езика, зае мястото до него.

Разговорите секнаха, щом издърпах стола си и се настаних. Последвах поздравя, усмивки, след което двадесет и пет чифта очи се впиха в моето лице. Неизказаният въпрос сякаш висеше във въздуха над двадесет и петте глави.

Ти ли уби Колийн Мълой? Убиец ли си?

Досега толкова много пъти си бях представял смъртта на Колийн, че все едно бях стоял до леглото, когато куршумите от моя пистолет се бяха забивали в гърдите ѝ.

Обаждането на Феско отпреди десет минути беше превърнало образите в ума ми в нещо непосредствено и истинско. Полицаяте бяха намерили пистолета ми. В момента извършвах балистичната

експертиза. И аз бях почти сигурен, че съвсем скоро щях да бъда обвинен в непредумишлено убийство.

— Добро утро — поздравих, докато преглеждах дневния ред пред мен и почуквах с химикалка по масата.

Информирах колегите си за последното развитие по случая със смъртта на Колийн и продължих:

— Убиецът е професионалист. Този човек се опитва да ме изкара виновен — и се справя доста добре със задачата си. Проучил е нещата добре. Знаел е, че Колийн е в Лос Анджелис, познавал е програмата ѝ, както и моята. Влязъл е в къщата ми, убил я е и си е тръгнал, без да допусне никакви видими грешки. За полицията не е било необходимо да търсят по-далеч от мен. И защо да го правят? Убита е моята приятелка, в моето легло, с моето оръжие. Планът е сработил прекрасно. Не знам кой е застрелял Колийн, но имам някои догадки, така че ще го заловим. Моля ви да се свържете с мен, ако имате никакви предположения или можете да ми окажете помощ. Кажете на екипите и клиентите си, че съм невинен, за което ви давам думата си, защото всички вие ме познавате, а аз ви казвам истината.

— Извини ме, Джак, но какви са тези твои догадки? — попита Пиер Боне, управителят ни във Франция.

— Не смятам да ги обсъждаме, докато не разполагам с нещо сигурно.

Попитах дали някой има други въпроси и после сведох поглед към дневния ред.

— Иън, ти си пръв. Искаш да говорим за евентуалното разширяване на лондонския клон с офис в Глазгоу...

Придадох на лицето си изражението „слушам“, макар че всъщност изобщо не схващах за какво говори той. Четеше нещо от прожектирана на екран таблица, когато вратата се отвори и в залата влезе Тенди, последван плътно от Зиглър.

Изпитах внезапен, неподправен ужас, като че току-що бяха нахлули гангстери и бяха започнали да стрелят с автоматични оръжия. Феско не ми беше оставил време да се обадя на адвокатата си, нито дори няколко минути да освободя залата.

— Извини ме, Иън. Мич, нека да излезем отвън — казах на Тенди.

— Няма да е необходимо — отговори той. — Господин Морган, моля ви да се изправите. Обърнете се с лице към стената.

Нямаше как да се измъкна. Нямаше къде да отида. Казах на Коуди да намери Кейн и Джъстийн и последвах заповедта на Тенди. Около китките ми бяха закопчани белезници. Тенди напъха заповедта за арест в джоба на ризата ми и ми прочете правата — неговият глас беше единственият звук сред възцарилата се в конферентната зала гробна тишина.

Тенди искаше да се увери, че ме е унижил възможно най-много.

— Съвсем скоро ще говоря лично с всеки от вас — успях да кажа на колегите си, преди Зиглър да ме блъсне леко, след което бях задържан и изведен от стаята от двамата задници от отдел „Убийства“ от полицейското управление на Лос Анджелис.

Тенди сграбчи левия ми лакът, Зиглър хвана десния и двамата ме поведоха надолу по витото стълбище, което се разгръщаше на всеки етаж към рецепцията. Настоящи, бъдещи клиенти и служители по коридорите видяха, че съм арестуван.

Техните лица отразяваха моя шок.

— Колата ни чака — каза Зиглър. — Не е като автомобилите, с които обикновено се движиш, но си има двигател. И гуми.

— Не беше нужно да го правите по този начин. Но съм убеден, че сте наясно.

Тенди се изсмя. Кучият му син имаше страхотен ден. Щом стигнахме първия етаж, Зиглър отвори вратата и ние излязохме на „Фигероа“.

Явно полицаите бяха уведомили пресата. Сутрешното слънце огряваше ярко хищните лица на репортерите, които ме обградиха. По тротоарите се бяха стълпили зяпачи.

— Е, нали не съществува такова нещо като лоша реклама, Джак? — изцепи се Тенди. — Прочетох го във „Варайъти“.

Коуди ме чакаше на бордюра. Аха-аха да се разплаче.

— Джъстийн и господин Кейн тръгват към ареста — каза ми той. — Ще се видите там.

„Туин Тауърс“ или „Двете кули“ към шерифския отдел на окръг Лос Анджелис беше огромен затворнически комплекс, който беше заел мястото на Централата на лосанджелиската полиция след земетресението от 94-та. Беше известен като най-натоварения затвор в свободния свят, състоящ се от арест и три затвора, разположени на площ от четиридесет декара.

Носеха се легенди за ужасната жестокост в „Двете кули“. Ако не успееш да си издействаш гаранция, може да си загубиш здравето, а дори и живота, докато чакаш с месеци да ти насрочат дата за изслушване в съда. Това се отнасяше до всички — независимо дали си виновен за нещо.

— Какво да казвам на хората? — попита Коуди.

— Казвай, че съм обвинен несправедливо и че ще направя изявление пред пресата веднага щом се върна в офиса.

— Не се тревожи, Джак. Господин Кейн ще те измъкне. Той е най-добрият.

Коуди се опитваше да ме успокои, а аз исках да успокоя него, но не ми идваше нищо утешително наум. Сега ми се прииска да не бях послушал Джъстийн, ами да бях отишъл при Томи да го спускам от бой. Той беше яко копеле, но не би могъл да ми се опре. Не и в честна битка. Все щеше да ми признае нещо.

Репортерите викаха името ми и крещяха:

— Каква е твоята версия, Джак? Какво искаш да знаят хората?

Тенди натисна главата ми надолу и ме натика на задната седалка на една цивилна кола. Докато свеждах глава, се извърнах и погледнах нагоре към офисите ни. Мо-бот беше на втория етаж и се надвесваше през прозореца с камера в ръка.

Заснемаше всичко.

Видя ме да поглеждам към нея и вдигна палец. Изпълни ме чувство на обич към Мо. Усмихнах ѝ се за секунда, преди Тенди да затръшне вратата. Мина от другата страна и седна на задната седалка до мен.

Отпред на шофьорската седалка Зиглър запали двигателя.

Изчака една-две минути, докато колите го пропуснат да влезе в движението, по време на което репортерите блъскаха по вратите и прозорците. После потегли.

Не виждах и капчица надежда.

Бяха ме хванали и ако можеха, щяха да ме унищожат.

Тенди и Зиглър си проправиха път през гъмжилото от бандити, стълпили се между улицата и телената ограда около сградата на затвора. Един пазач отвори портата, Тенди говори с него, след което ни преведоха през серия контролно-пропускателни пунктове, докато накрая не стигнахме до стаята за разпит на приземния етаж.

Тази малка сива стая беше входът към бездънната клоака, която представляваше мъжкият затвор, пъкъл, построен да приюти една четвърт от осемнайсетте хиляди затворници, прибирани тук по всяко време.

Очаквах да заваря Ерик Кейн, но трябваше да се досетя. „Двете кули“ беше страшно място — сто и четиридесет квадратни метра лабиринт, в който адвокатите не бяха добре дошли. Зиглър затвори вратата на стаята за разпит, издуха носа си в една кърпичка и метна смачканата топка през стаята в кошчето за боклук.

— Имаш ли нужда от нещо, Джак? — попита Тенди.

Играеше доброто ченге, което беше някак по-заплашително, отколкото когато се държеше като садистичния кучи син, който всъщност беше.

— Нямам какво да кажа, докато не се видя с адвоката си.

— Седни — каза Зиглър.

Бутна ме към един метален стол и щом се препънах към него, той протегна крак и аз паднах с брадичката напред на пода от линолеум.

Тенди ми помогна да се изправа и каза:

— Съжалявам, Джак. Лен не го направи нарочно. Стана случайно.

Дори и закопчан с белезници, можех така да изритам Зиглър в топките, че да го помни няколко месеца, но знаех какво ще ми се случи, ако го направех.

— Естествено, как иначе.

— Не ни се отваряш, нали Джак? Това не би било разумно — каза Тенди.

Двамата ме вдигнаха на крака и ме сложиха на стола. Зачудих се кой ли стои зад двустранното огледало и дали Феско знае, че се канят да ме разпитват.

— Трябва да ти призная — започна Тенди, — леко отклонихме адвокатата ти, пратихме го по нещо като обиколен път. Ще му отнеме известно време да те намери, но го направихме за твое добро. Имаме информация, която ще оцениш.

— Аха. Схващам, Мич. Ще ми помогнете.

Тенди мина зад мен и застава така, че да не го виждам. Зиглър стоеше на половин метър от мен. Чистеше ноктите си с джобното си ножче с перлената дръжка. Лен Зиглър беше суетен мъж. Тренираше. Обличаше се добре. Но не можеше да направи нищо за хлътналата си брадичка и малките си свински очички.

— Слушай, Джак — каза Зиглър. — Това си е направо като шестица от тотото за полицията на Ел Ей.

Той изреди веществените доказателства, с които разполагаха срещу мен, и продължи:

— Обадил си се на брат си по времето, когато жертвата си го е получила. Говорихме с Томи. Натиснахме го. Доста. Твърди, че някой просто му е затворил. Но ето го проблема, Джак. Присъствието ти на местопрестъплението е установено. Защо си се обадил? За мен е загадка. Да не си набрал погрешка? Или пък подсъзнателно си се почувствал виновен?

— И за мен това обаждане е непонятно — казах аз. — Не съм се обаждал на Томи. Веднага щом видях какво се е случило, се обадох на 911. Мич, ако следваме твоята теория за престъплението, защо, по дяволите, ще се обаждам на Томи?

— Ами зададох този въпрос и на Томи — отговори Тенди. — Прекарах с него няколко часа. Той има добро алиби, но за теб нищо добро не може да каже. Откровено казано, и го казвам като някой, който е полицай от двадесет години, така си затънал, че не се сещам някога да съм бил по-щастлив. Лен, виждал ли си ме толкова щастлив?

— Мисля, че когато направи тройния удар на конните залагания в Санта Анита не беше на себе си от кеф, но това тук се доближава.

— „Един прекрасен ден“. Така се казваше онази кобила — Тенди се засмя на спомена и каза: — В този момент аз съм просто посредник, ясно ти е. Шефът ме помоли да ти помогна.

Зиглър сгъна ножа и го прибра в джоба си.

— Феско каза да ти предадем, че ако спестиш на града разходите и главоболията по процеса и направиш самопризнания с подробни описания на извършеното от теб, Мики ще се погрижи за теб. Обеща, че ще го направи. Каза и да ти напомним, че двамата с окръжния прокурор са най-добри приятели.

— Не съм убил Колийн.

Тенди постави ръце на раменете ми и наклони стола назад. Паднах и щом главата ми се озова на пода, Зиглър я потупа с върха на обувката си. Беше просто почукване, но през тялото ми премина ледена тръпка. Помислих се, че един ритник в главата, би могъл да прекъсне гръбначния ми стълб — това се наричаше „вътрешно обезглавяване“. От него нямаше възстановяване. Тенди ми се извиняваше за това, че столът се е катурнал.

— Хайде да спрем с глупостите — казах аз от пода. — Няма да направя признание. Има определена гаранция за убийство в списъка с фиксирани гаранции спрямо престъпленията. Като дойде Кейн, ще платим един милион долара и си тръгвам.

Тенди се надвеси над мен, за да ме погледне в очите.

— Няма определена гаранция за убийство при особени обстоятелства — рече той.

— За какво говориш? Какви особени обстоятелства?

— Колийн е била бременна, когато си я убил, Джак. Ето такива особени обстоятелства. Двойно убийство.

Едва осъзнавах какво ми беше казал Тенди.

Колийн не можеше да е била бременна. Не й личеше. Освен това би ми казала. Нали? Зиглър вдигна стола. После двамата с Тенди ме завлякоха обратно на него.

— Лъжеш — казах аз. — Колийн не беше бременна.

— Откъде знаеш? — попита Зиглър. — Да не си получил доклада от аутопсията? Ние обаче го получихме. Ще отнеме известно време, докато излязат резултатите от ДНК пробата, но, така или иначе, няма значение кой е таткото. Може да е била бременна от всеки. Пак си е убийство на детето й.

Тенди ме потупа по рамото.

Извърнах глава, за да го погледна.

— Джак, следиш ли ни мисълта? Досега не записвахме, но сега ще пусна видеозаписа. По-добре ни кажи истината, докато още имаш време.

Тенди излезе и наистина след малко камерата в ъгъла издаде звук и се завъртя. Премигна малка червена лампичка.

Той се върна с тефтер и химикалка.

— Готов ли си, Джак? Защото сега е моментът. Щом се сбогуваме, няма кой да ти помогне. Дори и Феско.

Тъкмо тресна тефтера на масата и Ерик Кейн, моят приятел, възпитаник на Юридическия факултет в Харвард и началник на правния отдел в Private, нахлу в стаята за разпит.

Кейн беше едър мъж, преждевременно побелял, и също като мен беше играл футбол в колежа. Обикновено добре се контролираше, имаше тънко чувство за хумор и излъчваше спокойствие.

Но сега беше побеснял. И това ме накара да се почувствам добре.

— Каза ли нещо, Джак? — викна ми той.

— Не. Само следователите приказваха.

Кейн дойде до мен и завъртя главата ми настрани.

— Кървиш.

После се обърна към Тенди и Зиглър:

— Незаконно е да биете затворници. Към вас не само се е запътил съдебен иск, но освен това побоят автоматично отменя всичко, което е казал.

— Каза, че е невинен — присмя се Зиглър.

— Голямо зло куче — каза Тенди на Зиглър, поглеждайки Кейн.
— Бау-бау.

— Настоявам клиентът ми да бъде прегледан от лекар.
Незабавно.

Разнасяха ме от ченге на ченге, докато стигнем до лазарета на затвора, където сестрата проми раните ми с напоен със спирт тампон. На брадичката ми сложи лепенка.

Мислех си, че ако Колийн е била бременна, няма как детето да е било от мен.

Като изключим прощалната ни среща миналата седмица, не бях виждал Колийн повече от шест месеца. Все пак, щях да различа, ако е била в шестия месец, нали така?

Но, както каза Тенди, убийството на зародиш се смята за особено обстоятелство, в добавка към убийство. Да, щеше да ми бъде отказана гаранция. В действителност можеше да изкарам следващата една година в тази помийна яма, преди да стигна до процес.

Съсредоточих се отново, тъй като на няколко метра от мен Тенди обясняваше на лекаря, че съм се спънал и понеже съм бил с белезници, не съм могъл да се подпра с ръце.

— А как ще обясните синината на тила? — попита докторът. Той беше бял мъж малко над петдесет. И ако се беше класирал някъде в първите 99,9 процента на випуска си, нямаше да работи тук.

— Джак е от типа хора, дето се мислят за господари на вселената — шегуваше се Тенди. — Не обича да бъде задържан насила. Удари си главата, когато го напъхвах на задната седалка на колата. — Той дори се сгъна, за да покаже точно как съм праснал главата си в рамката.

— Така ли беше? — попита ме лекарят. Би било грешка да кажа „не“. Преди няколко години някакъв затворник се беше оплакал на надзорната комисия в Американския съюз за защита на гражданските свободи, че на хората от неговото отделение не им позволявали да се окъпят от три-четири седмици. Бяха го пребили. Кракът му беше счупен. Съюзът се намеси, но доколкото знаех, този затворник все още беше тук и изчакваше процеса по делото си.

— Случи се така, както го описа следователят. Не бях внимателен.

— Щом казвате.

— Мога ли да получа аспирин?

— Дайте му хапче, докторе — съгласи се Тенди. — Като прощален подарък от нас.

— Затваряй си устата, Тенди — намеси се Кейн.

Исках да нараня Тенди сериозно. Надявах се да оживея достатъчно дълго, за да ми се отдаде възможност да го сторя. Двамата със Зиглър ми помахаха за довиждане и се изнизаха по коридора.

— Дръж се, Джак — каза ми Кейн. — Работя по въпроса да те измъкнем. Досега не съм те подвеждал, няма да го направя и сега.

Сестрата измери показателите ми, а после направи тест за оценка на психическото ми състояние, за да провери дали съм луд. Или не възнамерявам да се обеса. Или да убия някого.

Оттам ме отведоха в голяма, просторна стая, съблякоха ме и ми направиха армейски тип физически преглед. Стиснах бузите на задника си и се изкашлях по команда, позволявайки на надзирателя да провери отверстието.

Обявиха ме за годен и бях задържан отново и ескортиран от млад инспектор, все още обучаващ се, и той реши да завърже разговор с мен. Каза, че се надява да си тръгне до пет часа. Щял да посреща родителите си на летището. Той взе часовника ми, телефона, портфейла, колана и връзките на обувките. Притисна пръстите ми в електронен четец за сваляне на отпечатьци. После застанах пред метър за определяне на височината, вдигнал номера си пред гърдите. Обърнах се наляво, след това надясно според указанието на отегчения мъж с фотоапарата.

Правих онова, което ми се казваше, но бях погълнат от множество чувства, започващи с буквата „О“ — бях очернен, опозорен, омерзен.

Навсякъде около мен разни хора драйфаха, крещяха, заплашваха, плюеха и сякаш си просеяха да бъдат бити.

Исках да кресна, че аз не съм един от тях. Аз съм невинен.

Все едно да викаш в дупка, която стига до центъра на земята.

А денят едва започваше.

Преведоха ме през цялата сграда до мъжкия затвор, където отново ме претърсиха на голо и ми връчиха „екипировка“ — оранжев панталон, риза в същия цвят и гумени обувки. След това ме разведоха из помещенията, докато отивахме към килията ми.

Затворът се състоеше от стотици двуредни отделения, всеки от които помещаваше десетки килии, като всяко отделение беше разчетено за трийсет мъже, но докато минавах покрай тях, виждах, че заетите места в тях се дублират и вътре живеят към петдесет ревящи, кашлящи, отчаяни мъже.

Килията ми беше с размера на килер — два на два и половина метра, с два тесни метални нара и смърдящ, задръстен кенеф.

Аз бях четвъртият в килията.

Седнах на един от наровете.

Лампата на тавана светеше ослепително. Нямахше прозорец, нямаше как да познаеш колко е часът, но на мен ми се струваше, че бяха минали поне десет часа, откакто Феско ми беше позвънил в Private.

Един вонящ тип на възраст между двадесет и четиридесет години седна до мен.

Каза, че името му е Ървин и че иска да говорим. Разказа ми, че е задържан от пет дни. Хванали го с кокаин и тийнейджърка в неговата кола на две пресечки от някакво училище. Въпреки всичко си помислих, че тревогите на Ървин са много по-малки от моите. Той имаше една гнойна рана на ръката си и още една на врата. Разказа ми за сандвича с незнайно какво месо, който са имали за обяд, и за буритото за вечеря, като онези, които можеш да си вземеш на някоя бензиностанция.

Бях пропуснал и двете. Попита ме дали имам добър адвокат. Казах, че имам, и се облегнах на стената. Не исках да привличам внимание. Потъвах във водовъртеж от отчаяние, който самият аз не разбирах напълно.

Бях преминал обучение на новобранец в морската пехота, а после бях ходил на война. Бях убивал. Бях раняван в битка. В действителност бях умирали и ме бяха върнали към живота. Бях преживял всичко това.

И въпреки това единственото, което не си спомнях да съм чувствал до този момент, беше абсолютната липса на надежда.

Нямаше значение какво твърдя. Нямах връзка с никого. Нямаше какво да предприема.

Разчитах на милостта на хора, които искаха да ме отстранят. Даже Феско ме беше предал — признай, ако ли не, мисли му.

Ървин се премести на другия нар, при което друг смърдящ смелчага зае мястото му до мен. Изглеждаше свестен. Имаше две деца и жена и се беше сбил в някакъв бар. Каза, че не е успял да си издейства гаранция. Кашляше лошо. Звучеше като туберкулоза или може би рак на белия дроб.

Престорих се на заспал. Съставих си наум списък на хората, които ме мразеха. Беше дълъг списък на хора, които бях хванал, чиито планове бях осуетил, хора, които бях уволнил или изобличил.

Пред очите ми непрекъснато изскачаше образът на Томи и тогава нещо прекъсна тягостния ми сън. Всички светлини бяха пуснати. Един от съкилийниците ми пъшкеше на тоалетната чиния. Онова, което ме събуди обаче, беше гърмящият глас, идващ от високоговорителите, който изреждаше имената на хората, които щяха да бъдат извозени до съда.

— Правят го всяка нощ в четири сутринта. Харесва ли ти? А заседанията не почват преди девет — каза Ървин.

Моето име не беше сред изброените.

Не бяха извикали името ми.

Затворих очи и след известно време един пазач наду сирена и вратата на моята килия се отвори. Пазачът каза:

— Джак Морган? Преоблечете се за съда.

Кейн имаше достатъчно влияние, за да ме изтика най-отпред в списъка, поради което ме закараха в Наказателния съд „Клара Шортридж Фолтс“ на Уест Темпъл. Вкараха ме в килията пред съдебната зала и ме закопчаха заедно с трима други мъже, единият от които беше около осемнайсетгодишен, пребледнял от страх.

В помещението имаше климатик.

Това си беше чудо. Благодарих на Бога.

Седях там с часове, докато моите съкилийници идваха и си отиваха. После ме отделиха от тях.

Кейн дойде да ме види, обгърна ме с ръце и крепко ме прегърна.

— Не забравяй кой си. Живни малко — прошепна ми.

Миришех ужасно, като немитите мъже в килията. Бях с вчерашните си дрехи и имах множество порезни рани и синини, както и едnodневна брада.

— Добре. Мисля, че ще успея да го изиграя — отговорих на адвокатата си.

Последвах Кейн в съдебната зала. Беше цялата с ламперии — цивилизовано място, но въпреки това ми напомняше за старите снимки от остров Елис, където бежанците са били държани по три седмици в трюмовете на корабите, без да се знае какво ще стане с тях.

Съдията беше почитаемият Скинър Кофин. Никога не го бях срещал, но знаех кой е. Беше към петдесетте, известен с докачливостта и своеволието си. Джъстийн веднъж беше казала, че той изпъква с „творческите си интерпретации на закона“.

Не знаех дали това е добре за мен, или е зле.

Докато съдия Кофин разговаряше със съдебния пристав, аз огледах галерията. Чуваше се приглушен шум от хора, които си шепнеха и се наместваха на местата си. Чуваше се и плач на бебета. Чух името си. Обърнах се и видях Роби Пейс, новият кмет, да идва към мен.

Спомням си, че си мислех колко чист изглеждаше в синия си костюм, а лицето му блестеше след неотдавнашно бръснене. Той се

наведе към мен и прошепна в ухото ми:

— Писах на съдията. Застъпих се за теб. Мисля, че нещата ще се наредят.

— Благодаря ти, Роби.

— За нищо.

Вратите в предната част на залата се отвориха, Феско влезе и се приближи по пътеката между редовете. Спря се да поговори с кмета Пейс и ме погледна през рамото му, докато си бърбреха. Роби кимна с глава, при което Феско кимна към мен и се върна обратно в галерията.

После вратите отново се отвориха и пропуснаха Джъстийн, която представляваше ослепително възплащение на изяществото, свежа като току-що разпъпила се роза, но усмивката ѝ беше помрачена от тъга. Приблжи се до мен и спря точно преди да ме прегърне. Физическият контакт беше изрично забранен.

— Всички сме зад теб, Джак. Всички в Private. Домогваме се дори до контактите ни на улицата, пресяваме всичко, което сме открили до този момент, и ще продължаваме така, докато не стигнем до нещо, което ще ни е от полза. Ти добре ли си?

— Радвам се да те видя.

— Ще ми се да можеш да кажа същото. Знаем колко зле е там.

Помислих си, че няма как да знае наистина — и трябва да благодари на Бога за това.

— Значи не разполагате с нищо?

— Все още не. Томи има алиби.

— И аз така чух.

— Жена му. Онази вечер си е бил у дома с нея.

Въздъгнах.

— Продължаваме да се ровим — каза Джъстийн.

— Аз съм добре.

— Знаем.

Защо бях преспал с Колийн?

Защо не бях устоял на този порив?

Джъстийн ми пожела късмет и тогава съдебният пристав извика някакъв номер. Кейн каза:

— Сега сме ние. Хайде.

Помощник окръжен прокурор беше Еди Савино, още ненавършил тридесет, мургав, красив и издигащ се в работата — или поне такова впечатление създаваше.

— Ваша чест — започна Савино, — Джак Морган е убил Колийн Мълой, една от своите интимни партньорки. Застрелял я е три пъти в гърдите. Възстановихме неговото ДНК от тялото на жертвата, така да се каже... по-деликатно.

Помощник окръжният прокурор се ухили самодоволно и хвърли един поглед към публиката в галерията, но когато не получи ответна реакция, продължи.

— А особеното обстоятелство по обвинението е, че госпожица Мълой е била бременна в шестия месец.

— Давай нататък — каза съдията. — И зарежи цветистите изрази, Еди. Няма заседатели, само аз съм.

— Да, Ваша чест — отвърна Савино и се усмихна чаровно. — Оръжието на убийството е пистолет 45. калибър, регистрирано на името на господин Морган, и е било скрито в някакви храсти на няколко метра от входната му врата. Куршумите от този пистолет съвпадат с намерените в тялото на жертвата.

Съдия Кофин ме погледна в очите за пръв път, а Савино продължаваше да говори и да отброява факти на пръстите си.

— Джак Морган е богат, въоръжен и опасен. Освен това е пилот. Не просто управлява самолети, Ваша чест, но и сам притежава такъв. Ако това не е дефиницията за потенциален риск от бягство, не знам кое би било. Народът настоява господин Морган да бъде върнат обратно в затвора, Туин Тауърс, до началото на процеса.

Всичко, което Савино беше казал по мой адрес, беше вярно — с изключение на това, че съм застрелял Колийн и че съм склонен да избягам. Настроението ми се променяше. Бях преминал през ужаса и самосъжалението, а сега започвах много да се ядосвам.

— Господин Кейн. Имате думата — каза съдия Кофин.

— Ваша чест, речта на господин Савино не беше лоша, но моят клиент не представлява потенциален риск за бягство. Той иска да се защити срещу тези гнусни фалшиви обвинения, защото не е виновен. Полицаяте са прибързали в заключенията си и господин Морган в момента понася удара на тяхната леност.

— Придържайте се към фактите, господин Кейн — каза съдията. — Чакат ме още сто човека за изслушване днес.

— Простете ми, Ваша чест. Фактите са, че господин Кейн е герой от войната. Вярно е, че е пилот, както е вярно, че белоглавият орел е птица. Бил е командир в морската пехота. Пилотираше транспортни хеликоптери в Афганистан и е награден със Сребърна звезда. Господин Морган е личен приятел с началника на полицията и кмета на града, като и двамата гарантират за него. И още нещо, Ваша чест. Господин Морган държи на служба над триста души. Каквото и да е определението за стълб на обществото, то Джак Морган се вписва в него.

— Скицирайте ми накратко картинката, господин Кейн.

— Накратко, господин Морган се е прибрал от служебно пътуване и е намерил бившата си приятелка мъртва в леглото. Било е нагласено. Той се е обадил на полицията. Ако клиентът ми действително беше извършил убийството, той е напълно способен да се отърве от каквото и да било доказателство от местопрестъплението. Живее сам. Имал е тринайсет или четиринайсет часа, преди да трябва да отиде в офиса си на следващата сутрин. За това време той би могъл да се отърве от тялото, да почисти сцената на престъплението и да си осигури алиби. Та той дори би могъл да покани дванайсет души на вечеря в „Спаго“ и пак да има време да се отърве от доказателствата, а после да се качи на самолет за Гуадалахара. И какво твърди полицията? Убил е момичето, оставил го е в леглото си и е заровил оръжието под някаква пръст на метри от собствената си врата? Това е лудост, господин съдия. Ако имаше намерение да отлети за Мексико, защо не го е направил тогава? Защото Джак Морган не е убил Колийн Мълой. Обадил се е на полицията и е оказал пълно съдействие. Това са действия на невинен човек.

Кейн беше свършил превъзходна — не, поправка, феноменална работа. Обзелото ме чувство на благодарност към него беше толкова голямо, че замалко да се срина. Но съдия Кофин гледеше напълно безучастно. Явно речта на Кейн не го докосна по никакъв начин.

— Господин Морган, обвинен сте в убийство при особени обстоятелства. Как пледирате?

— Невинен, Ваша чест.

— Ъхъм — каза съдията. После се надвеси над лаптопа си и започна да пише нещо.

Той пишеше с два пръста и докато издирваше буквите и кълвеше по клавиатурата, от галерията се надигна шум като завихрящ се на бреговата линия тайфун. Някакви се сбиха на скамейките и пазачите ги укротиха. Съдията удари с чукчето си и изгледа хората свирепо.

Настана тишина и тогава съдия Кофин сведе поглед към мен.

— Господин Морган, имате ли намерение да бягате?

— Не, Ваша чест.

— Добре. Имаме си работа с необичайна ситуация, тъй като господин Морган е почтен гражданин, който се е обадил на полицията, за да съобщи за престъплението. Въпреки това има особени обстоятелства.

Съдията се почеса по брадичката. Цялото внимание в залата беше насочено към него.

— Има прецедент — Мейър срещу Спиноготи.

Савино изглеждаше объркан:

— Това не е ли случай на похищение, Ваша чест?

— Право в целта, господин Савино. Жертвата е била бременна. Господин Кейн, искам самолетът на господин Морган да бъде спрял от движение и заключен, за да не може да бъде помръднат. Господин Морган, ще предадете разрешителното си за пилотиране и това за носене на оръжие, а също така и паспорта си. Щом тези условия бъдат изпълнени, намерете поръчител за гаранцията, който да даде двайсет милиона долара, и сте свободен.

После удари чукчето.

Съдебният пристав извика следващия случай.

— Не се тревожи, Джак. Заемам се. Утре ще си бъдеш у дома — каза ми Кейн.

Дали беше прав? Или просто ми даваше фалшива надежда?

Служител на реда застана до мен. Той хвана ръката ми и двамата излязохме от съдебната зала през задната врата. Малко преди вратата да се затвори, се обърнах. Надявах се да зърна Джъстийн, но вместо това видях Феско.

Седеше заедно с Тенди, Зиглър и Еди Савино. От погледите, които ми хвърляха, разбрах, че говорят за мен.

Не би било грешно да предположа, че обвинението беше разочаровано, че мога да изляза от затвора под гаранция.

Вкараха ме в килията зад съдебната зала, където отново бях закопчан заедно с трима други мъже. Потях се мълчаливо в продължение на шест часа, а после ни върнаха в мъжкия затвор, където ме натикаха в килията ми.

Имахме нов съкилийник.

Още един бърбовец.

Казваше се Винсът и изглеждаше така, сякаш е спал в някоя канавка. Бързо влезе в ритъм и ми разказа за онова, което наричаше „почти престъпна непропорционалност в бизнеса с недвижими имоти“, която ще се уравни най-рано през 2015 година. Говореше за бумърите и за натиска, който налагат на всичко, свързано с икономиката и съвременните правителствени програми. Няма да видим пазар на бикове, докато не почнем да носим ортопедични обувки.

Беше запазил чувството си за хумор. Това беше достойно за възхищение.

— Във финансовия сектор ли работите? — попитах учтиво.

— Шофирам.

— Шофирате ли?

— Карам такси. Не платих няколко глоби за нарушения. Затова ме вкараха. Можете ли да си представите?

— Съжалявам да го чуя.

— Когато излезем от тук, и ако някога ви потрябва такси, просто запомнете — 1-800-ВИК.

— Разбира се. Ще го запомня.

Сетих се за Джъстийн и за начина, по който ме беше погледнала в съдебната зала. Бях усетил болката и дълбокото ѝ разочарование. Представих си как съм легнал с нея на прохладни чаршафи в огромно легло.

Рано на следващата сутрин първият звук, който чух, беше пращящият високоговорител, оглушителният глас от който отекваше в затворническите отделения.

Този път името ми беше извикано.

Кейн ме чакаше от страната на свободата зад телената ограда. Обгърна ме с ръка и ме преведе бързо през кипящата от недоволство тълпа от колоездачи и криминални типове пред затвора.

Колата ни очакваше. Алдо изскочи от шофьорската седалка и побърза да ми отвори задната врата.

— Добре ли си, Джак?

— Не по-зле, отколкото ако ме беше блъснала кола и после си бях отспал два-три дни в канавка за отпадни води — отвърнах.

— Човече, това не е добре — ухили се Алдо. — Но вече си те прибрахме. Слушай, оставил съм ти кафе отзад.

Нима наистина бяха минали само пет дни, откакто Алдо ме беше взел от летището и ме беше закарал къщи? Имах чувството, че са минали поне десет години.

Кейн седна на задната седалка до мен и мерцедесът се вля в потока на движение.

— Искам да минем през къщи да се преоблека.

— По-добре ще е да отидем в хотела, Джак. Махнаха полицейската лента пред къщата ти само преди час. Никой не е влизал да почисти. Коуди занесе някои дрехи в хотела.

Кимнах, след като си помислих за просмуканото ми с кръв легло. И за къщата, която беше завинаги обагрена в червено от нея.

На седалката до мен имаше вестник. На първа страница имаше голяма снимка. Отне ми секунда, за да осъзная, че окованият мъж, чакащ пред автобуса на „Туин Тауърс“, бях аз.

Заглавието гласеше „Морган — освободен под гаранция“. Подзаглавието казваше „Обвинен в убийство излиза от затвора под гаранция от двадесет милиона“. Първият абзац описваше убийството на Колийн, а после имаше няколко реда за Фил Спектър, Робърт Блейк и О. Дж. Симпсън. Други убийци от Лос Анджелис.

— Кога е делото? — попитах Кейн.

— Още няма насрочена дата. А и ние не държим да има такава скоро.

Разбирах какво имаше предвид. Единственото, с което разполагахме в моя полза, беше, че аз твърдях, че не съм го направил. Тоест разполагахме с едно голямо нищо.

Колата ме изчака пред „Бевърли Хилс Сън“, докато аз се качих в моята разкошна лъскава стая. Съблякох се и застанах под шестте глави на душа в кабинката от травертин и мрамор. Струите чиста гореща вода донякъде ме свестиха.

Около тридесет минути по-късно, към дванадесет на обяд, аз минах през входа на Private и се изкачих на подскоци по стълбите.

Мястото на Коуди беше празно, но пред офиса ми имаше клиент, който крачеше наоколо. Това беше Дюи Арнолд, главен адвокат в „Хамилтън-Прайс“ — най-голямата спортна агенция в света.

— Дюи, заповядай вътре. Не те очаквах.

— Няма нужда да влизам, Джак.

— Така ли?

Бях тръгнал към офиса си, но се спрях, обърнах се и погледнах грубото лице на Дюи Арнолд.

Познавахме се от тийнейджъри. Неговата фирма ме беше представлявала по време на едносезонния ми опит като професионален футболист. „Хамилтън-Прайс“ беше клиент на баща ми. Хамилтън все още беше приятел с чичо ми Фред, който притежаваше част от „Оукланд Райдърс“.

През последните пет години „Хамилтън-Прайс“ беше клиент на Private.

— Просто ще го кажа, Джак. Уволнен си. Не искаме повече да работим с теб.

— Дюи, влез в офиса. Нека го обсъдим. Аз не съм виновен. Това е...

— Да, чух. Нагласено е. Това не ни интересува. Не ни харесва вонята около всичко. Подготвих нещата със счетоводителите и този следобед ще дам официално изявление в пресата. Местим бизнеса си при Private Security.

— Отиваш при брат ми?

— Само от лоялност към семейството ти. Хамилтън ме помоли да ти пожелаая късмет.

Понякога, когато изричаш думата „късмет“ и натъртиш прекалено силно на звука „к“, от устата ти излиза плюнка. Избърсах

бузата си, докато Дюи Арнолд крачеше наперено към асансьора.

Обърнах гръб на Дюи Арнолд и видях някаква едра чернокожа жена да излиза от офиса ми. Беше хубава, нямаше тридесет, тежеше поне сто килограма и беше близо един и осемдесет на ниски обувки. Носеше бяла риза с малко дантела на V-образното деколте и яркозелен панталон. Изглеждаше стресната, но трябва да признаем, че душът все пак не беше отмил последните няколко дни. Все още изглеждах плашещо.

По-важното беше, че аз не я познавах. Тогава какво търсеше в моя офис?

— Аз съм Валери Кени — каза тя. — Вал. Заместничката на Коуди.

Жената протегна ръка и аз се здрависах с нея, но все още не разбирах. Коуди беше казал, че ще остане още една седмица. Каза ми, че аз ще интервюирам тримата най-добри според него кандидати.

— Коуди искаше да ме въведе в нещата. Да ме обучи, докато още е тук — каза Валери. — В момента ми урежда разни срещи.

— Влез в офиса ми, ако обичаш — казах аз.

Поведох Вал Кени към къта за срещи.

— Уверен съм, че Коуди щеше да ми каже за теб, но през последните два дни нямах телефон.

— Ужасно е да останеш без телефон, нали?

Засмях се за пръв път от доста време.

— Добре, Вал, разкажи ми за себе си.

Тя обобщи живота си, наблягайки на важните моменти. Беше си изрепетирала монолога, но не беше прекалено излъскано. Вал беше от Маями, майка ѝ все още живееше в Гейбълс. Беше учила в Бостънския университет, където бе завършила за бакалавър преди четири години.

— Взех часове по криминология като следдипломна квалификация в университета на Маями. За известно време майка ми имаше нужда от помощ, за да се грижи за брат ми. Той беше тийнейджър, нали разбирате, беше извън контрол. Помните ли, когато

дойдохте в Маями и изнесохте лекция за разкриването на престъпления?

— Да, помня.

— Аз бях на първия ред.

— Съжалявам. Там имаше страшно много хора.

— О, не, няма проблем. Но тогава наистина ми направихте впечатление, господин Морган.

— Джак.

— Добре, Джак. Е, как се справям? — попита тя. — Все още ли съм назначена на работа?

Засмях се за втори път. Предполагам, че ми е липсвало, щом броях.

— Да видим как ще продължим. Продължавай да говориш.

Вал ми разказа, че била временно на работа в бек офиса на полицейското управление в Маями, учела вечерно за магистърска степен и казала на майка си, че един ден ще се премести да живее в Ел Ей и ще работи в Private.

— Последното е лъжа — вметнах.

Тя се ухили.

— Така се говори на интервюта. „Винаги съм искал да работя тук“. Но аз наистина исках, кълна се.

— Премести ли се в Ел Ей?

— Да. Доста смело вземам дръзки решения.

За първи път ми се стори притеснена, за петнайсетте минути, откакто Дюи Арнолд ми беше пожелал късмет така, сякаш ми пожелаваше да ме тръшне чума.

— Щом Коуди отговори на имейла ми, аз се качих на самолета и дойдох да се срещна с него — продължи Валери. — Като говорим за имейли — имате доста. Също и телефонни обаждания. Трима клиенти се отказват от услугите ви — сложих информацията за данните им на компютъра ви. Има също към пет срещи, които трябва да насроча наново за вас, ако сте готов. С господин Дел Рио — спешно. Госпожа Пул — спешно. Да продължавам ли?

— Знаеш ли какво се случи с мен?

— Да.

— За разрешаването на случая с убийството на Колийн... ще се наложи да работим и нощем. През почивните дни. Ти имаш високо

образование. Сигурна ли си, че искаш да отговаряш на телефонни обаждания?

— Да. Освен това мога да върша всичко, което е необходимо. Това е мечтаната работа, господин... ъъ Джак. Ще си скъсам задника. Обещавам ви. Срещу вас стои бивша студентка, получила стипендия. Влязох в най-добрите университети със стипендии.

Ръцете ѝ бяха сключени здраво в скута. Беше се навела към мен, изпълнена с надежда.

Нямаше как да не се усмихна. Тя беше умна и мотивирана, но дали беше толкова добра, колкото звучеше?

— Когато решите, че съм готова, ще поговорим за преместването ми в отдел „Разследвания“ — каза Вал Кени.

На главата ми висеше обвинение в убийство. Трябваше да рискувам и да заложа, че умната и мотивирана госпожица Кени ще пази гърба ми, докато аз правех необходимото да си спася кожата.

Протегнах ръка и се ръкувах с нея отново, но този път казах:

— Добре дошла в Private.

КНИГА ТРЕТА
ДАВАЙ ПО СЪЩЕСТВО

Филмът се снимаше на север от Лос Анджелис, точно отвъд градчето Охайо, в един имот стил ранчо, покрай който лъкатушеше междуселски път.

Дел Рио стоеше под сянката на горичка с дръвчета авокадо и гледаше как снимачният екип се подготвя за първите кадри на „Нюансите на зеленото“. Няколко метра по-нататък Скоти се беше облегал на бялата ограда към пасбището на конете, която отделяше авокадовите дръвчета от алеята за колите, моравата и ексцентричната на вид къща, която сигурно беше на сто години.

Точно в осем и петнайсет сутринта екипът нагласяше осветлението, звука и монтираше камерите, като центрираше фокуса върху синьото ферари, паркирано пред къщата.

Дани Уитман беше на мястото на шофьора, а неговата партньорка, шестнайсетгодишната Пайпър Уиник, седеше до него. Дватама се шегуваха и влизаха в образите на героите си — двама млади шпиони, които се влюбват въпреки всички трудности, като се има предвид, че е поръчано убийството на героя на Дани.

На Дел Рио това му напомни за героите в един от онези филми за Борн с Мат Деймън и една актриса, чието име не знаеше. За разлика от брюнетката в онзи филм, Пайпър Уиник беше блондинка. Лъскавата ѝ златиста коса беше до раменете и носеше жълта рокля и сламена шапка, за да ѝ пази сянка.

Дани Уитман беше облечен със синя тениска с якичка, дънки и бейзболна шапка. Той се натискаше на партньорката си, а тя се преструваше, че го отблъсква, наричаше го глупчо — „stupido“, при което и двамата се разсмиваха.

На Дел Рио му допаднаше това, че от този имот не се виждаха други къщи, така че можеше да държат положението под контрол. Запали цигара. Не беше пристрастен към пушенето, но понякога просто му доставяше удоволствие да издиша дима, а той да бъде отнесен от вятъра.

Дел Рио наблюдаваше актьорите и си мислеше, че филмът е едва ли не безспорният блокбастър на следващото лято — при положение че Дани не влезе в затвора. А може би приходите в боксофиса на продукцията ще скочат до небето, ако това се случи.

В момента говореше режисьорът и казваше на двамата да заемат местата си. Те излязоха от колата и отидоха в къщата с множеството странни пристройки, тъкмо когато трима от приятелчетата на Дани се зададоха по пътя.

Скоти напусна поста си на оградата, приближи се и застана до Дел Рио.

— От тримата харесвам единствено Шустър — мениджърът. Мисля, че той искрено харесва Дани. А Барстоу, агентът на Дани... Той не харесва никого. Марв Кулос... Него го разбирам. Не се опитва да скрие, че е тук само заради парите.

— За всички тях това е само заради парите, Скоти. Просто различните нюанси на зеленото.

Тримата мъже дойдоха при детективите и Шустър каза:

— Вие сте хората от Private, нали?

Дел Рио си помисли, че Шустър изглежда щастлив, и то с право. Беше чакал много време да започнат снимките и днес това най-последно се случваше.

— Ако искате, си вземете нещо за хапване. Караваната с храната е зад плевнята — каза Барстоу.

— Благодаря, но няма нужда — отговори Дел Рио.

Той си мислеше, че изобщо не е зле от време на време да поемат леки топки. И всичко да е под контрол.

На петнайсет метра от авокадовата горичка асистент-режисьорът извика:

— Тишина, моля. Искам тишина.

Някой хлопна дъската и каза „Първи дубъл“, а асистент-режисьорът продължи с „Четири, три, две... камера“.

Фокусът беше на входната врата на къщата, откъдето излезе Дани, последван от Пайпър. Той се обърна към нея и каза:

— Разбери ме, този тип е луд.

— Хахо — вметна Пайпър с италиански акцент.

— Опитай се да се държиш сериозно, става ли? — каза Уитман, докато се качваха в колата.

— Знам, знам, хахо е куку. И да си държа устата затворена.

— Аз съм хахо, че ти позволявам да дойдеш с мен. Ако нещо се случи с теб, Джия... — каза звездата на филма на екранната си приятелка.

Момичето се изсмя и каза „stupido“, а Дани запали двигателя на шикозната кола. Колата изръмжа. Пайпър изписка и политна назад към облегалката, когато спортният автомобил отпраши по Сизар роуд.

Движеше се прекалено бързо.

Това не беше по сценарий. Екипът и зяпачите застинаха и зяпнаха от изумление, щом колата профуча през отворената порта и продължи нататък. Режисьорът изкрещя „Стоп“, но автомобилът не спря.

Вместо това Дани направи рязък ляв завой към двулентовия път и колата се превърна в ярка синя черта, която ставаше все по-малка, докато накрая не се скри от погледа и те не престанаха да чуват звука от мотора.

— Какво, по дяволите, беше това? Какво става, мамка му? — изкрещя режисьорът.

Шустър, който стоеше до Дел Рио, припряно набираше нечий номер на телефона си. Същото правеше и Марв Кулос.

— Дани. Марв е. По дяволите, Дани, обади ми се. Не е смешно — умоляваше Кулос.

— Ще се върне всеки момент — Скоти каза на себе си. После се обърна към Дел Рио. — Той просто харесва колата и момичето. След секунда ще се върне. Просто се прави на интересен.

— Надявам се да си прав — отговори Дел Рио.

Задоволството му се беше изпарило, а на негово място се беше появило смразяващо чувство, сякаш студен вятър пронизваше гърдите му. Извади телефона си, набра номера на Джъстийн и щом тя вдигна, каза:

— На обекта сме от един час и вече загубихме проклетото хлапе. Да, точно така, за Дани говоря. Отпраши със сто и деветдесет със спортна кола за триста хиляди долара. Пригответи се за следващото, Джъстийн. Взе и момичето. Пайпър Уиник. Не. Мммне. Никой тук не е известен, че се кани да заминава.

Беше вече късен следобед. Джъстийн и Скоти бяха прекарвали целия ден да търсят Дани. Ходиха до неговата къща и до тази на Пайпър в Бевърли Хилс. Бяха се свързали с приятелите и роднините и на двамата и чак сега си тръгваха от студията, след като бяха говорили с всеки, който имаше мнение за изчезването на Дани... Което значеше абсолютно всеки. Половината от хората, с които разговаряха, смятаха Дани за безотговорен, незрял и че не осъзнава какви са последствията от неговите действия.

Другата половина мислеха, че разбира последствията напълно, а изчезването му е рекламен трик, имитиращ сюжета на филма. Няколко души предположиха, че агентът на Дани, Алън Барстоу, го е измислил.

Във всеки случай, Джъстийн беше наясно, че съвсем скоро полицията ще издирва едно синьо ферари и две млади кинозвезди.

Тя каза на Скоти да си сложи колана и излезе от студия „Арлекин“ със свистящи гуми, отправяйки се към Бевърли Хилс.

Докато караше, Джъстийн удряше волана от яд и отчаяно се мъчеше да намери смисъл в безумното и рисковано бягство на Дани. Нямахме как да се оправдае с временна загуба на паметта си, след като се беше измъкнал с онази кола заедно с Пайпър Уиник на съседната седалка.

Какво пропускаше? Беше ли той едно самовлюбено дете?

Или пък беше психопат?

Във всеки случай, поведението му беше саморазрушително.

Дани Уитман, хлапето, което рискуваше да загуби всичко, можеше да влезе в затвора от двадесет и пет години до живот.

И това при условие че не наранеше Пайпър.

Джъстийн ускори, за да мине на жълто на един светофар, и попита Скоти:

— Чу ме да му казвам да се държи добре, нали? Да не ходи никъде с някого от другия пол.

— След две пресечки трябва да завиеш. По-добре се престрой в лявата лента отсега...

— Той се съгласи с нашите условия. Не спирам да се питам дали е луд. В смисъл, дали наистина е с всичкия си.

Скоти скочи на въображаема спиращка от своята страна на колата, когато Джъстийн взе рязък ляв завой на червено.

— Разбираш ли, аз го харесах, Скоти. При това много. Какъв беше адресът?

— Улица „Норт Мейпъл“ 345. Би трябвало да се пада след три пресечки. Аз поемам отговорността, Джъстийн, но и аз не знам какво по-различно можех да сторя. Трябваше да стоим извън кадъра, който се простираше чак до пътя.

— Нямало е как да го предвидиш. Наистина го мисля, Скоти.

Сградата, която изникна от дясната им страна, представляваше около петнайсететажен блок. Джъстийн сви по една рампа от източната му страна и вкара колата навътре в подземния гараж.

Няколко минути по-късно двамата със Скоти съобщаваха имената си на жената на рецепцията на „Агенция за набиране на таланти Барбара Кроули“.

Агентът на Пайпър Уиник, Барбара Кроули, дойде на рецепцията минута след като беше повикана. Тя беше привлекателна жена малко над четиридесет, с къса коса със златисти и сребристи оттенъци. Беше със скъп черен костюм, златни гривни и черен лак за нокти.

Джъстийн забеляза, че Кроули беше изяла червилото си и изглеждаше по-скоро раздърпана за една така добре поддържана жена.

— Свързахте ли се с Дани? — попита тя.

— Не. Още не — отговори Джъстийн.

Тя представи Крисчън Скот, а после двамата последваха Кроули по коридора, осеян с големи снимки на кинозвезди, снимки, надписани за нея с благодарност и обич.

След като настани Джъстийн и Скоти пред бюрото си, Кроули затвори вратата на офиса си и каза:

— Тревожа се за Пайпър. Не, това не е съвсем точно. Обезумяла съм от притеснение.

— Мислите ли, че Дани може да я нарани? — попита Джъстийн.

— Дали може? Дали би я наранил? Дали е просто обикновено хлапе, което се превръща в звезда, или е нещо много по-лошо? Преди време Дани беше приет в болница. Това известно ли ви е?

— Никой не ни го е казал.

— Нека аз ви разкажа тогава. Дани доброволно влезе в клиниката „Блу скайс“, за да се „пренастрои“ и се скри от погледите за два месеца.

Джъстийн знаеше за тази клиника. Томи Морган беше прекарал известно време там заради пристрастеността си към хазарта.

— Това е клиника за лечение на зависимости, нали? — попита Скоти. — Специално място само за подбрани пристрастени.

— Не е само за пристрастени хора. Известните личности, които могат да си го позволят, ходят там за отдих и почивка — каза Кроули. — Както разбрах, проблемите на Дани са били породени от стреса и когато два месеца по-късно излезе, Марв Кулос ме увери, че Дани е съвсем добре. Просто е имал нужда от почивка. Така че аз се срещнах

с него. Изглеждаше трезвен и здравомислещ, иначе никога не бих позволила на Пайпър да поеме този ангажимент. После, когато Кейти Блекуел заяви, че е била насилена, аз казах на Пайпър, че смятам да прекратя договора, но тя искаше да работи с Дани, и то много. Родителите ѝ желяеха тя да направи филма.

— Помните ли кога Дани е бил в клиниката? — попита Джъстийн.

— Преди около шест месеца, струва ми се.

Телефонът на бюрото иззвъня и Кроули се спусна да вдигне слушалката. Извърна тяло настрани от посетителите си и каза:

— Да, да. С удоволствие. Сега е удобно.

След това затвори слушалката и уведоми гостите си:

— Полицията е тук. Родителите на Пайпър са ги повикали. Съжалявам, че така се получава, но Дани е отвлякъл Пайпър. Няма да мога да заспя, докато не върнем това дете на родителите му.

Джъстийн беше оставила Скоти да поеме задачата си за наблюдение на склада, след което се беше заставила да се обади на Томи Морган. Усещането беше като да вървиш по натрошени стъкла. Нощем. По време на градушка. Със забита в окото клечка.

Той все още беше в офиса си и беше приел обаждането й.

— Томи, имам един въпрос. Може ли?

— Разбира се, какво ти трябва?

— Беше ли в „Блу скойс“, когато Дани Уитман е бил там?

— Аа. Сега не мога да говоря, Джъстийн. Да се видим на вечеря?
— беше отговорил Томи.

Тя трябваше да се съгласи, като добави, че Private ще поеме сметката.

И сега те се намираха в „Провидънс“, един от най-добрите ресторанти в страната — модерно и елегантно място, без да е секси. Именно затова Джъстийн беше избрала него. Искаше Томи да се почувства поласкан и обгрижен, но не и да му дава фалшиви сигнали. Преди време я беше сваял.

Седяха на маса в ъгъла с чаши за вино в ръце, а между тях блещукаше свещ. „Провидънс“ беше известен с хубавата си морска храна. Дори и заклетите любители на червеното месо признаваха, че дива съомга с тънки резенчета гъба можеше да бъде много по-вкусна от пържола.

Томи си беше поръчал говеждо филе и очевидно му се наслаждаваше. Той се облегна назад в стола си и се усмихна на Джъстийн, докато дъвчеше.

Тя отпи от виното, за пореден път зашеметена от изумителната прилика между Томи и Джак. Томи имаше същата тъмноруса коса и лешникови очи, същото телосложение и стойка... но във всички останали отношения — онези, които всъщност имаха значение — беше пълната противоположност на Джак.

Докато Джак даваше всичко за другите, Томи беше мерзавец. Докато Джак би отдал цялото си внимание на някого и наистина би го

изслушал, Томи би приковал поглед в теб и би се опитал да те манипулира, да намери слабите ти места и да ги използва срещу теб.

— Не знам дали мога да ти помогна особено за Дани Уитман. Беше шантав дребосък. Не бяхме дружки. Защо те интересува това? — попита Томи.

— Той е наш клиент.

— Джак знае ли, че си на вечеря с мен?

— Ще узнае, когато му предам разписката за служебни разходи.

Томи се разсмя, а Джъстийн го изчака да се успокои. После попита отново:

— Защо Дани Уитман е бил в „Блу скойс“?

— Май депресия. Изглеждаше депресиран, но може да е бил вътре и по други причини. Срещаше се с психотерапевта си, но иначе беше затворен.

— Но ти си говорил с него, нали?

— Ох, Джъстийн, не е като да сме отворили сърцата си един пред друг — отговори Томи. — Звезди, нали ги знаеш. Ако са имали достатъчно опит с хора, които искат да продадат историите им на жълтите издания, си траят. А сега е мой ред. Как е Джак? Не съм чувал нищо, откакто го вкараха в затвора.

— Вече е навън.

— Защо според теб е убил Колийн?

— Моля ти се, Томи. Знаеш, че не я е убил той.

— Хайде, моля ти се, Джъстийн. Аз мисля, че го е направил.

— Не е имал причина да го прави. Никаква.

— Може би просто е превъртял. Нима не знаеш, че Джак е избухлив? От личен опит ти казвам, че той може да те удари така, че да спуска челюстта ти на три места.

Томи свали сакото си и театрално нави десния ръкав на ризата си. Показа й стар белег над лакътя, дълъг към дванайсет сантиметра.

— Този е от онзи път, когато ми счупи ръката заради това, кой от двамата да се вози на предната седалка.

Томи беше подъл. И тя го мразеше. Знаеше, че не трябва да показва чувствата си, но той й беше дал възможност, така че се възползва. Усмихна се и му каза:

— Надявам се много да те е боляло.

— Боже, ама ти още го обичаш.

Джъстийн махна на сервитьора за сметката.

— Мога ли да направя още нещо за теб? — усмихна се самодоволно Томи.

— Да, не закачай клиентите на Джак. И признай на полицията, че ти си убил Колийн или си поръчал убийството ѝ.

— Не мога да го направя, сладурче. Не мога да призная за нещо, което не съм сторил, само за да те зарадвам. Но пък бих направил много други неща, за да те ощастливя. Какво ще кажеш да те заведе на истинска среща?

— Това беше нашата среща, Томи. Първата, последната и единствената.

Чаках Джинкс на бара до басейна на покрива и пиех „Перие“ с лед във висока чаша. Наслаждавах се на начина, по който залезът озаряваше водата в розово, когато тя се настани на мястото до мен.

— Здравсти, Джак. Съжалявам за закъснението. Забавих се в офиса.

— Няма нищо. Тук ми харесва.

Джинкс се усмихна.

— Чух, че последните ти няколко дни са били тежки.

Тя ухаеше на нещо сладко, като жасмин. Беше облечена в тъмносино, с копринена туника, тесен панталон и златисти сандали на прелестните ѝ крака. Диамантената ѝ огърлица проблясваше на светлината.

— Времето, прекарано в затвора, е обогатяващо преживяване. Видях как е от другата страна на оградата. От мен да знаеш, тревата там не е по-зелена.

— Изглеждаш все едно си бил бит.

— Част от програмата за обогатяване.

Исках да прозвучи като шега, но тя се пресегна и докосна наранената ми брадичка. Позволих ѝ.

— Спънах се.

— Доста лошо си паднал явно.

Усмигнах ѝ се.

Тя подпря лакти на бара и поръча на бармана джин с тоник. Това не беше преднамерено и обмислено действие, но аз я разбих. Тя беше точно там, жената, която беше помолила за моята помощ, защото я преследваха убийства — и защото можеше да загуби всичко, което притежаваше.

— Работим по твоя случай, Джинкс, но ако искаш да се обърнеш към други, ще те разбере. Дори няма да те таксувам за работните часове до този момент.

— Полицията е безнадежден случай — каза тя.

— Искаш да кажеш, че полицията също е безнадежден случай.

— По същото време преди месец места за правостоящи имаше само на този бар.

— Ако позволиш, ние ще продължим да работим по случая, Джинкс. Ако не постигнем резултати, не ни дължиш нищо.

— Правиш оставането ми в Private неустоймо привлекателно — тя най-после се усмихна и каза: — Трябва да ти призная нещо. Харесвам те, Джак.

Стана ми неловко, защото не бях сигурен как да отговоря на това. Каквото и да имаше предвид — приятелство или нещо повече, — за мен моментът не беше подходящ. Всъщност, беше възможно най-лошият.

— Джинкс, виж сега. Утре сутрин ще напусна хотела.

Тя настръхна, тъй като го прие за безцеремонен отказ от моя страна.

— Обслужването беше ли задоволително?

— Да. Просто трябва вече да се прибера в собствената си къща. Да се върна към живота си.

— Естествено.

Джинкс се изправи и каза:

— Иги, питиетата на господин Морган са за сметка на заведението. Джак, трябва да се обадя на няколко места. Дръж ме в течение, става ли? И се грижи за себе си.

Тя прекоси откритото заведение и влезе вътре, след което аз станах от бара и се прибрах в стаята си. Можех да изброя поне четири или пет причини, поради които точно сега нямах нужда от оплетени любовни отношения. Но нямаше как да отрека колко силно ме привличаше Джинкс. Исках да ѝ помогна толкова, колкото исках да помогна и на себе си.

Ако беше останала на бара още минута, щях да ѝ кажа, че аз също я харесвах.

Круз паркира служебния мерцедес под една улична лампа в „Норт Уестън“, западна квартал в сърцето на Холивуд. Пред фасадите на всички околни магазини бяха спуснати метални решетки за сигурност — пред магазина от веригата „Качество“, пред „Салона за красота на Лупита“, пред автосервиза. Малката католическа църква „Изворът на спасението“, която се помещаваше в някакъв бивш магазин за домашни уреди, също беше затворена за през нощта.

Оттатък улицата жълта неонова реклама, изобразяваща коктейлна чаша, се прекатури и откри надписа „Хавана“ върху иначе безличната сграда от бетонни блокчета. Круз пусна конската си опашка, разреса коса с пръсти, наново я завърза и чак тогава излезе и пусна алармата на колата. После изпъна якето си.

Горилата на вратата на клуба беше към тридесетгодишен, с бръсната глава, малки очила с метални рамки и напомпани мускули.

— Буенас ночес — каза Круз.

— Имате ли резервация? — отвърна мутрата.

— Казвам се Емилио Круз и имам среща с дама на име Карън Ричи. Каза, че ще остави името ми на входа.

Горилата изгледа Круз в продължение на поне тридесет секунди.

— Въръжен ли си? — попита накрая.

— Имам разрешително.

— Няма значение. Никакви оръжия.

Круз въздъхна, измъкна пистолета от кобура на рамото си, извади пълнителя и подаде оръжието на охранителя. Той го прибра в кутия, която беше прикрепена към върха на една поставка, връчи на Круз билет с номер и отвори вратата.

Круз влезе в някакво преддверие. Имаше тясно стълбище, по което се качи, умислен за пистолета си. Стълбището излизаше в малка стая, чиято мебелировка се състоеше от един-единствен гардероб с дърворезба.

До него стоеше хостеса. Беше на двадесет и нещо, от испански произход, с големи кафяви очи, много стегнато тяло и с тясна розова

сатенена рокля. Определено беше негов тип. Макар че тя едва го погледна. Повечето жени поне поглеждаха.

— Влезте оттук и надолу по стълбите — каза тя, отваряйки вратата на гардероба.

— Трябва да мина през шкафа?

— Си — кимна жената.

Вътре висяха кубински ризи и образуваха нещо като завеса. Круз отмести ризите гуаяберас и видя, че гардеробът всъщност е хитро прикрит вход, от който се пристъпваше директно на най-горното стъпало на една вита стълба. От бара долу се чуваше латино музика и шумна глъч.

Докато слизаше надолу, Круз огледа тъмния салон, пищно декориран в червено и златно, и се почувства така, сякаш е бил пренесен назад във времето в някой кубински бар за ром, към двайсетте години на миналия век. Полилеи с електрически крушки хвърляха наоколо мека, нежна светлина. Малките масички покрай стените на помещението бяха заети, но повечето клиенти на заведението се бяха събрали около бара от бял мрамор, зад който бяха наредени бутилки с ром — може би към седемдесет различни марки.

Щом стигна най-долното стъпало, видя, че зад бара имаше коридор, който водеше към салон за пушене, направен така, че да изглежда като някоя задна уличка в Хавана.

В този момент избухнаха бурни аплодисменти.

На една малка сцена се появи танцьорка. Освети я прожектор и златните пайети по нея заблестяха. Тя отметна коси и започна чувствено да се движи в такт с карибските ритми.

Круз застана отстрани и огледа тълпата, докато накрая не видя сама жена да пие на една маса близо до аварийния изход. Проправи си път през навалищата и, стигнал до масата ѝ, каза:

— Карън Ричи? Аз съм Емилио Круз.

— Седнете.

Круз издърпа един стол и седна. Карън Ричи беше тъмнокоса, притежаваше естествена красота и не носеше грим. Отне му малко време, докато осъзнае, че тя беше в инвалидна количка.

— Носите ли онова, за което се договорихме? — попита тя.

Круз разкопча якето си така, че тя да види края на плика, който се подаваше от вътрешния му джоб.

После отново го закопча и каза:
— Да ви предложи още едно питие?

Един сервитьор се приближи до Карън Ричи.

— Дайкири, както обикновено?

Тя се съгласи и той се обърна към Круз.

— Обичате ли ром? Препоръчвам ви да пробвате „Лошия испанец“.

Круз кимна, а щом сервитьорът си тръгна, Карън му каза:

— В този коктейл има цяло яйце.

Той сви рамене, усмихна се стеснително и отговори:

— Обичам яйца. Защо избрахте това място за среща?

— Видяхте ли човека на входа?

— Охранителят?

— Това е съпругът ми.

За Карън Ричи Круз знаеше само онова, което му беше казал източникът му. През последните две години бе работила в агенция за компаньонки на име „Чувствени срещи“. Беше приемала обаждания от клиенти, беше организирала срещите и таксувала кредитните им карти.

През 2010 клиент на име Артър Валънтайн беше удушен с жица в хотел „Морска панорама“ — втората жертва от, както се оказа, серия от пет убийства на гости на хотели в три калифорнийски града.

Карън Ричи беше разпитана за смъртта на Валънтайн от лосанджелиската полиция, тъй като бе ангажирала компаньонката, която беше подарила на Валънтайн последното му удоволствие. Когато Круз беше говорил с Ричи два часа по-рано, тя се беше съгласила да му разкаже всичко, което знае за убийствата в хотелите, срещу хиляда долара в брой.

В момента той опитваше коктейла си, след което го постави на салфетка на масата и каза:

— Добре, Карън. Какво имаш за мен?

— Нещо, което полицията не знае. Ще си заслужи парите, не се притеснявай, а освен това ще ти спестя малко време и неприятности. Компаньонката не е убила клиента.

— Била е заподозряна ли?

— За кратко, да. Понеже е от последните, видели жертвата жива и така нататък. Казала, че е правила секс с него и не я арестували. Не са имали друго доказателство, освен самата уговорка, но въпреки това не я оставили на мира. Не можеше да продължи да работи, без ченгетата да я следят и да сплашват клиентелата.

— Значи, не знаеш кой го е убил, така ли? Защото ако знаеш, давай по същество, ако може.

— Ха, да не мислиш, че ти искам хилядарка само за да ти кажа, че курвата не го е направила? — Жената се разсмя и си сръбна от дайкирито. После допълни чашата си от шейкър. — Ето какво мисля, господин Емилио Круз. Трябва да говорите с компаньонката, защото тя знае нещо, което ще ви е от полза. Ето за това ми плащате. Името ѝ е Кармелита Гомес. Кажете, че ме познавате.

Круз извади плика, дръпна две стодоларови банкноти и ѝ ги подаде под масата, а екзотичната танцьорка на сцената свали сутиена си и раздруса цици за публиката. Той се наведе по-близо до Карън Ричи:

— Останалото ще получиш, след като се видя с тази жена.

— Вече се видяхте — каза тя и вирна брадичка по посока на стълбището.

— Горے ли? На вратата на гардероба?

— Същата. Свършва работа в четири.

Круз изгълта „Лошия испанец“ заедно с яйцето и заяви:

— Изчакайте ме.

Пъхна двайсетачка в празната си чаша и се качи обратно нагоре по стъпалата.

Кармелита Гомес все още стоеше до гардероба, когато той се промуши през завесата от ризи.

Само той говори: обясни й, че Карън Ричи е казала, че не трябва да се страхува от него. Че му е необходима информация, за която ще си плати. И че ще я чака пред клуба в четири сутринта.

Даде й номера на телефона си и й каза: „Не закъснявайте“, на английски и на испански.

Круз прибра пистолета си от охранителя на входа, качи се в колата си и потегли на юг. Дел Рио и Скоти бяха в микробуса за наблюдения на улица „Саут Андерсън“, близо до пресечката с „Артемус“.

Круз паркира, потупа вратата на микробуса и се качи отзад.

Разказа накратко на останалите за Кармелита Гомес, а те му казаха, че абсолютно нищо не се беше случило с откраднатите от мафията трийсет милиона в лекарства. И че босът на Западния бряг, Кармине Ноча, плащаше, за да ги държат под наблюдение, но същевременно кършеше пръсти, скърцаше със зъби, постоянно звънеше на Джак и се побъркваше.

— Според мен складът представлява тайно убежище — каза Дел Рио. — Ще преместят микробуса, когато си осигурят доставката. Другият вариант е самият склад да се е превърнал в аптека. Може и да изнасят хапчетата по няколко флакона наведнъж.

Круз остави Дел Рио и Скоти да поспят, а той пое смяната да наблюдава склада. Тримата заедно с Джъстин работиха по основните случаи, докато Джак по цял ден и цяла нощ си скъсваше задника от работа да се измъкне от неговия собствен ужасен случай.

Круз щеше да е по-щастлив, когато Джак беше вече свободен и се върнеше да работи с тях. Надяваше се това да се случи, преди най-

големите клиенти на Private да се изпарят.

Той разбуди Дел Рио в 3,35 и се качи обратно в служебната си кола. Точно в четири часа отново паркира под лампата в „Норт Уестън“, на улицата срещу надписа „Хавана“.

Тя беше по-безлюдна и пуста отпреди шест чЪса, като изключим група хулигани, които хапваха след пиянска вечер в „Такос ел Падио“.

Круз тъкмо обмисляше дали да не иде там и да използва тоалетната, когато вратата на „Хавана“ се отвори и на улицата излезе жена с дънки, черна жилетка и черни кецове „Конвърс“. Той присветна с фаровете и Кармелита Гомес пресече, и дойде до колата. Хвърли поглед наляво-надясно към улицата, вмъкна се на седалката до шофьора и затвори вратата.

Кармелита Гомес миришеше на цветя и на цигарен дим. Погледна Круз с тъмните си очи. Все едно да се взираш в дулата на два деветмилиметрови пистолета.

— Карън тъкмо ми каза, че искаш да говорим за мъртвия клиент от миналата година. Тя не може да си затваря устата.

— Ти си й разказала за това, нали?

— Човекът беше мъртъв. Аз съм последната, с която се беше забавлявал. Ченгетата искаха да им разкажа. Всички искаха да им разкажа.

— А сега и аз искам да ми кажеш, но пък аз ще си платя за информацията. И няма да те замесвам.

— Първо ми дай парите.

— Не става по този начин — отговори Круз.

Момичето отвори вратата и измъкна единия си кец на тротоара, но той я спря.

— Почакай.

Тя се върна и го погледна, без да каже нищо.

— Ето ти триста. С онези двеста, които дадох на приятелката ти, стават петстотин. Половината от всичко. А сега, Кармелита, ако искаш останалото, ще трябва да започнеш да говориш.

Момичето пхна парите в пазвата си и каза:

— Убиецът е шофьор на лимузини. Той откарва момичетата на техните срещи. После се връща и убива мъжете, които са ги наели.

— Това го мислиш или го знаеш?

— Когато бях в „Чувствени срещи“, бях близка с един от шофьорите.

— Как се казва?

— Джон Доу.

Ръката на Круз се стрелна, бърза като змия, към врата на момичето. Вече беше грабнал парите, когато тя се вкопчи в китката му и викна:

— Няма значение как се казва. Той е мъртъв, ясно? Взе свръхдоза.

Круз извади останалите пари и ги размаха под носа ѝ.

Тя въздъхна и продължи:

— Та тези шофьори... Те са гадна групичка. Бивши затворници. Престъпници. Сами си определят часовете, а често пъти използват и собствените си коли. Като получат поръчка да закарат някъде компаньонка, те чуват по радиото къде точно отиват момичетата и така подбират къде да направят удар.

— Трябва ми име.

— На шофьора, който ме откара в „Морска панорама“ в нощта, когато Артър Валънтайн беше убит, ли? Казваше се Били Муфан. Двамата си споделяхме един с друг.

— Какво например?

— Били ми разказа, че един от нашите шофьори е убил онзи клиент от „Луната“. Не ми спомена името. Само ме предупреди да внимавам. И после моят клиент беше намерен мъртъв. А после Били взе свръхдоза. Нищо не казах на полицията. Те не осигуряват защита на момичетата за забавление, сецаш ли се? Били сигурно е взел свръхдоза. А може би някой му е причинил това. Знам само онова, което ми каза Били. Убиецът е шофьор, който е работил за „Чувствени срещи“ през лятото на 2010. Това беше ли ви известно? Не. Ако сте добър детектив, може би ще успеете да го издирите.

— Възнамерявам да се опитам.

— Буено. Добре. А сега ми дайте остатъка от парите.

Джъстийн посегна към звънящия телефон на нощното си шкафче, опипа слепешком, изпусна го и затършува под леглото.

Щом го напипа, присви очи да разчете кой се обаждаше. Надписът гласеше само „Входящо обаждане“, а номерът ѝ беше непознат. Погледна часовника. Беше малко след четири сутринта.

— Ало? Ало? — каза тя. От другата страна на линията се чу подсмърчане. — Ало, кой се обажда?

— Дани е.

— Дани, къде си? Какво се е случило?

Плачът продължи, но, измежду хлиповете, Дани даде на Джъстийн някакъв адрес в каньона Топанга.

— Ела бързо, моля те — примоли се той.

Джъстийн отговори, че ще бъде на мястото след двадесет минути. Прекъсна разговора и се обади на Дел Рио. Той вдигна още на първото позвъняване и каза, че ще се срещнат на адреса и че спешно се нуждае от кафе.

— Вземи две. За мен чисто — отвърна Джъстийн.

Тя се облече набързо, метна се на ягуара си и отпраши.

Пое по стария път към каньона Топанга и после сви наляво по малко шосе, което се разклоняваше на още по-малки пътчета, а фаровете на колата ѝ едва пронизваха тъмата на безлунната ранна утрин.

Като откри „Портидж Съркъл Драйв“, Джъстийн намали скоростта и проследи номерата на къщите, докато накрая не видя, изписан на една пощенска кутия, номер деветдесет и осем.

Тя подкара в коловоза на алеята, а фаровете ѝ осветяваха стъблата на дърветата, които я ограждаха, докато накрая не излезе на една поляна. В дъното, до дърветата, имаше проста дървена хижа, а отпред беше паркирано синьо ферари.

Джъстийн спря колата и пусна прозорците. Не чу нищо, освен цвърчене на насекоми. Виждаше се само една светлинка, която се

процеждаше през предните прозорци, но идваше от някоя от задните стаи на къщата.

Джъстийн измъкна фенерче от джоба на вратата на колата и излезе навън. Пипна капака на ферарито. Беше студен. Тръгна по пътечка от парчета каменни плочи до входната врата, която беше боядисана в кървавочервено и имаше месингово чукче под шпионката.

Почука и извика името на Дани.

Никой не отговори.

Почука по-силно и пак извика, но отговор не последва. Канеше се да заобиколи отзад, когато една кола отби до нейната и спря. От нея излезе Рик дел Рио.

Тук си беше доста зловещо и тя се радваше да го види. Както и пистолета му.

— Какво става? — попита той.

— Проклета да съм, ако знам. Колата е тук, но вътре май няма никого.

— Мини отзад — каза Дел Рио. — Аз идвам след минута.

Той пробва дръжката на вратата, която поддаде безпроблемно. Вратата се отвори, той освети къщата с фенерчето си и мина през прага.

Насочи лъча светлина към основното помещение и прецени мястото. Къщата беше от онези натруфени хижи като от списанията с индиански черги на теракотения под и яркоцветни одеяла и възглавници на кожените дивани пред камината.

В нея имаше жарава. Видя празни бутилки от вино на пода и буркани с диви цветя на первазите на прозорците.

— Има ли някого? — повика Дел Рио.

Не получи отговор.

Кухнята в стил хасиенда светеше — още една дизайнерски обзаведена стая с шарени мексикански плочки. От гредите на тавана висяха железни куки, на които бяха закачени тенджери и тигани. В мивката имаше мръсни съдове, а на плота бяха оставени чинии с остатъци от шоколадова торта.

Почти си представи как Дани и Пайпър се закачат тук.

Спалнята се оказа в дъното на късия коридор. Леглото представляваше кралска спалня, направена от брезови фиданки, и заемаше почти цялата стая. Дел Рио забеляза смачканите чаршафи, възглавниците, които бяха паднали между матрака и стената, и пъстрата покривка на леглото на купчина на пода.

Лятната рокля на Пайпър, онази, с която беше облечена за снимките миналия ден, беше праметната на облегалката на един стол. На седалката имаше женско бельо, а под стола — чифт ниски обувки.

Не беше нужно да си гений, за да разбереш, че тук е правен секс. Всъщност цялото място създаваше усещане за безкраен купон. Жалко само, че Пайпър беше на шестнайсет, а Дани на двадесет и четири.

Дел Рио продължи с кратката си обиколка на хижата. Банята беше празна. На пръчката за завесата на душа бяха праметнати мокри

хавлиени кърпи. Отвори гардеробите и намери ежедневни мъжки дрехи и обувки.

Успокоен, че не е открил петна от кръв и следи от насилие, Дел Рио се върна в кухнята и излезе през задната врата.

Верандата беше надстроена над каньона. Имаше скара и удобни кресла. Отвъд нея нещо проблесна по пътеката, но в следващия момент се скри от погледа зад гъсталак от дървета.

Дел Рио слезе по стълбите до пътеката и мина през гъсталака от дръвчета и храсти. Вървеше бързо, навеждайки се под клоните, и настигна Джъстийн.

Тя се извъртя рязко, стресната от докосването му по рамото ѝ.

— Откри ли нещо, Рик?

— Изглежда хлапетата са си прекарали добре. Само това.

— Как може Дани да е толкова глупав?

— Обади му се. Сега — каза Дел Рио.

Тя го послуша.

— Дани? Къде си, Дани? Джъстийн е.

Гласът ѝ отекваше в каньона.

— Слушай — каза Дел Рио.

Чу мъжки глас да казва: „Тук съм“, някъде в далечината откъм пътеката. А зад себе си чу звук от трясване на вратите на кола някъде отзад до хижата.

Видимостта беше нулева. Дел Рио си помисли, че нощта е толкова черна, че дори зората няма да може да пробие безлунното, покрито с облаци небе.

Джъстийн тръгна обратно към хижата, а Дел Рио продължи напред, следвайки тесничката пътека, минаваща през дъбове, чинари и високи до кръста храсти, по посока на накъсаните хлипове на Дани, докато не стигна едно открито място. Освети наоколо с фенерчето си и точно отпред видя Дани. Хлапето беше само по боксерки, лежеше по корем на земята, почти в истерия.

Дел Рио отиде до него, наведе се, хвана го за рамото и го разтресе.

— Какво има? Ранен ли си?

— Неее — изплака Дани.

Говореше неясно и смърдеше на алкохол. Дел Рио видя, че стиска обувка, която приличаше на балетна пантофка. Фенерът на Дани беше или угаснал, или без батерия, но лежеше на земята на една ръка разстояние от него.

— Къде е Пайпър?

Дани се претърколи на една страна и посочи там, където свършваше пътеката и започваше стръмната урва надолу към каньона.

— Какво? Там долу ли е?

Дел Рио направи няколко крачки до ръба, насочи светлината надолу и видя една бяла кръпка. Беше почти сигурен, че гледа разкривеното и натрошено тяло на Пайпър Уиник, проснато на стотина метра надолу в пропастта.

Той продължи да се взира още малко с надеждата да е допуснал грешка. Момичето изглежда беше мъртво, но може би просто беше в безсъзнание. Нямахше голяма вероятност да е така, но той трябваше да се увери.

Върна се при Дани, сграбчи го за косата и принуди циврещото хлапе да го погледне в очите.

— Какво стана, Дани? Какво й направи?

— Не мога... да я изнеса оттам — изхленчи той. — Искам да умра.

— Какво й стори, малко лайно такава?

Момчето не спираше да реве. Дел Рио се изправи и се върна до ръба на каньона. Коварният склон се спускаше на четиридесет и пет градуса до дъното. Потърси опори и намери стърчащи камъни, няколко издатини, които се спускаха успоредно до земята, и равни участъци, на които да отпусне тежестта си. Ако внимаваше къде стъпва, може би щеше да успее да слезе чак до долу.

Опрял лявата си ръка в рида и стиснал фенерчето си с другата, Дел Рио започна да се спуска, като се справяше доста добре, като планинска коза, при все че сърцето му блъскаше неукротимо в гърдите му. Беше някъде на средата на пътя, когато, без никакво предупреждение, краката му се хлъзнаха по хладката повърхност на една страна и той се изстреля надолу.

Успя да извие тялото си и да се хване с две ръце за клоните на някакъв храст. Фенерчето отскочи и се изтърколи надолу по склона, а после и самият Дел Рио изпусна крехката си хватка и се сурна надолу, като цялото му тяло се отъркваше в скали, прахоляк и треволяци, докато накрая — четиридесет-петдесет метра по-късно — не стигна земята, където тупна по задник.

Дел Рио беше ожулен и разтреперан, но поне не се беше забил в нещо, докато падаше. Отдъхна си за момент, стана на крака и тръгна към фенерчето си, което, за негово учудване, все още работеше. С пуфтене си проправи път през лошата местност и се приближи до младата Пайпър Уиник.

Тя лежеше по гръб, а ръцете ѝ бяха разперени настрани като прекършени криле. Бялата ѝ памучна нощница беше разкъсана и зацапана. Беше се вдигнала до гърдите ѝ и бикините ѝ се виждаха. Имаше само една обувка, същата като онази, която Дани държеше в ръката си.

Дел Рио вече знаеше, че Пайпър е мъртва, но въпреки това се приведе до момичето и сложи пръсти на врата ѝ. Не напипа пулс. Сложи ухо до гърдния ѝ кош. Сърцето ѝ не биеше.

Тялото ѝ все още беше топло на допир. Не искаше да го повярва, но Пайпър беше мъртва и това беше грехота. Нямахте по-подходяща дума.

На Дел Рио му се прииска да изправи крайниците ѝ, да покрие тялото ѝ, да затвори очите ѝ — действия, които щяха да замърсят местопрестъплението, каквото със сигурност се явяваше това място.

Освети лицето на Пайпър и проследи засъхналата кръв до раната на слепоочието ѝ... видя, че черепът ѝ на това място е строшен... вдлъбнат.

С камерата на телефона си направи снимки на раната на черепа, синината на ръката, издраните ѝ бедра, кръвта, стекла се по бледата ѝ кожа — признаци, че Пайпър е била жива, когато е паднала от скалата.

Дел Рио насочи светлината от фенерчето си нагоре по склона и видя десетки огромни скали, всяка от които можеше да спуска черепа на Пайпър.

Дани. Проклетото хлапе. Не му стигаше да чука малки момиченца. Беше прескочил няколко нива и беше минал на физическа агресия.

Дали Пайпър не се е опитала да избяга от него, но се е спънала и е паднала? Или Дани я е бутнал от ръба умишлено?

Дел Рио си спомни как беше изглеждала вчера сутринта — пълна с живот. Още си я представяше в онази жълта рокля, как стиска шапката си и казва репликите си с момичешки глас с италиански акцент. Спомни си радостното изражение на лицето ѝ, когато беше седнала в спортната кола с Дани.

Опита се да се сети как беше изглеждал Дани, когато натисна газта, но не успя да си спомни. Дел Рио беше гледал към момичето.

Представи си как докопва Дани, изкъртва му зъбите и потрошава костите на хубавичкото му лице. Беше с двадесет години по-възрастен от него, но все още можеше да нанесе вреда на бързо малко копеленце като него. Дел Рио се изправи. Очите му се насълзиха, докато гледаше тялото на Пайпър. Последните ѝ минути са били изпълнени със страх и болка. На едно толкова хубаво и младо момиче.

— Била си щастлива, Пайпър. Имала си хубав живот. Съжалявам, че ти се е случило това.

Дел Рио извади телефона си и набра номера на Джъстин.

Около угасващия лъч светлина кръжаха насекоми. Джъстийн тупна фенерчето в дланта си, но то присветна за кратко и отново замря.

По дяволите.

Джъстийн се ядосваше на себе си, задето беше взела обаждането за помощ на Дани насериозно. Беше изкарал нея и Дел Рио от леглото в четири сутринта, а къде беше сега?

Пак е избягал с Пайпър.

Тя беше обути с еспадрили — неподходящите обувки да се катери по пълната с препятствия пътека, която започваше от задната част на къщата и водеше един господ знае къде. Като добавим към това и че мениджърският екип на Дани — Шустър, Барстоу и Кулос — я следваше в индианска нишка, като си шепнеха едва-едва и тя не можеше да чуе какво си говорят, но на няколко пъти долови своето име, така че беше наясно, че говорят за нея.

Виняха нея за бягството на Дани Уитман.

Каква невъобразима дързост.

Случаят на Уитман не струваше онова, което плащаха на Private, дори не беше близо до реалната цена, и тя смяташе да направи нещо по въпроса, когато успее да хване Джак.

Мобилният ѝ звънна с неподходяща за случая жизнерадостна мелодия. Сигурно беше Рик да ѝ каже, че е открил Дани. Надяваше се, че, каквото и да е, проблемът ще е незначителен или вече разрешен, или пък и двете.

Бръкна в джоба на якето си и извади телефона си тъкмо когато пътеката свърши и излязоха на открито. Бледата светлина от фенерчето ѝ освети някаква купчина на земята.

Беше Дани.

Той беше полугол, бос, седеше с увити около коленете ръце, люлееше се и напяваше. Какво беше това сега?

Да нямаше пристъп? Или наистина беше в беда?

Шустър я избути и изтича до Дани, викайки името му.

— Мога ли да го взема? — изрева Барстоу.

Изтръгна фенерчето от ръката и се затича към мястото, където Шустър беше издърпал Дани и монотонно тананикаше:

— Какво има, приятелче? Къде те боли?

Телефонът на Джъстийн звънна отново. Тя обърна гръб на групичката и вдигна телефона до ухото си.

Дел Рио се задъхваше и гласът му прозвуча дрезгаво.

— Момичето е мъртво. Ей сега ще се кача по склона. Не позволявай на Дани да се измъкне.

— Какво момиче? За Пайпър ли говориш? Рик? Там ли си?

Дел Рио беше прекъснал връзката.

Джъстийн усети раздвижване зад себе си и се обърна рязко. Марв Кулос стоеше точно зад нея, толкова близо, че тя усети миризмата на „Тик-так“ в дъха му.

Грозноватото лице на продуцента се беше сбръчкало като хартиен плик и той ѝ крещеше:

— Виждате ли какво става, доктор Смит? Дани преживява нервен срив. Наехме ви да го наглеждате, а сега трябва да се разправям с откачалка. Мислите ли, че Дани ще се справи, когато утре екипът ми се появи на снимачната площадка? А всеки ден, в който не снимаме, ни струва триста хиляди, които отиват по дяв...

— Имаме по-голям проблем, господин Кулос. Много по-голям.

— Така ли мислите? Възнамерявам да ви съдя за престъпна небрежност. Ще съдя лично вас.

Джъстийн видя светлината от фенерчето на Рик да просветва, когато се изкачи на върха на склона. Тя остави Кулос наред тирадата му и отиде при Рик. Беше задъхан и се мъчеше да си поеме дъх. Накрая изпъшка и каза:

— Изглежда Пайпър е била убита от удар в главата. Може да е станало и докато е падала надолу. Не мога да кажа дали е била блъсната.

Дани се отдръпна от агента си и залитна към Дел Рио.

— Блъсната ли? Тя не е била блъсната — изхленчи той. — Бяхме заспали. Събудих се и нея я нямаше. Излязох да я потърся. Трябваше да спи...

На лицето на Барстоу се изписа шок. Гласът му беше изтънял и граничеше с истерия, когато се обърна към Дани:

— Знам, Дани, знам. Върни се в къщата с мен. Ще ти намерим дрехи. Имам „Ксанакс“ в мен. Ще се погрижим за всичко. Хайде, Дани.

Джъстийн стоеше неподвижно и премигваше в тъмното, опитвайки се да смели ужасяващата новина.

Пайпър Уиник беше загинала на някакво отдалечено място и никой, освен Дани не е бил с нея.

Тя не познаваше Пайпър, никога не я беше срещала, но беше виждала Дани. И беше сключила договор от страна на Private да го държат изкъсо.

Той ги беше зарязал. Това беше достатъчно основание за прекратяване на договора и според нея беше доказуемо в съда... но онова, което я ужасяваше в момента, беше възможността Дани да е способен на насилие, а тя да го беше пропуснала.

Дали егото ѝ беше изиграло номер? Беше ли пренебрегнала някой знак, който беше струвал живота на това момиче?

Шустър и Барстоу се опитваха да преведат Дани обратно по пътеката, но той се дърпаше и им крещеше, че не иска да остави Пайпър сама. Кулос пак се взря в лицето ѝ и избухна:

— И сега, понеже го оставихте да ви се измъкне, Пайпър е мъртва. И с филма ми е свършено. Аз съм загубен. Загубен.

Джъстийн още държеше телефона, но ръката ѝ трепереше.

— Ти ли ще се обадиш? — попита Рик.

Тя кимна и набра 911.

Джъстийн тъкмо беше отворила вратата на дома си, когато телефонът ѝ звънна. Включи осветлението в преддверието. Роки изляз, изтича към нея и се хвърли на краката ѝ.

Тя го разроши по главата, метна ключовете си на масичката и погледна кой се обаждаше. Беше мениджърът на Дани — Лари Шустър.

Какво ли искаше пък сега? Пак ли щеше да я заплашва със съдебен процес? Все още беше потресена от чудовищните събития от последните няколко часа — смъртта на младата кинозвезда, заплахите на Марвин Кулос и жалкия арест на Дани Уитман, който беше ритал и пиццал, докато тримата полицаи го натикваха в крайслера.

Джъстийн вдигна и каза „ало“.

— Все още ли работите за нас? — попита Шустър.

— Сигурно се шегуваш, Лари. Дани наруши договора още когато избяга от филмовата площадка...

— Наистина избяга, но що се отнася до всичко останало, той е невинен.

— Лари, съжалявам за случилото се с Дани, съжалявам и за теб, но ние приключихме със случая. Време е да се намесят адвокатите.

— Моля те само да поговориш с него. Нека ти разкаже какво става.

— Той ми каза, Лари. Чувства се така, сякаш някой друг управлява живота му, но доколкото знам, никой не му е казал да бяга с Пайпър Уиник тази сутрин... а сега тя е мъртва.

— Те излизаха заедно. Имаха връзка. Легнали са си и когато се е събудил, нея я е нямало. Той не я е бутнал от скалата. Излязъл е да я търси и я е намерил там, долу.

— Може би адвокатите на студията са достатъчно добри да уредят обвинението в изнасилване, Лари, но ако Дани беше мой клиент, щях да наема най-добрия адвокат по наказателни дела в Калифорния. Без съмнение има поне десетина първокласни акули, които с радост биха защитавали Дани Уитман. Герагос, Такопина...

— В момента съм в лазарета в „Двете кули“ — прекъсна я Шустър. — Полицията остави Дани сам за минута и той се засили с глава в стената в стаята за разпит.

— Майтапиш ли се? Зле ли е ранен?

— Докарал си е доста сериозно сътресение. Депресиран е. Беше влюбен в Пайпър. Не разбираш ли?

— Не, не разбирам, Лари. Какво искаш от мен?

— Ти си психотерапевт. А и Дани ти има доверие. Помоли ме да те доведа и аз му обещах да се постарая.

— Може и да съм терапевт, но не съм терапевтът на Дани.

— Казах на полицаите, че си, така че да мога да те вкарам да се срещнеш с него. Просто говори с него, става ли? Може би ти ще успееш да схванеш нещо от цялата работа, доктор Смит, защото аз познавам Дани много добре. Бил съм с него всеки ден през последните четири години и мога да се закълна, че той не е убил никого.

Джъстийн беше изтощена, смазана, недоспала, а сега на всичкото отгоре я бяха и предизвикали. Трябваше ли наистина да отиде да се срещне с Дани, при положение че все още беше неин клиент и я беше повикал? Или беше по-добре да изчака, докато не говори с Джак и с Ерик Кейн, адвокатът на Private?

Нефертити се отърка в нея.

Тя се наведе да погали котката си.

Всичко, свързано с Дани Уитман, я притесняваше. Дали не беше психопат? Затова ли нито тя, нито Лари Шустър бяха забелязали у него склонност към насилие? Или пък беше агнец и беше напълно невинен, както твърдеше Шустър? Трябваше да отиде за собствено успокоение.

— Доктор Смит? — обади се Шустър.

— Тук съм.

В натоварения трафик до „Двете кули“ се стигаше за час. Докато се оправи с бюрокрацията в затвора, можеше да мине цял ден и пак да не успее да се срещне с Дани.

— Викат ме — каза Шустър. — Ще оставя името ти на главния вход.

Откакто беше видяла Дани Уитман за последно четири часа по-рано, той беше преместен от „Лост Хилс“, най-хубавият затвор в щата, в „Туин Тауърс“.

Сега се намираше в лазарета, който беше натъпкан до тавана със затворници, много от които психически неуравновесени.

Тя беше работила на подобни места. И те никога не бяха нещо добро.

След като отново я бяха претърсили и пак беше минала през метален детектор, Джъстийн застана на входа на помещението и се огледа.

Правоъгълната стая се охраняваше от двама въоръжени пазачи на вратата, имаше решетки на високите малки прозорци, стените бяха боядисани в болнично зелено и се носеше всепроникваща, почти болезнена миризма на дезинфектант.

Забеляза Дани в едно от болничните легла, през две от оградената със стъкло кабинка на сестрите. И двете му очи бяха насинени, носеше болнична роба, а главата му беше бинтована. Освен това беше закопчан с белезници за леглото.

Бяха предупредили Джъстийн, че разполага с петнайсет минути с Дани, че физическият контакт е забранен и че ако наруши това правило, срещата ѝ с него ще бъде незабавно прекратена. Дани вдигна поглед, щом тя се приближи. Изглеждаше по-щастлив да я види, отколкото беше очаквала. Та тя почти не го познаваше. Какво си представяше, че може да направи за него?

Джъстийн придърпа един пластмасов стол до леглото.

— Нямаме много време, Дани. Би ли ми казал какво се случи?

— Аз и Пайпър бяхме влюбени, но не можехме да разкажем на никого заради нейната възраст и, нали знаеш, папараците...

— Извинявай, Дани, но давай накратко, става ли?

Джъстийн го преценяваше. Дали разбираше? С ясно съзнание ли беше? Истината ли казваше? Дали живееше в това време и място или в свой собствен въображаем свят?

— Вчера сутринта, докато репетирахме във ферарито, Пайпър ми каза: „Колко жалко, че не можем да се измъкнем оттук“, а аз разсъждавах със сърцето си. Никога не бяхме прекарвали заедно нощта... Беше идеална възможност... Отидохме в хижата, която купих миналата година под фалшиво име. О, Господи. Ако бях помислил малко, тя щеше да е още жива.

Отново беше заплакал.

— Дани, след дванадесет минути ще ме изхвърлят оттук, така че моля те, говори. С Пайпър скарахте ли се?

— Не, не. Денят беше страхотен. Купонясвахме, докато и двамата направо не припаднахме в леглото. Събудих се... или може би нещо ме събуди. И Пайпър не беше там.

— Какво се е случило тогава?

Дани избърса лице в ръкава си и продължи:

— Излязох да я потърся. Навън цареше пълен мрак, но все пак успях да видя някаква кола, паркирана до ферарито. Беше влязла в средата на цветната леха. Не се предполагаше там да има кола. После видях лъч от фенерче да се движи измежду дърветата и тръгнах по следата, викайки Пайпър. Изведнъж светлината изчезна. Чух, че колата отзад запали и си помислих, че може би Пайпър е съжалила и се е обадила на някого да дойде да я прибере. Но тогава... намерих една от обувките ѝ на ръба на урвата... Разбрах, че нищо не мога да сторя за нея. И ви се обадох. Обадох се на всички.

Пазачът се приближи до леглото и каза:

— Времето ви изтече.

Дани погледна Джъстийн в очите.

— Заклевам ви се, доктор Смит, аз не съм сторил това на Пайпър. Трябва да ми повярвате. Някой ме е нарочил. Не знам какво точно и не знам кой го прави. Но онази кола, която видях пред хижата... собственикът ѝ е човекът, който е убил Пайпър.

Бащата на Кармине Ноча беше престъпник, както и моят. И двамата с Кармине бяхме учили в университети от Бръшляновата лига, и двамата бяхме служили в морската пехота, и също така и на двамата бащите ни бяха връчили ключовете за семейния бизнес.

Освен тези неща, аз и Кармине Ноча нямахме нищо общо.

Той беше трето поколение убиец, никога не беше залавян, нито дори съден. Беше в списъка за наблюдение на ФБР, но нямаха доказателства в подкрепа на онова, което знаеха, а именно че беше поръчал убийството на трима души. Нямаше оставени отпечатъци, оръжие на убийството или запис от полицейското наблюдение.

Доносниците бяха убити, преди да дадат показания.

Бащата на Кармине, Донът, беше готов да се оттегли и се говореше, че синът му ще заеме мястото му... че и повече. Според слуховете фамилията Ноча щеше да се разширява на изток през следващата година — от централния им щаб в Лас Вегас към Чикаго.

Беше неவிжда̀но в историята на мафията сателитна организация да се върне към корените си, но Ноча беше безочлив и баща му го беше възпитал да постига големи неща.

Похитеният микробус с тридесет милиона долара в лекарства беше първата по-важна стъпка в плана за разрастване на Кармине, а сега именно този микробус седеше на пътя му. И понеже преди шест месеца аз го бях помолил за помощ, за да предпази брат ми от получаването на урок, който може би нямаше да преживее, за да може да го оцени, се бях превърнал в съюзник на мафиот. Направо си бяхме станали близки. Ноча ми се обади около три сутринта. Не поздрави. Каза, че дистрибуторите, които вече са платили за лекарствата, са много недоволни.

И преди го беше изтъквал.

— Работим по въпроса, Кармине. Нямам нужда от повтаряне.

— При нас няма часовници.

Така ми напомняше, че моето време беше на негово разположение. Разказах му за развитието по случая и какъв е планът и

той затвори, без да се сбогува.

Отново потънах в сън.

Тичах след Колийн и се опитвах да ѝ кажа, че съжалявам, но тя не спираше да бяга от мен. Телефонът отново иззвъня. Този път се обаждаше моят добър приятел лейтенант Мичъл Тенди.

— Намирам се в квартала, Джак. Ще се радвам да се отбия, ако има нещо, което искаш да ми кажеш.

— Вече ти казах, Мич. Не съм го направил аз.

Тенди се изсмя подигравателно и затвори.

Когато и Джъстийн се обади да ми съобщи за ареста на Дани Уитман, заподозрян в убийство, вече бях напълно буден.

Отписах се на регистратурата на хотела и тръгнах към офиса, като карах с 15 километра в час под максималната позволена скорост. Тенди ме следваше до улица „Фигероа“ и изсвири два пъти със сирената, когато свих към подземния гараж на сградата.

Мичъл Тенди беше хиена.

Влязох в офиса си в седем и половина тъкмо за да хвана второто обаждане на Джъстийн за тази сутрин. Съобщи ми, че Дани Уитман е в лазарета на „Туин Тауърс“.

Изтръпнах само от спомена за това място. Все едно някаква леденостудена ръка ме беше сграбчила за врата — чувството беше ужасно, но не можех да се отърся от него.

— Какво мислиш, Джак? — попита Джъстийн. — Да оставим ли Дани да се оправя сам, или да продължа да работя с него и дружките му, докато не разбере дали е убил Пайпър Уиник?

— Струва ми се, че ти мислиш, че е невинен.

— Натам клоня. Той мисли, че някой го разиграва. Бърника му в мозъка. Кой би го направил? Какво биха могли да целят с това?

Джъстийн обожаваше загубените каузи. Ако сбъркаше, казваше: „Принцеса Направи-Добро, удари отново“. Но имаше добри предчувствия. Най-лошото, което можеше да се каже за Джъстийн, беше, че отделяше прекалено много от времето си на случаите и влагаше твърде много емоция.

Това означаваше, че ако тя успее да докаже невинността на Уитман, това щеше да е червена точка за Private, от която се нуждаехме.

— Ти решаващ — казах.

Залових се с доклада на Круз за разпитите в кубинския клуб в Холивуд, а когато Вал Кени влезе в осем часа, я помолих да въведе доклада в системата и да отбележи някои моменти, които изискват допълнително проучване.

Докато те двамата с Коуди работеха пред моя офис, аз отделих известно време по случая „Щатът Калифорния срещу Джак Морган“ и

открих някои факти за Колийн Мълой, които тя не ми беше споделяла. Бях се заровил в това, когато влезе Вал.

— Открих нещо за жената, с която Круз се е срещнал тази нощ.

— Кармелита Гомес?

— Карън Ричи. Жената в инвалидната количка.

— Продължавай.

— Преди да стане Карън Ричи, тя се е казвала Карън Кийс. Излежала е пет години в женския затвор за изнудване. Имало е сбиване и са я намушкали. Така се е озовала в инвалидната количка. Пуснали са я по-рано за добро поведение.

Вал оползотворяваше добре времето, прекарано в полицията в Маями. Канех се да ѝ кажа да продължи с проучването на Ричи, но тя още не беше приключила.

— Има и друго, Джак. Историята, която Кармелита Гомес е разказала на Круз, не е вярна. Казала е, че мъжът, който ѝ е дал информацията, се казва Били Муфан.

— Той е бил нейният шофьор, нали така?

— Така твърди тя. Казала е на Круз, че след като клиентът ѝ е бил убит в „Морска панорама“, нейният шофьор — Били Муфан ѝ е споделил, че може би го е сторил шофьор на лимузина, и че може би същият този шофьор е убил мъжа от „Луна“. Само че в Калифорния не е издавано разрешително за шофьор на никого на име Били или Уилям Муфан. Не го намирам в никоя база данни, както и да изписвам името.

— Значи според теб тя е излъгала Круз.

— В най-добрия случай крие името на шофьора, който я е предупредил.

Казах на Вал да информира Круз, а после Коуди ми позвъни и ми съобщи, че Джинкс Пул ме търси на първа линия. Приех обаждането.

— Би ли вечерял с мен тази вечер, Джак? Важно е.

В един и петнайсет следобед Дел Рио и Круз седяха в колата на огромния паркинг под сянката на моста на Деветдесет и шеста улица. Паркингът се намираше на километър и половина от лосанджелиското летище и беше ограден от осемлентовия булевард „Сепулведа“ и надлеза на „Осморката“. Лимузини, таксита и друг вид обществени превозни средства се стичаха непрекъснато и се редяха на опашки под подредените по азбучен ред означения, изчаквайки да влязат в летището.

Те следяха един определен човек — Пол Ричи, бияч от Хавана, женен за източника им — жената в инвалидната количка. Ричи си лафеше с трима други шофьори. Той хвърли поглед към служебната кола на Private, а после отвори вратата на неговата кола и извади сандвич от хладилна чанта. Извика на един от останалите шофьори:

— Ей, Бакстър, имаш ли горчица?

— Мога да ти дам друго кафяво и горчиво нещо, какво ще кажеш? — изсмя се Бакстър.

Докато наблюдаваха от мерцедеса, Круз се обърна към Дел Рио:

— Това е той. Ричи е онзи с евтиния костюм и шофьорската шапка.

Дел Рио облече якето си и попита:

— Пистолетът ми вижда ли се под това?

— Ти изглеждаш все едно носиш оръжие даже като спиш.

— Това е добре, защото искам Ричи да замръзне на място. Не искам да го гоня. Малко си навехнах крака при скалното изпълнение.

— Оф, приеми го, Рик, просто остаряваш.

Дел Рио заяви, че не е стар и че все още може да счупи от бой всеки с неговия ръст.

— Няма да ти се наложи, Рик. Аз ще те защитавам — каза Круз.

Дел Рио му хвърли гневен поглед. Круз се разсмя и стегна ластика на опашката си. Щом го нагласи, каза:

— Готов ли си, партньоре?

Двамата отидоха при четиримата мъже, които стояха под знака с буквата „Д“.

Двама от тях, включително Пол Ричи, караха лимузини. Другите бяха с униформи на автобусна компания, превознаща пътници от летището. Те бяха дебели, нямаше да представляват проблем. Но шофьорът до Ричи беше мускулист и млад. Изглеждаше като човек, лежал в затвора.

— Пол Ричи? — попита Круз.

Разговорите секнаха.

Ричи се изпъчи.

— Аз съм Ричи. К'во искаш?

— Помниш ли ме?

Круз разгърна якето си и показа пистолета си, онзи, който трябваше да предаде пред клуба.

Ричи погледна пистолета, въртна се и хукна бързо към изхода, като шапката изхвъркна от бръснатата му глава.

— Само искаме да поговорим — изкрещя Круз.

Този тип тичаше доста бързо.

— Мамка му — каза Дел Рио.

Пол Ричи, денем — шофьор на лимузина, нощем — бияч, тежеше сто килограма, голяма част от които бяха мускули. Той профуча покрай малката административна сграда на входа на паркинга, сви рязко наляво по тротоара и ускори бяг по страничната улица.

Круз го подгони.

Той беше по-дребен, но по-бърз и настигаше Ричи, който тичаше покрай висока ограда, покрита с лозница, на север към булевард „Сепулведа“.

Круз не искаше да се озоват на булеварда. Преследване на бегом през осемте платна в засиления трафик си беше гаранция за верижна катастрофа.

— Ричи, спри — извика той, но мъжът излезе на пътя, като показа доста добри полеви маневри, докато се провираше между бързодвижещите се коли.

Засвириха клаксони — първо към Ричи, а после, защото движението се беше забавило. Само след миг Круз го изгуби от поглед. Застана неподвижно за няколко секунди, вдишвайки дълбоко дизеловите изпарения, и се опита да обхване цялата сцена наведнъж. Всякакви по големина автомобили препречваха гледката и той започна да се ядосва.

Какво му стана на тоя, че хукна така?

В този момент Круз видя лъскавата глава на Ричи. Намираше се през пътя, в основата на стълбите, които водеха от „Сепулведа“ към надлеза. Нямахше къде да отиде, щом веднъж се качи горе, но той въпреки това го правеше. Тъпак.

Круз с мъка си проправи път през ревящите коли, размахал фалшивата си полицейска значка, за да накара колите да намалят и да го пропуснат.

— За бога, Ричи. Не съм ченге — извика.

Успя да прекоси „Сепулведа“, а Ричи се катереше по горната част на стръмната стълба. Той обърна глава, видя, че Круз го настига... и

пропусна едно стъпало. Хвана се за дръжката твърде късно и политна надолу, давайки възможност на Круз да се приближи.

Круз се изкачи по стълбите и най-после го настигна.

— Стига ли ти толкова тичане за днес?

Пресегна се да подаде ръка на мъжа да се изправи и той я пое. Но веднага щом се изправи, Ричи замахна към челюстта на Круз. Биячът загуби равновесие и Круз с лекота избегна удара, а после му го върна, като го прасна на свой ред. Юмрукът му попадна директно в челюстта на Ричи и той отново се строполи, този път окончателно.

— Шампион в лека до средна категория на Калифорния — кресна му Круз. — Ето с кого се биеш.

Точно в този момент Дел Рио докара мерцедеса на тротоара под стълбите.

Излезе и си оправи якето.

— Подкреплението пристигна — викна на Круз и отиде при тях на стълбите.

Няколко души ги подминаха, като се стараеха да не срещат погледите им.

Дел Рио се обърна към Ричи:

— Слушай сега, копелдак такъв, не ни интересува историята на живота ти, ясно? Само ни кажи каквото искаме да знаем и изчезваме.

Ричи потърка челюстта си.

— Не сте ли ченгета?

— Можеш ли да повярваш? — обърна се Круз към Дел Рио и отново подаде ръка да помогне на Ричи да стане. — Гледай сега, Пол, ние не сме полицаи. Не искаме да нараним нито теб, нито някого другиго. Платихме на Карън и Кармелита за информация за петте убийства на клиенти на проститутки в област Лос Анджелис. Но не я получихме.

— Каква информация? Каква информация?

Човекът още беше паникьосан и Круз вече си мислеше, че някой от хората, които минаваха по надлеза, може би беше извикал полиция.

— Кармелита каза, че шофьор на име Били Муфан ѝ е издрънкарал, че убиецът е един от техните шофьори. И че Били е взел свръхдоза. Но човек с това име не съществува и никога не е съществувал. Онова, което тя не ни каза, е, че ти караш лимузина. Голям пропуск. Ти ли си „Били Муфан“? Знаеш ли кой е убил онези мъже?

— Не, не, не. Не съм аз. Имам разрешително само от шест месеца. Нека ви го покажа. Вижте го.

Дел Рио го погледна.

— Ако ви кажа името на човека, ме оставяте, нали? И няма да ни замесвате. Не искам Карън или Кармелита да пострадат.

— Това е сделката. Не си ни казвал името, нито къде да открием този тип.

— Окей — каза Ричи. — Вижте, той е първият съпруг на Карън. Тайсън Кийс. Той е шофьорът, който е казал на Кармелита за убийствата. Не го знам къде живее. Не искам и да знам.

Пол Ричи отказа да го закарат обратно на паркинга, така че Дел Рио и Круз се качиха в колата и потеглиха за центъра към Private.

— Тайсън Кийс. Дали той знае кой е извършил убийствата? Или е бил той самият? — попита Круз.

Нямах желание да ходя на вечеря с когото и да било. Исках да проследя брат ми на излизане от офиса му и да видя къде отива, с кого и какво е намислил.

Но Джинкс беше наш клиент, освен това беше добър човек и ако все пак трябваше да избира с кого да вечерям, то тя стоеше начело на краткия ми списък.

— Ранна вечеря става ли? — попитах я.

Тя каза, че ѝ е удобно, и прецених, че ако се срещнем в шест, бих могъл да съм пред къщата на брат ми в осем.

Отидох с колата до ресторант „Ред О“, който титулуваният главен готвач Рик Бейлес беше отворил неотдавна — през 2010 година. Мястото изглеждаше грандиозно още от внушителните врати откъм Мелроуз, които водеха към остъклен двор. Вътрешността представляваше съчетание между дизайн и архитектура, които напомняха за Саут Бийч и за някой популярен курорт в Мексико. Най-отпред имаше голяма обща маса, над която висяха ръчно изработени полилеи. Следваше тунел от криви стъкла, като изложба на текила, а навсякъде наоколо имаше огромни саксии с палми.

Бях чел, че модерната мексиканска кухня тук е невероятна, дори и за град, който се слави със своята мексиканска храна. Когато в шест часа долових парливия шоколадов аромат на сос моле, осъзнах, че бях изгладнял за истински хубаво ястие.

Джинкс ме чакаше в едно от малките обособени за хранене пространства, сгушено в ниша, встрани от голямата зала. Диваните, фотьойлите и табуретките бяха облицовани с черна кожа. Обаче колкото и да ми харесваше обстановката, истинската атракция беше Джинкс. Разменихме си целувки по бузата, поръчахме питиета и веднага щом сервитьорът донесе коктейлите с текила, тя каза:

— Кажи ми нещо хубаво, Джак. Нощем броя овце, за да се приспя, а снощи стигнах няколкостотин хиляди.

Усмихнах се.

— Говоря сериозно. Двеста хиляди.

Пак се усмигнах и двамата се разсмяхме.

Беше минала почти цяла седмица, откакто Джинкс беше станала наш клиент и Круз, и Дел Рио бяха вложили доста време по случая ѝ.

— Мисля, че имаме напредък — казах ѝ аз.

Сервитьорът взе поръчката ни и като си тръгна, разказах на Джинкс за вечерта, в която Круз беше ходил в „Хавана“ и как двамата с Дел Рио бяха притиснали шофьора на лимузината по-рано този ден.

— Имам идея как да намерим този Тайсън Кийс. Ако знае кой е убил клиентите на проститутките, ще го разберем.

— Защо Карън Ричи и Кармелита Гомес са скрили името му?

— Ричи се е страхувала от него. Както изглежда, Кийс е агресивен. Не знам защо жените се женят за такива мъже. Не разбирам и защо остават с тях.

— Моят съпруг също ме биеше — каза ми Джинкс. — Сложно е. Исках да ти разкажа за това.

— Разкажи ми.

Джинкс отпи от коктейла си. Каза, че иска да ми разкаже, но от изражението ѝ разбихах, че ѝ е трудно да намери думи за тази история. Затова просто седях до нея и изчаках да стане готова.

— Аз го убих. Искам да знаеш, че аз убих съпруга си.

Нямаше нищо в Джинкс Пул, което да ми навява мисълта „убийца“. Тя беше умна, спокойна и уважавана бизнес дама, а признанието ѝ прозвуча неподправено, делово и невероятно.

Въпреки това ѝ повярвах. И все пак шокът ме беше зашеметил... и не се постарях да го скрия.

— Джинкс, не можеш да ми споделиш, че си извършила углавно престъпление. Аз не съм адвокат, нито пък свещеник. Мога да бъда призован в съда и да ме принудят да свидетелствам.

— Дори аз не разбирам защо исках да ти кажа. Но усещам, че трябва. Искам да узнаеш за смъртта на съпруга ми от мен самата.

Тази ситуация не ми харесваше. Едва познавах Джинкс Пул. Защо ми доверяваше това? В онзи момент за пръв път си зададох въпроса, дали тя нямаше нещо общо с убийствата в хотелите.

— Съпругът ми беше Кларк Лангстън. Чувал ли си за него?

— Притежаваше няколко телевизионни канала през деветдесетте, нали?

— Да, същият.

Въпреки предупреждението ми, Джинкс започна да ми разправя своята история. Каза ми как преди двадесет години през лятото между първата и втората си година в Бъркли бе срещнала Кларк Лангстън. Тогава работела като сервитьорка в хотел на Пебъл Бийч.

— Кларк имал яхта, самолет и вили в Напа, Остин и Шамони. Бил толкова чаровен, може би като Джордж Клуни. Богат, красив и забавен — и винаги бил заобиколен от приятели. Той бил магнетичен, разбираш ли какво имам предвид? Аз бях дете. И си паднах по него, Джак. И то много сериозно.

Джинкс някак си се озари, докато ми описваше онова, което е смятала просто за фантастична лятна любовна история. Но тогава Лангстън ѝ казал, че разводът му е приключил. Предложил ѝ брак, пръстен с голям диамант и живот с голямо бъдеще към него.

— Омъжих се за него през септември същата година. Родителите ми казваха да почакам, но аз бях на деветнадесет. Мислех си, че знам

всичко. Не знаех нищо. Напуснах университета и се превърнах в госпожа Кларк Лангстън, като получих всичко онова, което вървеше в комплекта.

Джинкс спря да говори. Преглътна и на няколко пъти колебливо се опита да започне наново. Беше ѝ трудно да продължи, но след малко успя.

— Няколко месеца след като се бяхме оженили, той започна да ме унижава публично, като флиртуваше с други жени или ме караше да му нося разни неща. Всъщност беше още по-лошо, когато бяхме сами. Той пиеше всеки ден. Докато не се замая. Дотогава не бях виждала истински пияница, Джак, а Кларк ставаше гневен и агресивен, като се напиеше. Извиваше ръцете ми зад гърба, притискаше ме до стената и ме насилваше. Скоро това стана единственият начин, по който правехме секс. Така му харесваше на него. Един път беше стиснал гърлото ми, беше ме превил назад над мивката и крещеше в лицето ми колко съм нищожна. На мивката лежеше нож и докато се усетя, вече го стисках в ръка и го насочвах към гърба му... бях го сторила несъзнателно. Това беше първият път, когато ми мина мисълта за убийство.

— Сподели ли с някого за него? За това, което ти прави?

— Не. В неговата среда не можеше да направиш подобно нещо, а аз вече нямах своя. Така или иначе, никой нямаше да ми повярва. А най-смахнатото е, че понякога съзирах в него човека, когото бях обикнала... и все още обичах. Можеш ли да си представиш?

— Съжалявам да го чуя, Джинкс. Това е ужасна история.

Сервитьорът донесе ястията и попита дали имаме нужда от още нещо. Отговорих му, че всичко е прекрасно, но истината е, че апетитът ми се беше изпарил. Джинкс продължи:

— Бяхме женени от около две години, когато отидохме на сватбено тържество, което беше доста далеч от утъпкания път, ако изобщо някога е имало такъв до Частен клуб и голф игрище „Уилоу Крик“. Кларк беше в стихията си. Вдигна тост и подари на новобрачната двойка кола за сватбен подарък. Докато булката танцуваше с него, видях на лицето ѝ изписани смущение и страх. Аз самата бях имала същото изражение. И досега го нося, по дяволите. Дадох си сметка, че младоженката също е била измъчвана от моя съпруг, но е извадила по-голям късмет от мен. Измъкнала се е. По пътя

към къщи Кларк обърка пътя. Имахме джипиес, един от първите модели, но аз не знаех как да боравя с него, а Кларк беше страшно наквасен и вземаше завоите рязко и с висока скорост по банкета на пътя. Денят беше към края си, а ние се намирахме в отдалечен селски район. Кларк ми каза: „Извади картата, пухкавелке. За нищо ли не те бива?“. Аз я извадих от жабката и започнах да му казвам на глас посоката, за да излезем обратно на магистралата... от това обаче го осени грандиозна идея. Каза ми да му давам указанията за посоката с електронен глас като този от джипиеса. Да го изимитирам.

Кимнах на Джинкс да продължи.

— Видяхме табела за езерото на Уискитаун. Кларк каза: „Уискитаун, а. Звучи ми като място тъкмо като за мен“. И аз заговорих като електронното устройство: „Завий надясно. След... хиляда и петстотин метра. Завий надясно. След... хиляда метра.“

Джинкс се обърна към мен. Изглеждаше дребна, малка и уязвима.

— Досега не съм споделяла толкова много от тази история с никого. Съжалявам, Джак. Май допуснах грешка.

И аз смятах, че е допуснала грешка, но в момента вече се намирах на онзи криволичещ път заедно с нея и не виждах какво следваше зад завоя.

Дали беше намушкала съпруга си?

Или го беше удушила с жица?

— Няма нищо — казах. — С мен си в безопасност.

В онзи момент осъзнах, че гледната ми точка се беше променила.

Исках да чуя историята на Джинкс.

Освен това исках тя да не пострада.

Докато ми разказваше за живота и смъртта на Кларк Лангстън, Джинкс все още изглеждаше изплашена, сякаш призракът на мъртвия ѝ съпруг продължава да я преследва. Вероятно тя все още го обичаше.

— Намирахме се на черния път, който обикаляше езерото. Рибари с лодки прибираха такъмите си. Пътят се превърна в коларски — целият обрасъл с треволяк и плевели и съвсем пуст. Аз продължавах да говоря с електронен глас. — Джинкс се усмихна, но беше от притеснение. — Джак, този смешен контрол, който наужким упражнявах над съпруга си, ме изпълваше с въодушевление. Все едно играехме на някаква извратена версия на „Кой е по-смелият“. А той ме дразнеше: „Да не мислиш, че не ми е ясно какво си намислила?“. Не знаех какво е разбрал, но на мен ми хрумна една идея... че може би ще успея да го накарам да разбие мазератито. Исках да го нараня. Исках да умре и нямаше значение дали аз щях да загина с него. Казах му да завие надясно на следващата отбивка. Това беше пътят към природния парк.

Аз се облегнах на стола и се взрях в лицето ѝ. Представих си тази борба преди двадесет години — тираничният по-възрастен мъж и неговата съпруга, която си мечтае да му го върне. Емоционално, Джинкс все още беше там.

— Все още не се беше стъмнило съвсем — продължи тя. — Казах му да завие пак по пътя, който водеше към рампата. Той ме послуша и се качихме отгоре с 60 километра в час. Аз изгубих самообладание и извиках, но Кларк изпитваше огромно удоволствие да ме плаши и искаше да ме накара да съжалявам, че съм го предизвикала. Той ми се присмиваше, Джак. Натисна още повече педала за газта.

— Той осъзнаваше ли къде се намира колата?

— Никога няма да разбере това. Може и да си е мислил, че може да спре навреме или да не е преценил разстоянието. Може и да си е мислил, че неговата кола за четвърт милион долара може да лети. Знаем само, че той така и не натисна спирачката. Аз разкопчах моя колан. —

Джинкс беше свела глава. Вече говореше много бързо, искаше да се свърши по-скоро. — Отворих вратата и скочих, преди колата да докосне водата. За известно време след това не усещах нищо. Не чувах нищо, не виждах нищо, мислех си само, че трябва да стигна до брега, който не беше много далеч. Не погледнах назад. Вървах малко, една кола спря, а на полицията казах, че съпругът ми е изгубил контрол над управлението на колата. Когато извадиха колата от езерото, се видя, че Кларк все още е със закопчан колан. Алкохолът в кръвта му беше три пъти повече от допустимото и смъртта му беше обявена за нещастен случай. Нямаше допълнителни въпроси. Бях на погребението. Плаках. После се преместих в Ел Ей. Върнах моминското си име и довърших образованието си.

— Купила си хотел.

— Да. Веднага след като се дипломирах. Купих един хотел с двата милиона долара, определени в предбрачния ни договор. Взех назаем много по-голяма сума. Реновирах цялата сграда и я отворих отново под името „Бевърли Хилс Сън“. После купих и другите два. Бях като обезумяла. Имах нужда да работя и да си докажа, че животът ми има някаква стойност. Че не ми беше необходима любовта на Кларк... нито презрението му към мен. Джак, онова, което сторих на езерото Уискитаун... Аз поисках смъртта му и направих така, че желанието ми да се сбъдне.

Очите ѝ се бяха насълзили, но тя не си позволи да се отпусне.

— Имах чувството, че убийствата в хотелите ми са отплата за смъртта на Кларк и за парите, които получих от него.

— Джинкс, ти ли направи съпруга си пияница, агресор или изнасилвач? Ти ли го накара да политне от рампата?

Продължих в този дух, но тя ме спря, като сложи ръка на гърдите ми. Бореше се да изрече нещо.

— Страх ме е... да се доверя на себе си отново... да бъда отново с мъж.

Тя се наклони към мен.

— Бих желал да те прегърна в този момент — казах.

Тя вдигна пълните си със сълзи очи към мен и прошепна:

— А аз се нуждая от прегръдка.

Обгърнах я с ръце и тя най-после си позволи да заплаче.

Не бях очаквал да я почувствам близка. Дори не приветствах това усещане, но то беше неоспоримо. Много харесвах Джинкс.

Беше малко след полунощ. Освен носената от вятъра найлонова торбичка и странната кола, която се беше озовала в неподходящия квартал, на ъгъла на „Андерсън“ и „Артемус“ не се случваше абсолютно нищо.

Служебната кола на Private, сив шевролет седан 2007, беше паркирана на „Андерсън“, южно от „Артемус“, така че момчетата имаха видимост както към входа на „Червената котка“, така и към товарните рампи на „Артемус“. Дел Рио седеше на шофьорското място, Круз беше до него, а Скоти — на задната седалка. И тримата бяха много тихи.

— Обади се на Джак — каза Круз.

Дел Рио се свърза с Джак и му съобщи къде се намират. Изрази мнението си как да откраднат цяло състояние в незаконни лекарства от името на мафията в Лас Вегас, без да бъдат хванати, без да ги хвърлят в пандиза за двайсет години и без никаква помощ от Кармине Ноча.

— Ще стане прекалено късно, Джак — каза Дел Рио. — Скоро ще изнесат оксито кашонче по кашонче. След още някоя и друга седмица вътре ще намерим само празен микробус и тогава Ноча ще троши глави. И ще започне с твоята.

Джак каза на Дел Рио да действат и той затвори телефона. Круз запали колата и я закара до „Бойд“ — сляпата улица, успоредна на „Артемус“. Там паркира между камионите за доставка и товарните коли. От двете страни на улицата имаше складове от бетонни блокчета, които бяха нашарени с графити.

Дел Рио се обърна назад:

— Скоти, ти си. Време е за рокендрол.

Скоти отпи вода от бутилката си и отговори:

— Харесах си прозореца под стълбите.

— Не се бави.

Скоти извади чифт работни ръкавици, изключи лампата на покрива на колата и отвори задната врата.

Скоти беше облечен в черно от глава до пети и беше почти невидим, с изключение на сиянието, идващо от русата му коса. Дел Рио и Круз го наблюдаваха как стигна до края на улицата и пресече. После се изгуби от поглед.

Тридесет секунди по-късно изпищя аларма, а още няколко секунди след това задната врата се отвори.

Скоти влезе и попита:

— Засякохте ли ми времето?

— Беше бърз, човече — засмя се Круз. — Като в онези филми, в които спират времето и някакъв тип тича между всичките онези замръзнали хора, сещаш ли се?

— Да видим сега колко бързо ще се отзове полицията — каза Дел Рио.

След четири минути се чуха първите сирени, полицейските коли дойдоха от юг по „Андерсън“ и спряха там, където не ги виждаха. По звука на прациящите полицейски радиа Дел Рио предположи, че са пред входа на товарните рампи.

Тримата детективи се смъкнаха ниско на седалките, а Дел Рио се уверяваше сам, че още не е извършено никакво престъпление. Скоти единствено беше хлопал по прозореца, докато не се включи алармата. Изчакаха да дойдат още коли, но освен двата крайслера други не се появиха.

След като полицаите си тръгнаха, Дел Рио и екипът му повториха същото: задействаха алармата, после изчакаха полицаите да дойдат и отново да си тръгнат.

А след това още веднъж.

Джъстийн се събуди от някаква врява. Роки беше подивял и лаеше, а ноктите му трополяха по пода, докато се плъзгаше по паркета, търчейки към входната врата.

Погледна часовника. Беше малко преди седем.

Какво ставаше, по дяволите?

В промеждутъците на излайванията на Роки тя чу настоятелния звънец на вратата.

Наметна халат над копринената си пижама и отиде до вестибюла, като си мислеше, че това трябва да е Джак. Кой друг би посмял? Надникна през шпионката и после отвори вратата на Лари Шустър, мениджърът на Дани.

Дрехите му бяха измачкани, брадата му неравна и набола... на кратко, изглеждаше така, сякаш е спал в колата си.

— Извинявам се за часа, доктор Смит, но трябва да говоря с вас.

— Наричай ме Джъстийн. Да не би нещо да се е случило с Дани?

— Не, той още е в лазарета. Цяла нощ обикалях с колата. И накрая взех решение.

— Нека ти предложи нещо, Лари. В девет часа ще бъда в офиса си. Защо не дойдеш да се видим там?

— Ще ти отнема само няколко минути. Моля те. Важно е. Не мога да рискувам някой да ме види и да реши, че съм ти казал онова, което знам.

— Какво ще стане, повече няма да можеш да си поръчаш обяд в този град ли?

— Точно — усмихна се Шустър.

Джъстийн го покани да влезе. Заведе го в кухнята, помоли го да направи кафе и да седне на плота да я изчака. Тя отиде в спалнята и се върна след няколко минути, преоблечена за работа. Джъстийн извади кутия с мляко от хладилника и наля кафе в две чаши.

— Искаш ли захар?

— Да, ако обичаш.

Джъстийн постави захарницата до млякото. После нахрани котката и кучето и подкани Шустър да говори.

— Имаше и други момичета.

— Какви други момичета?

— Други, освен Кейти Блекуел — през последната година три други момичета заплашиха да съдят Дани за нежелан... въ... сексуален контакт.

— Мамка му. Трябваше да ми го кажеш, преди да поема случая, Лари. Това нещо може да анулира договора, не че вече нямахме достатъчно основания да пожелаем на вас и Дани късмет и да си продължите по пътя без нас.

— Моля те, не го прави.

— Знаеш ли, че преди бях психотерапевт в болница за психично болни?

— Да. В онова място в Санта Моника. „Кръстопътища“.

— Именно. Така че знам едно-друго за психическите разстройства. Само че начинът, по който Дани продължава да ме разиграва, ме кара да си мисля, че връзката му с реалността е нарушена. Той си вярва на измислиците.

— Не, той казва истината. Беше верен на Пайпър. Не е правил секс с тези момичета.

— Тогава кой? Тези глупости за това, че някой му направлява живота, може и да му издействат някаква сделка поради невменяемост, но не бих разчитала на това. По-добре се подготви. Дани го чака затвор за доста дълго време.

— Той не е насилвал тези момичета и също така не е убил Пайпър.

— Лари, освен ако не ми кажеш: „Знам, че не го е направил, защото я убих аз“, няма да ти повярвам.

Шустър замълча. Просто стоеше и я гледаше втренчено.

— Ти ли уби Пайпър, Лари?

— Не, не. Съжалявам. Просто се замислих дали ще е безопасно за мен да ти кажа каквото мисля...

— Кажи ми, за бога! Или вземи се разкарай оттук и повече никога не ме търси!

— Алън Барстоу.

— Не ме карай да ти вадя думите от устата.

— Алън Барстоу е платил на онези момичета да мълчат.

Опитал се е да плати и на Кейти Блекуел. Алън очаква да спечели много, много милиони от Дани и би направил всичко, за да го задържи като клиент.

— За какво му е да убива Пайпър? Какъв може да е мотивът му?

— Пайпър не харесваше Алън. Опитваше се да убеди Дани да смени агенцията. Ако Пайпър е застанала между двамата, Алън може да е станал опасен. Той е доста плашещ тип. Наистина трябва да го провериш, Джъстийн. Според мен трябва да го набучиш на шиш и да пуснеш грила.

Джъстийн обиколи езерото в стил Вегас пред огромната сграда с черни прозорци в Сенчъри сити. Наричаше се „Монолит“ и приютяваше „Криейтив талънт мениджмънт“ — най-голямата и най-влиятелна агенция за таланти в Холивуд. А и в света.

На седалката до Джъстийн седеше Нора Кронин. По-рано тази година Джъстийн беше работила по един случай с окръжната прокуратура, за да помогне на полицията да заловят масов убиец, който беше хвърлил града в ужас, но се изплъзваше на ченгетата.

„Убиецът на ученички“ беше случай на лейтенант Нора Кронин, но въпреки първоначалното ѝ недоволство, че прокуратурата е назначила Private да работи с нея, тя и Джъстийн си бяха паснали идеално, все едно бяха работили заедно от години.

Нора освежи червилото си, докато Джъстийн вкара колата в подземния гараж, взе билет от автомата и обиколи мястото, което сигурно беше повече квадратни метри от градчето, в което тя беше родена.

— Знаеш ли кое е най-смахнатото? През тази сграда минават повече пари, отколкото държавата харчи за отбрана.

Нора беше едра, с телосложение на танк и имаше добродушен, сърдечен смях, който сега пусна на воля.

— Много си забавна, Джъстийн. Всъщност нямам търпение да видя как изглежда отвътре.

— Нима? Аз мисля, че ни очаква съвсем истински двубой в стил гладиатор с егоцентричен меркантилен скапаняк, който може да се окаже и убиец, освен това.

— Може и да не успеем с този номер, просто те подготвям. Ако ни изгони, трябва да си тръгнем.

— Хайде де, Нора. Едно ченге и един психотерапевт все ще успеят да го притиснат в ъгъла. Той ще проговори. Даже ще ни умолява да го изслушаме.

Нора пак се разсмя.

— Ама какъв добър екип сме, а? Както и да е, това място може и да е Колизей, но ние трябва да преборим един лъв. Само един. Ето, вземи това.

Тя се пресегна към пода на колата, вдигна една папка и я подаде на Джъстийн, която я пъкна в куфарчето си.

— Остави говоренето на мен — рече Джъстийн.

— Добре. Аз ще ти бъда охрана.

— Чудесно — изсмя се Джъстийн. — Винаги съм искала да си имам.

Джъстийн и Нора се качиха с асансьор от паркинга до фоайето на агенцията, което представляваше просторно, облечено в мрамор пространство с крещящи творби на модерното изкуство. Огледални стълби мамеха окото, като не оставяха място за съмнение, че се издигат на девет метра през тавана на рецепцията, самият той направен от стъкло.

Мястото беше създадено с идеята да впечатлява и да вдъхва страхопочитание... и успя да предизвика и двете чувства у Джъстийн.

Беше се присмивала на тази агенция, наричайки я „черната дупка на алчността“, но сега усещаше мощта на това място. Могъществото на парите.

И те двете с Нора трябваше да се оправят сами.

Джъстийн съобщи имената им на администраторката на рецепцията, разписа се в приемната книга и заедно с Нора седнаха по-встрани на помещението, за да наблюдават шоуто. Наоколо актьори репетираха репликите си и ръкомахаха по ъглите; влизаха и излизаха куриери; групи добре облечени хора влизаха в агенцията през врати, които така безупречно се сливаха със стените, че сякаш изобщо не съществуваха.

В една от тези групи беше Том Круз.

Итън Хоук напусна сградата. Петнайсет минути след като бяха дошли, един млад мъж се спусна по едно от невидимите стълбища. Носеше бяла ленена риза, тъмен панталон и самодоволно изражение на лицето си. Приблужи се до Джъстийн и Нора и каза:

— Името ми е Джей Дейвис и съм асистент на господин Барстоу. Алън е готов да ви приеме.

Джъстийн взе куфарчето си. Имаше усещането, че носи бомба, и си помисли, че Алън едва ли е готов точно за това. Когато влязоха в офиса, Барстоу стоеше с гръб към вратата и крещеше на някого в микрофона на портативната си слушалка:

— Казах не, смотан педал. Лили Паджет няма да прави пробни снимки. Ти вече склучи сделката и ако посмееш да я отмениш, ще те

съдим за нарушение на клаузите в договора. Ще ти вземем всичко, включително и потта от топките! Да. Сериал на една медийна група. Джери Брукхаймър. Тя му отказа. Сега разбра ли ме?

Барстоу изключи връзката, обърна се и видя двете жени да влизат в големия му, прозрачен ъглов офис. Усмивката му беше сияйна, но студена, като зимно слънце върху повърхността на замръзнало езеро.

— Как е Дани? — попита той и се ръкува с Джъстийн. — Надявам се, че носите добри новини.

Джъстийн представи Нора като свой партньор и двете седнаха около масичката за кафе на Барстоу, откъдето се виждаше конструкция на Франк Стела с размерите на стена на плевня и се разкриваше панорамна гледка на Западен Холивуд и Бевърли Хилс.

Но Джъстийн се взираше внимателно в Алън Барстоу. Кожата му беше сипаничава, косата му оредяваше и имаше тесни рамене, но самочувствието му беше в излишък. То се дължеше на факта, че беше един от най-продуктивните агенти в „Си Ти Ем“ и правеше страшно много милиони долари на година.

Джъстийн седна на ръба на фотьойла за пет хиляди долара, остави високата кристална чаша с вода „Уотърфорд“ на масичката от бразилска череша и каза:

— Алън, ние смятаме, че знаем кой е отговорен за смъртта на Пайпър Уиник, но ни трябва твоята помощ.

Барстоу натисна някакъв бутон на своя фотьойл и каза:

— Джей, не ме свързвай с никого. — След това се обърна към тях двете: — На ваше разположение съм.

— Смятаме, че Пайпър е убита от някого, който я е ревнувал заради връзката ѝ с Дани.

— Сериозно? Това е странно.

— Малцина са знаели за Дани и Пайпър. Ти, Марв Кулос, Лари Шустър, приятелят на Дани — Ковакс и неговият асистент — Ранди Бун. Само че тяхната връзка не е била публично достояние. Както и това, че той притежава хижа в Топанга.

— Тогава очевидно го е направил някой, който е близък с Дани.

— Да. Ние мислим, че този мъж е очаквал Пайпър да му бъде благодарна, защото ѝ е уредил ролята във филма, и да бъде привлечена от него, защото е влиятелен човек, но когато тя е избягала с Дани, той е побеснял. Логично е да е отишъл до хижата, да е събудил Пайпър и да

я е накарал да тръгне с него по пътеката. Предполагаме, че са се скарали. И се е стигнало до физическа саморазправа.

Барстоу я прекъсна:

— Джъстийн, ще излагаш теория или ще ми искаш помощта? Кой, по дяволите, е сторил това с моето момче?

— Някой, който харесва млади момичета, Алън. Мъж, който наистина се увлича по млади момичета.

Джъстийн извади папката от куфарчето си, отвори я на масата, обърна я към Барстоу и прелисти страниците.

— Ето това възнамеряваме да покажем в полицията. Освен това, нещо ми подсказва, че снимките от тази папка някак ще стигнат до интернет. Милиони хора ще узнаят, че Алън Барстоу е сексуален престъпник. Това си ти, Алън. Ти си нашият човек.

Барстоу започна да заеква:

— Ка-кво... Ка-кво... Откъде взехте това?

По гръбнака на Джъстийн пробягаха тръпки. Наблюдаваше лицето на Алън Барстоу, докато се взираше в своите снимки от досието и доклада от ареста му за сексуални престъпления срещу малолетни. Надменността му се беше изпарила, а на нейно място се бяха появили по-примитивни знаци, като страх, яд и объркване — емоции, които карат хората да станат агресивни.

— Вече има софтуер, Алън — каза Джъстийн. — Той може да засече лицата на сексуалните престъпници във всяка една полицейска база данни, дори и престъплението да е станало преди десет години в Ню Джързи. Дори и ако си сменил името си.

— И какво от това? — рече той и метна папката от масата. — Твърдите, че това означава, че аз съм убил Пайпър? Вие будалките ли ме? Гледайте сега. Единственият ми интерес към Пайпър Уиник беше финансов. Това е всичко.

Той грабна един брой на списание „Варайъти“ от масичката и посочи на Джъстийн заглавието — „Нюансите на червеното“.

— С филма е свършено — изкрещя Барстоу. — С този страхотен касов летен хит е свършено. Знаете ли какво спечелих, задето цяла година си скъсах задника от работа? Абсолютно нищо.

Колкото повече се ядосваше, толкова повече се успокояваше Джъстийн. Поне докато само викаше.

— Успокой се, Алън. Не казвам, че си възнамерявал да нараниш Пайпър. Казвам, че си се почувствал обиден. Опитал си се да й обясниш кой си ти и коя е тя. Нещата са излезли извън контрол. Тя се е отскубнала и...

Барстоу я прекъсна:

— Доктор Смит, вие напълно, не знам как да натъртя по-силно на това, абсолютно сте си изгубили и без това нищожния ум. Срещата ни приключи. Ако повторите и една дума от тази глупост, ще ви съдя за

клевета, инсинуация и каквото още нашият правен отдел успее да измисли.

Той стана, отиде до вратата и каза на асистента си:

— Джей, изпрати тези хора до изхода. Не. Повикай охраната. — После се обърна към Джъстийн и Нора: — Имате една минута да напуснете помещението.

— Правомощията на полицията на Лос Анджелис надхвърлят тези на корпоративните служители — каза Нора.

Тя разкопча сакото си и показа на Барстоу златната значка, която висеше от верижката на врата ѝ.

— В момента изследваме дрехите, с които е била облечена Пайпър Уиник. Ако открием ваше ДНК по нея, с вас е свършено. Освен това, разполагаме със свидетел, който твърди, че сте упоили както Дани, така и момичетата, които са обвинили Дани в сексуално посегателство. Свидетелят ни твърди, че вие сте организирали секс партита, Алън. А гостите ви са били млади момичета, пияни момичета, извратено копеле такова!

По коридора изтичаха мъже в униформи в цвят каки. Барстоу направи няколко крачки до вратата, отвори я и каза на началника на охраната:

— Съжалявам, Роджър. Обърках се. Всичко е под контрол.

После затвори вратата, спусна щорите, върна се при тях, но не седна.

— Вие сте полицай? Длъжна сте да уведомите, че сте полицай. Това е клопка. Не сте прочели правата ми. Няма да кажа нищо повече без присъствието на адвоката ми.

Нора се изправи и застана лице в лице с разярения Барстоу.

— Много грешите, господин Барстоу. Не съм длъжна да се идентифицирам, а правата се четат само ако сте задържан.

Очите му зашариха от Нора към вратата, после към Джъстийн и пак към вратата в търсене на спасителен изход.

— Не ми проваляйте живота заради това. Не съм убил Пайпър. Може и да съм канил момичета вкъщи заради Дани. Може и да съм им предлагал алкохол. Някои от тях може и да са се будили до него в леглото и да са заключавали, че са правили секс с него.

— Това не е признание. Това е „вероятност“.

— Но аз не съм бутнал Пайпър от скалата. Нито случайно, нито нарочно. Нямам нищо общо със смъртта ѝ.

— Господин Барстоу — каза Нора, — арестуван сте по подозрение в убийство и няколко десетки по леки обвинения, заради които ще бъдете задържан, докато не проверим фактите по вашата версия. Имате право да запазите мълчание. Всичко, което кажете, може да бъде използвано срещу вас в съда. Време е да се обадите на този адвокат. Мисля, че ще установите, че по договора ви има постановена морална клауза, спрямо която „Си Ти Ем“ ще ви освободи от длъжност. Но пък пробвайте. Вижте какво ще стане.

Барстоу погледна Нора отчаяно.

— Почакайте. Ако ви помогна да хванете убиеца на Пайпър, може ли да сключим сделка?

Сделките бяха силата на Барстоу. Търсеше утеха в онова, което умееше добре.

— Ако имате информация, която да доведе до ареста и осъждането на убиеца на Пайпър Уиник, ще направя всичко по силите си да ви помогна — отговори Нора.

— Добре. Ще ви съдействам. Ще напиша всичко. Нека да се успокоим и да започнем отначало. Мисля, че знам кой е убил Пайпър. Не бях аз. Не е бил и Дани.

Джъстийн отново се намираше при хижата в каньон Топанга, но този път по светло, и стоеше заедно с доктор Сай и Нора Кронин на няколко метра от цветната леха, където пресните следи от гуми се бяха отпечатали в земята. Някаква кола е била паркирана наскоро в цветята, точно както беше казал Дани. Той също така беше казал, че който и да бе убил Пайпър, е бил в този автомобил. Специалистът по отпечатъци от гуми от полицейското управление на Лос Анджелис насочи своя апарат „Миолта“ и направи няколко снимки. След това положи до следите измервателна скалпа и засне още няколко кадъра.

— Благодаря ти, Стан. Засега това ни е достатъчно — каза Нора.

Доктор Сай се вълнуваше като дете на рождения си ден.

— Това е направо прекрасно, Джъстийн. Какъв страхотен отпечатък!

В лабораторията на полицейското управление разполагаха с два огромни скенера „Лейка“. Сай използваше „произведението на изкуството“ на Private — преносимият ZScanner 700 CX, който улавяше триизмерни образи в действителни цветове и се самопозиционираше в реално време. Не съществуваше скенер, който да го надмине.

— Не ми пука, че се фукаш, Сай — каза Нора. — Но да злорадстваш, просто не е готино.

— Само вметвам, че ще трябва да благодариш на Джак, че е похарчил петдесет хиляди за него — изсмя се Сай.

— Ако благодарение на твоя скенер хванем скапаняка, ще целуна Джак по устата, става ли?

— Ако Джак не възразява, нямам нищо против — ухили се Сай.

Триизмерният скенер приличаше малко на сешоар с две глави, споени за една дръжка. Сай постави мрежа от малки обозначителни маркери върху отпечатъка на гумата, след което прокара скенера над следата с едно непрекъснато движение. Докато го правеше, образът се прехвърляше на лаптопа на Джъстийн, който беше сложен на един пън

наблизо. Всеки ръб, всяка извивка и всеки детайл от отпечатъка се появяваха на екрана.

Нора се приближи да види как Джъстийн вкара образа в софтуерната програма, която го сравни с шест хиляди отделни образци в специална база данни. Джъстийн затаи дъх, щом компютърът се спря на един отпечатък, който беше идентичен с образа, свален от Сай. На екрана изскочи думата „Съвпадение“.

— Имаме късмет.

Сай се присъедини към тях и застана над другото рамо на Джъстийн.

— Серия N — каза Сай. — Това е стандартна гума на порше. Джъстийн, може ли?

Той написа нещо на лаптопа и откри каквото търсеше.

— Гумите от серия N имат специална шарка. М-да, има тънък жлеб около външния раменен ръб. Смятам, че това е предпочитана гума за модел „Порше 911“. Ей, ей. Вижте това — продължи Сай и посочи едно плоско място в образа, което не беше част от следата на гумата. — Това е частичен отпечатък от обувка. Част от върха. Човекът е стъпил в пръстта, като е слизал от колата. Жалко, че е заличил останалите стъпки, като е дал назад.

— Можеш ли да пуснеш това в базата? — попита Джъстийн.

— Дори и да успеем да идентифицираме вида обувка, отпечатъкът не е достатъчен да ни разкрие номера или някои индивидуални особености.

Джъстийн си припомни станалото рано предната сутрин.

Тя беше тръгнала по пътеката зад хижата на Дани по посока на неговите викове. Дел Рио я беше настигнал и после бяха чули зад тях да се затварят вратите на коли.

Дел Рио беше продължил напред, а Джъстийн се беше върнала обратно до хижата. Там беше говорила с всеки един от мъжете, които бяха пристигнали да помогнат на Дани — Шустър, Барстоу, Кулос.

Тогава не беше огледала колите и не можеше да разпознае със сигурност нито един от автомобилите, които беше видяла в тъмното в четири часа сутринта. Въпреки това си мислеше, че една от тези коли беше порше.

Но какъв модел? Кой я беше карал?

Не можеше да каже. Обаче всички тези коли бяха паркирани на застланата с чакъл алея. Ако един от тези трима мъже е идвал по-рано, докато Дани е спял, ако е бързал и е паркирал поршето си до ферарито, а не зад него... в цветната леха...

— Можем да намерим съответстващата гума по старомодния начин — каза тя.

— Джъстийн, няма начин — кресна ѝ Нора пред Сай, Стан и всеки лаборант, който беше достатъчно близо, за да ги чуе. — Не мога да издействам съдебна заповед на базата на един отпечатък от гума, който би могъл да съвпадне с всяко от шестте бутрилиона поршета в Ел Ей.

Джъстийн остана безмълвна — не беше свикнала да работи по правилник, нито пък да бъде обект на викане. Нора беше права, разбира се. Но имаше и други начини.

— А можеш ли да прегледаш записите от камерите за наблюдение по пътищата, Нора? За това нужна ли е заповед?

На Джъстийн ѝ отне две минути да разбере от съответната база данни кое от приятелчетата на Дани притежаваше „Порше 911“. След това двамата с Дел Рио бяха потърсили колата на няколко близки до логиката места, но не я бяха намерили.

Сега Дел Рио паркира служебната кола на кръгообразната алея пред къщата в средиземноморски стил в Бел Еър, на стойност шест милиона долара и разположена на хиляда квадратни метра площ.

Той извади пистолета си от жабката на колата, пъкна го в кобура на рамото си и каза:

— Джъстийн, няма смисъл да се вълнуваш прекалено. Както моят бивш съкилийник казваше: „Ако не можеш да намериш каквото търсиш на улицата, върви в нечия къща и си го вземи“.

— Прекрасно. Приемаме съвети от един престъпник.

— Да, също така приемаш съвет и от моя съкилийник.

Джъстийн се разсмя:

— Не се обиждай, Рик, но не мисля за теб като за бивш затворник.

— Поласкан съм. Готова ли си да изложиш на риск живота и репутацията си?

— Може би. Искам да кажа — да тръгваме.

Млада икономка от латиноамерикански произход излезе на вратата под портала и каза с приветлива усмивка:

— Съжалявам, но в момента няма никого вкъщи.

Дел Рио вдигна значката и отвори якето си, за да покаже на жената своя деветмилиметров пистолет.

— Няма нищо, госпожице, ние сме упълномощени да направим бърз оглед и обиск.

— В момента боядисваме голямата стая — изплака младата жена.

— Не се тревожете — каза Джъстийн. — Ще внимаваме да не стъпим в нещо. Къде се намира основната спалня?

В друг ден Джъстийн би се насладила на обиколката на дома, на първокласната професионална кухня, лоджията и басейна, частния киносалон, главната спалня, която изглеждаше като декор от филм за Джеймс Бонд и беше оборудвана с повече високотехнологични джаджи и от конферентната зала за извънредни ситуации в Белия дом.

Джъстийн очакваше да види подреден дрешник в големия апартамент, но този тук беше в безпорядък. Скъпите дрехи бяха окачени както дойде или метнати на закачалки. Под полиците имаше камари от обувки от всякакъв вид, нахвърляни без ред.

Рик остана да пази на вратата на спалнята, докато Джъстийн прегледа обувките с облечени в ръкавици ръце. Търсеше обувка с гумена подметка, която можеше да пасне на осемте сантиметра използваем отпечатък, който Сай беше открил до следата от гума.

Джъстийн поспря, опитвайки се да сортира обувките в главата си, преди да се гмурне в камарата, но тогава видя онова, което търсеше — чифт „Асикс Гел — Каянос“, водещите в мъжката мода крещящи спортни обувки.

Тя измъкна лявата обувка от купчината и я обърна. Извика Рик и щом той влезе в дрешника, му показва подметката.

— Хубавото на преноса е, че работи и в двете посоки. Обувката оставя отпечатък в почвата, а почвата... виждаш ли?

— Виждам някакви тъмни частици.

— Предчувствам, че днес ще зарадваме Сай.

Джъстийн запечата припряно обувката в плик за доказателства, тъй като видя, че икономката се е появила зад Рик на вратата на гардеробната.

— Ще ми докарате неприятности — каза тя.

— Не, не — увери я Рик с много търпелив, дори бащински тон. — Не казвай на никого, че сме идвали. Това е свръхсекретна операция, под калифорнийския указ за поверителност. Разбираш ли?

Вече напускаха Норт Бентли Авеню, когато телефонът на Джъстийн звънна. Обаждаше се Нора.

— Разбра ли нещо? — попита Джъстийн и пусна Нора на високоговорител, за да чува и Рик.

— Имаме порше, заснето на шест светофара между два и два и половина тази сутрин, пътуващо от Бел Еър към каньона Топанга.

Движел се е бързо и е бил приведен над волана, така че имаме близки кадри на мутрата му.

— Това е хубаво, Нора. А аз мисля, че ние ти носим черешката на тортата.

Бях се нагласил, бях сложил от хубавия одеколон, който ми беше подарила Джъстийн, и бях настъпил доста газта на ламборгинито и карах от офиса към Бевърли Хилс. Джъстийн седеше до мен и ме подканяше да карам още по-бързо.

Беше раздразнителна и ми говореше така, все едно бях нает почасово шофьор.

Излязох на шосе 110. Въпреки че като цяло не се спазваше, ограничението беше деветдесет километра в час. Дадох газ, докато не стигнахме към сто, но Джъстийн още размахваше камшика.

— Не се притеснявай, ако ни спрат — каза тя. — Имам приятелка в полицията.

— Аз съм този, който е пуснат под гаранция, Джъстийн. А тя може да бъде отменена. Хайде да не си насилвам късмета, какво ще кажеш?

— Аха — каза Джъстийн, погледна часовника си, а после се загледа през прозореца. Знаех, че не гледа нищо конкретно по магистралата. Беше се вгълбила в мислите си, припомняше си разни неща и планираше други.

— Ало, Джъстийн. Аз съм. Джак. И съм тук.

— Отново прехвърлям всичко в ума си — каза тя остро.

— Добре.

— Дани можеше да довърши филма, но е толкова объркан, че щеше да се превърне в посмешище. Критиката щеше да го унищожи. Ако падне в боксофис листата, това означава сигурен фалит.

— Смъртта на Пайпър уби филма.

— Да. Кой би могъл да предположи, че това може да е нещо добро?

Оставих Джъстийн да се рее в мислите си, а аз си спомних за други спорове, които сме водили с нея, за това, колко ги мразех и колко исках всичко между нас да е наред. Господи, колко ми липсваше. Искаше ми се аз също да ѝ липсвам.

След като взех близо два километра за една минута, аз слязох по магистралата и поех по маршрут през улиците в Бевърли Хилс, което ни спечели няколко минути, докато най-после не свихме надясно по Норт Кресънт Драйв, която ни отведе до входа на известния петзвезден розов хотел в стил хасиенда „Бевърли Хилс“.

Докато подавах ключовете си на момчето от паркинга, Джъстийн се обади на Нора Кронин, която излизаше от собствената си кола. Цивилни полицейски коли спряха пред входа на хотела и аз чух Нора да казва на охраната да не ги мести.

На един статив близо до главния вход имаше плакат със снимка в естествен ръст на Пайпър Уиник, наметната с черен крепон, а под младото ѝ и ангелски красиво лице бяха изписани датите на раждането и смъртта ѝ.

Джъстийн и Нора размениха няколко думи под свода на входа, след което Джъстийн се приближи до мен и ми каза:

— Закъснели сме, Джак. Но не прекалено.

Тя ме хвана под ръка и двамата минахме по червения килим, който минаваше между двойки четвъртити колони и по три стъпала. Все още на килима, ние влязохме в ослепителния хотел.

Джъстийн се опита да обхване всичко наведнъж, щом влезе в Кристалната бална зала.

Това беше пищно помещение — нещо като грандамата на залите: кръгла, в бледи цветове в стил арт деко, и изглеждаше почти непроменена от отварянето на хотела през 1931 година.

Джъстийн огледа всички възможни изходи, прозорците с копринени завеси и високите френски прозорци, които се отваряха към Кристалната градина. После огледа всички маси под великолепния полилей.

Навсякъде имаше известни личности — млади и по-възрастни кинозвезди, модни дизайнери и водещи на телевизионни предавания. Родителите на Пайпър седяха близо до сцената, а антуражът на Дани — на маса в централната част на залата. Там бяха Лари Шустър и Алън Барстоу, както и останалите от екипа му, заедно с приятелките или съпругите си.

Ако двете с Нора не се издънеха, Дани Уитман можеше да излезе от затвора още същата вечер.

В отсрещния край на залата имаше голяма сцена, а стената зад нея играеше ролята на екран, на който се прожектираха снимки на Пайпър. Просветваха кадри от нейни филми и умилителни любителски фотографии от детството ѝ. Високи повече от метър вази с бели рози бяха разположени на сцената и навсякъде имаше запалени свещи.

На подиум в центъра на сцената стоеше Марвин Кулос. Днес изглеждаше впечатляващо — висок един и осемдесет, перфектно поддържан холивудски продуцент на съсипан филм с нетрадиционен, не съвсем холивудски край.

Една от неговите звезди беше мъртва. Другата беше в затвора. И той беше решил, че тази катастрофа може да се превърне в неговото избавление.

Джъстийн се приближи към сцената откъм лявата стена. Нора Кронин мина от другата.

Междувременно Марв Кулос разказваше някаква история за Пайпър и му беше трудно да намери думи.

— Никога няма да забравя деня, в който Пайпър беше избрана за ролята на Джия в „Нюансите на зеленото“. Каза ми: „Марв, цял живот си мечтаеш да работя с Дани Уитман“. Цял живот... — тук гласът му изневери. — Можете ли да си представите? Та тя беше само на шестнайсет.

Джъстийн и Нора вече бяха стигнали сцената, но Кулос беше видял само Джъстийн, която се качи на сцената до подиума и го докосна по ръката.

Кулос се стресна. Изглеждаше озадачен. Той закри микрофона с ръка и каза:

— Доктор Смит, какво става?

— Марв — рече Джъстийн, — искам да произнесеш следното на микрофона. „Съжалявам, но ме викат, вероятно по спешност“.

Кулос не отмести ръката си от микрофона и прошепна:

— Каквото и да си мислиш, че правиш, по дяволите, то може да почака. Ако не си забелязала, това е прощално слово.

— Марв, погледни от лявата си страна. Виждаш ли жената със синьото сако, която ти се заканва с пръст? Това е лейтенант Кронин. От отдел „Убийства“. Тя иска да говори с теб. Незабавно.

Кулос се намръщи. От масите се надигна шум от приказки. Кулос заговори на микрофона.

— Дами и господа, господин и госпожо Уиник, много се извинявам за прекъсването. Това явно е някаква шега, и то не особено остроумна. Някой би ли извикал охраната?

Нора прекоси сцената. В ръката си държеше значката си, а трима униформени полицаи я последваха, щом се приближи до Кулос.

— Господин Кулос, моля ви сложете ръцете зад гърба си.

— Да не сте луда? — Кулос примижа към публиката. — Нуждая се от помощ. Алън? Ще ми помогнеш ли, ако обичаш?

Всички разговори замряха. И тогава Кулос се паникьоса.

Отдръпна се от подиума, събаряйки микрофона на пода. Изтича към вратата на сцената, но полицаите бяха по-бързи и го свалиха на земята, като извиха ръцете му назад, а Нора му закопча белезниците.

Падналият микрофон усили звука на отчаяните викове за помощ на Кулос и последвалия отговор на Нора:

— Марвин Кулос, арестуван сте за убийството на Пайпър Уиник. Сега вече и публиката се паникьоса. Чуваха се женски писъци и преобръщане на столове.

Кулос крещеше на Нора, докато тя му четеше правата.

— Ще изсипя целия ад на главата ти. Като приключа с теб, ще раздавам глоби за неправилно паркиране! И то ако извадиш късмет!

Джъстийн гледаше как полицаите вдигат Кулос на крака. После тя се обърна и слезе по стълбите от сцената. Беше си свършила работата.

Докато вървеше към изхода, си мислеше за алчността. За това, как Кулос беше живял прекалено нашироко, беше взимал прекалено големи заеми, беше заложил всяка стотинка в този филм с участието на Дани Уитман, който се бе оказал прекалено объркан, за да го направи.

Но пък Кулос е имал застраховка с клауза за довършване на филма на стойност сто милиона долара.

Вече нямаше да може да прибере тези пари.

Джак я чакаше близо до вратата. Той сложи ръка на кръста ѝ и я изведе.

— Добре го изигра — каза ѝ Джак. — Добре го изигра. Браво.

**КНИГА ЧЕТВЪРТА
ЗАДЪНЕНА УЛИЦА**

Беше осем вечерта. Седях пред входната врата на Private и пожелавах приятна вечер на моя приятел и адвокат Ерик Кейн. Той не го беше изрекъл, но ми беше дал да разбера, че без нови доказателства не се очертаваше благоприятно развитие на защитата ми по делото „Калифорния срещу Джак Морган“.

Щом затворих вратата, изневиделица се изви буря. Дъждът заплющя по високите от пода до тавана прозорци на сградата и премрежи фаровете на автомобилите, движещи се по „Фигероа“.

Кейн изтича до колата си, аз се качих по витото стълбище до офиса си, където възнамерявах да поработя още четири-пет часа по моя случай.

В извивката между четвъртия и петия етаж видях Джъстийн да слиза. Все още носеше черната рокля, с която беше облечена на заупокойната служба в памет на Пайпър Уиник, и както всеки път, щом я видех, сърцето ми трепна.

— Хей — казах аз.

Тя ми отвърна и продължи надолу по стълбите. Спрях се и я попитах:

— Джъстийн, яла ли си? Хайде да излезем и да отпразнуваме залавянето на Куло...

— Не, благодаря, Джак. Като изцедена съм. Нямам търпение да се прибера вкъщи.

— Сигурна ли си, че порция лингуини със сос маринара и хубаво вино не са за предпочитане пред това, да си останеш сама вкъщи? Искам да поговорим.

— Не тази вечер. Помолй Коуди да ме включи в графика ти за утре.

Тя понечи да ме подмине по стълбите и това не ми хареса. Не че беше чак толкова уморена, колкото не искаше да се занимава с мен сега. Все едно бях някакъв тип, който стои на опашката зад нея в „Старбъкс“, диша във врата ѝ и не спира да бръщолеви по телефона.

— Тогава ми отдели няколко минути сега. Смяташ ли да приемеш онази работа? Трябва да знам.

Джъстийн въздъхна, премести тежестта върху другия крак и намести дръжката на чантата си на рамото.

— Предлагат ми същата заплата, плюс още петнадесет процента отгоре.

— Значи си взела решение?

— Обичам Private. Обичам и работата си.

— Остани, Джъстийн. Ще направя възнаграждението ти колкото тяхната оферта, дори ще го надхвърля.

— Благодаря. Нека да помисля една нощ.

— Ти си ми сърдита, Джъстийн. Разбирам го. Но говори с мен, моля те. Искам да поговорим... за нас.

Джъстийн ме погледна с онзи смразяващ поглед, който помнех от караниците ни по времето, когато живеехме заедно.

— Няма „нас“, Джак — отсече тя. — И не съм сигурна, че някога е имало. Но на мен все още ми пука. Така че, като твой приятел, искам да ти кажа никога да не изпускаш Томи от очи.

След заупокойната служба бях проследил колата на Томи от офиса му до неговия дом, където го бях наблюдавал как човърка нещо по пръскачката, а после се прибира вътре за домашно приготвена вечеря. Телефонът му се подслушваше, в колата му имаше проследяващо устройство и дори сега Мо-бот следеше образите на камерите, които лично бях монтирал в къщата му.

— Освен да имплантирам устройство в черепа му, няма какво друго да сторя.

— Томи пак се опита да ме сваля, Джак. Аз не го вземам много навътре, но ти би трябвало.

Отново ли?

Томи е свалял Джъстийн отново?

Все едно някой беше забил нож в корема ми. Не само защото Томи явно още се опитваше да ме изпревари с момичетата, ами защото Джъстийн така беше наточила острието на тази новина, че наистина да ме пореже дълбоко.

— Излизала си с него?

— Когато ти беше в затвора. Беше само по работа. Поне за мен беше така.

— Е, браво, Джъстийн. Благодаря, че ме държиш в течение на нещата.

— Ще се видим утре — каза тя, мина по външната страна на парапета и ме подмина.

Останах на стълбището, докато не престанах да чувам тропането на металните ѝ токчета. Разбрах намека, Джъстийн.

Демонстративното оттегляне е надлежно отбелязано.

Изпих един редбул в стаята за почивка, докато чаках кафето да заври. Сетих се за няколко неща, които можех да кажа на Джъстин — основно за това, защо трябва да ми прости за моето напълно спонтанно прощално randevu с Колийн.

Аз съм човек. Съжалявам. Не мога да съжалявам повече.

Защо не можеше да ми прости?

Върнах се в офиса си, изчаках да се зареди лаптопът, отворих някои файлове от папка „Колийн“ и прегледах наново фактите, които Колийн беше пропуснала да ми сподели.

Точка първа:

Веднага след като е завършила гимназия, Колийн се е омъжила за мъж на име Кевин Мълой. Бракът е бил анулиран шест месеца покъсно, но Колийн е запазила името на съпруга си. През едната година, в която се виждахме, Колийн никога не е споменавала бившия си съпруг. Нито веднъж.

Дали Мълой я е последвал в Ел Ей?

Дали все още я обичаше?

Точка втора:

Бизнесмен на име Шон Макгъф е платил за пътуването на Колийн до Щатите през 2009. Макгъф все още се намираше в Дъблин и не беше напуснал Ирландия от три години. Какъв се падаше Макгъф на Колийн? И защо него също беше пропуснала да спомене?

Точка трета:

Майк Донахю. Колийн беше казала, че той ѝ е като чичо. Както с Мълой и Макгъф, аз бях пуснал живота на Донахю през ситото на всички възможни електронни средства. Донахю беше получил американско гражданство през 2002. Бяха го спирали два пъти за шофиране в нетрезво състояние в Ел Ей и веднъж в Сиатъл, където даваше издръжка на седемгодишно момче. Не се беше оженил за майката на детето.

Ако Донахю е искал да убие Колийн, нямаше да му бъде трудно. Тя му вярваше. Въпреки това, никога не съм долавял, че той е имал

романтична връзка с нея, че е изпитвал ревност към чувствата ѝ към мен, че той беше нещо по-различно от добронамерен мъж, който държи ирландска кръчма, в която Колийн ходеше често, докато живееше в Лос Фелиз. Задънена улица.

Следващият файл.

Бях събрал всички имейли, които си бяхме разменили с Колийн от деня, в който я целунах за пръв път. За известно време се пренесох в друго време, загубих се сред нейните думи и моите и си спомних за напъпващия романс в офиса, за всичката онази любов, която правихме в покритата ѝ с рози къщичка. Спомних си как Донахю ми се обади и каза: „Ела в болницата, бързо!“. Как видях превързаните с окървавени бинтове китки на Колийн. Това, че знаех какво бе сторила със себе си, след като ѝ казах, че всичко между нас е приключило.

Станах, минах по коридора, направих си още кафе и се загледах навън по „Фигероа“. Дъждът беше престанал. Върнах се на бюрото си и отворих папката с видеофайловете. Бях изгледал всички клипове в тази папка, с изключение на онзи, който Мо-бот беше заснела, докато Тенди и Зиглър ме водеха по тротоара до колата пред очите на всички.

Този път се насилих да пусна видеото и се видях от гледната точка на Мо-бот на втория етаж.

Ето ме там, тъкмо са ме измъкнали от срещата на Private World и се препъвам между Тенди и Зиглър на ослепителното слънце. Репортерите извикваха въпросите си, а аз държах главата си сведена надолу.

Изгледах всеки кадър... и видях нещо, което не бях забелязал в онзи ден. Пардон. Видях някого. Клей Харис.

Клей Харис беше наемник в семейство Морган — и не беше съвсем безобиден, а почти се водеше проклетие за фамилията.

Това не можеше да е случайност.

Харис живееше в Санта Кларита, на тридесет километра извън града, но ето го там, застанал зад морето от представители на пресата с много хубав изглед към мен. Защо Харис се беше притаил пред Private в момента, в който ме отвеждаха за убийството на Колийн? Той се усмихваше и мислех, че зная защо.

На Емилио Круз това не му харесваше. На това му се викаше „кофти операция“. Все едно някой боксьор средна категория да се спречка на улицата с представител на тежката категория. Най-доброто, на което дребният можеше да се надява, беше да не го убият. Круз разбираше, че Джак трябва да го направи за Ноча. Този тип беше смъртоносен. Беше отмъстителен. Убиваше хора. И се беше отървал от затвора, въпреки че беше извършил убийство.

Круз правеше това не само заради Джак, правеше го заради своя партньор.

Рик минаваше четиридесетте. Беше тромав. Беше бавен. А щеше да му се наложи да се катери по стени. На тъмно.

Скоти компенсираше донякъде. Той можеше да прави цигански колела на една ръка и да тича като гепард. Но пък Скоти беше бивше моторизирано ченге. Досега не беше престъпвал закона по този начин и да работи за гангстер беше против всичко, което го правеше добро ченге. Точно в този момент, докато Рик обикаляше и търсеше къде да паркира, Скоти седеше зад Круз и подрипваше с коляно, като тресеше предната седалка.

— Рик — започна отново Круз, — по-добре да минем през задната стена. Покривът не ми харесва. Ама изобщо.

Дел Рио каза търпеливо:

— Знаем онова, което Скоти разучи. Ако минем през стената, не знаем на какво ще попаднем. Може върху нея да са складирани тежки неща. Може да уцелим и тръби.

Дел Рио започна да ругае, защото улица „Бойд“, на която бяха спрели преди, беше затворена. И от двете страни на пресечката нямаше нито едно свободно място.

— Казвам ти, Рик, това не ми харесва — каза пак Круз.

— Ето там.

Дел Рио паркира в една отбивка със знак „Паркирането забранено“, което можеше и да не направи впечатление на някой случайно преминаващ полицаи по това време на нощта. Евентуално.

Още преди колата да спре, Скоти вече беше излязъл през задната врата. Пресече улицата, облечен в черно и с маска за ски в ръка. Прикри се в сянката на външните стъпала на склада и, както беше направил предишния път, разтресе един прозорец така, че алармата да се включи.

Алармата оглуши няколко пресечки по-нататък, а Круз знаеше, че е предупредила и техниците в контролния център на „Охранителни системи Боско“ чрез телефонен сигнал.

Същите онези хора, които бяха приемали сигналите преди двадесет и четири часа, най-вероятно сега също бяха на смяна. Бяха получили три фалшиви обаждания от този адрес и екипът на Дел Рио разчиташе, че от „Боско“ ще уведомят собственика на сградата и полицията, че алармата е отчела повреда на системата, а не влизане с взлом. Детективите от Private зачакаха отговор от страна на полицията, който така и не дойде. Петнадесет минути по-късно, на бледата лунна светлина, Круз, Скоти и Дел Рио пресякоха улица „Андерсън“ и влязоха в тясната пролука между склада на фабрика „Червената котка“ и съседната сграда за авточасти.

Използвайки техника за катерене, наречена „бриджинг“, те се заизкачваха сантиметър по сантиметър, залавяйки се за пукнатините в тухлите между двете сгради.

Две коли изсвистяха по хлъзгавия път, докато мъжете от Private бавно напредваха към покрива на склада на фабриката за керамични изделия „Червената котка“.

Скоти праметна крак през ниския праг на ръба на покрива, изтегли се нагоре и се прехвърли, след което подаде ръка първо на Круз, а после и на Дел Рио, който се претърколи върху покрития с битумна мембрана покрив и нареди: „Залегнете!“.

Тримата залегнаха зад стената, поеха си дъх и се огледаха наоколо.

Дел Рио отброи наум няколко минути, после се изправи, намери плетеницата от електрически кабели, които се спускаха от стълб на „Андерсън“, и ги прекъсна с клещите си, изключвайки електрическото хранване в склада.

Алармата, детекторите за движение, телефонните линии — всичко беше прекъснато... но за тяхна огромна изненада, алармата отново зазвуча почти веднага.

Дел Рио се стресна и залегна по рефлекс. После каза:

— Имат резервен генератор. За алармата. Сигурно е безжичен.

— Да се махаме оттук — рече Круз.

И тогава алармата замлъкна наред звъненето.

— От „Боско“ са я спрели, защото са решили, че им стига толкова врява за тази нощ. Емилио, добре сме си. Сега оставаме на място. Ще кротуваме и ще се уверим, че никой няма да дойде.

Минаха доста протяжни десет минути, след което Дел Рио се изправи, измина шест метра навътре от страната на „Андерсън“, прецени горе-долу на око същото разстояние от „Артемус“, после извади от чантата си осемнайсетволтов електрически трион на батерия и го включи.

Трионът издаваше малко шум, но не такъв, че да разбуди кучетата пазачи в квартала или дори да направи впечатление на някого, който минава оттук с колата.

Скоти и Круз стояха до Дел Рио, докато той разрязваше битумната мембрана, старите слоеве асфалтово покритие и долния пласт шперплат, а после и гипсокартона, който не представляваше препятствие пред острието.

Таванът падна през отвора и изтрополи надолу. Те се заслушаха в настъпилата тишина и тогава Скоти отвори една от торбите си с изненади.

Той сложи челника си и извади едно десетметрово полиетиленово въже с диаметър два сантиметра и половина. Завърза единия му край за тухления комин, навърза възли по дължината му и тръгна към дупката.

— Движй се бавно — каза Дел Рио, а Скоти се ухили, оживен от възлнение и притеснение.

Той изпъна въжето и се спусна от покрива в помещението за изпичане на глинените съдове. Дел Рио слезе след него, а последен беше Круз.

В момента, в който краката му докоснаха земята, Круз отиде до офиса и намери резервната безжична алармена система точно до електрическото табло. Извади батериите и нагласи предавателя за активни смущения от мобилния си телефон, в случай че безжичният сигнал отново се появи.

Междувременно Дел Рио излезе от това помещение и отиде в задния десен ъгъл на склада, където Скоти беше видял микробуса. Но не намери микробус. Видя само много, много стелажи със саксии. Не искаше да повярва на очите си.

През последната седмица детективи на Private бяха наблюдавали проклетия склад на три смени всеки ден. Дали микробусът е бил разглобен и изнесен на части, или пък пренесен непокътнат в голям камион?

Дел Рио се канеше да се обади на Джак, когато Скоти мина покрай него като котка с гумените подметки на обувките си и му показва как микробусът е скрит зад стелажите и, общо взето, е барикадиран вътре.

— Какво мислиш, Рик? — попита той.

Успокоен, че на Джак няма да му се наложи да съобщи на Ноча, че микробусът е изчезнал, Дел Рио отговори:

— Ще се оправим.

Микробусът беше товарен форд, последен модел; бял, с изрисувани върху него зеленчуци; с две врати отпред и други две, плъзгащи се, отстрани; товарни врати отзад и тъмни стъкла навсякъде.

Беше паркиран на петнайсетина метра от вдигащите се врати в далечния край на склада, с лице към тях. Който е вкарал микробуса тук, определено е имал намерение да го скрие. Задницата и страната откъм шофьора бяха опрени в ъгъла. Другите две страни бяха запречени от метални скелета със саксии за цветя, шестдесет сантиметра широки и два метра високи.

Дел Рио се промъкна до вратата на шофьора и се опита да я отвори, но тя беше заключена. Както и останалите.

Направо страхотно, мамка му!

В чантата си носеше къс железен лост. Извади го, разби прозореца от страната на шофьора, пресегна се вътре и дръпна дръжката. После изтръска стъклата от седалката с облечената си в ръкавица ръка, метна чантата си на пода и се вмъкна на шофьорското място. Дел Рио освети таблото и погледна стартера. Надяваше се там да виси ключ.

Би било добре, но не — единственото нещо там бяха пръските кръв. Имаше и по волана, по цялото стъкло, а освен това имаше частици кости и мозъчно вещество. Останките от шофьора на Ноча.

Потърси ключовете под изтривалките, под сенниците. Не извади късмет. Извика на Скоти да провери над гумите, за всеки случай, но когато той отговори: „Не, няма нищо“, Дел Рио отключи останалите врати отвътре автоматично.

Излезе от микробуса и се промуши покрай стелажите, удряйки един от тях с рамо. Стелажът се заклати така, сякаш не бе сигурен да пада или не, което предизвика у Дел Рио прилив на адреналин, от който не се нуждаеше. Представи си как Круз се обажда на Джек и му казва: „Джек. Рики получи инфаркт, човече. Какво да правя?“

— Добре ли си, Рик? — извика Круз.

— Да. Да. Емилио, да те видим колко бързо можеш да запалиш този двигател.

Круз се шмугна покрай стелажите, качи се в микробуса и с отвертката, приложена към ножа му, махна предпазната пластина на стартера. Докато оголваше кабелите, Дел Рио си проправи път до задната част и огледа товара.

Преброи струпаните кашони, пресметна наум и установи, че са четиристотин, като всички, с изключение на един, бяха все още неразпечатани. На всеки кашон беше отбелязан броят на флаконите... толкова много хапчета във всеки флакон и толкова много милиграма във всяко хапче! Той взе един флакон, разклати го и го върна обратно.

Това си беше цял тон „Окси“. Ако в този микробус нямаше тридесет милиона, вината не беше негова.

— Хюстън, имаме работещ двигател — извика Скоти.

Дел Рио затвори товарните врати, мина отпред и седна на седалката до шофьора. Скоти се натика между двамата.

Круз включи на скорост и запали фаровете. В този момент се чу силен, рязък рев на мотор, идващ отнякъде извън сградата. Лампите в склада примигнаха и после се включиха напълно. В „Червената котка“ стана светло като ден.

Просто страхотно, наистина.

Круз рязко дръпна кабелите и угаси двигателя. Загаснаха и фаровете. Стоеше там, стиснал волана, взираше се през зацапаното предно стъкло на микробуса и си мислеше: „Естествено, имат си генератор“. „Червената котка“ имаше генератор, в случай че токът прекъсне, докато изработват саксиите.

Крус се обърна към Дел Рио в момента, в който той го стисна за ръката и му нареди да залегне.

Той го послуша, чудейки се какво ще последва. На пода в помещението за изпичане на съдовете имаше парчета от тавана, а вероятно през дупката се стичаше и вода от завалелия дъжд. Ако ги разкриеха... Те бяха запушени отвсякъде, дори не биха могли да се опитат да избягат.

Каквото и да означаваше да те хванат с опръскани с кръв ръце, това тук се вписваше в дефиницията. Буквално. Дланите му бяха изцапани с кръвта на някакъв мъртъв гангстер. Знаеше какво ще каже, когато ги извличаха от микробуса и ги притиснеха с лице към бетонния под.

Хванахте ни. Предаваме се.

— Чувате ли това? — попита тихичко Скоти.

През рева на генератора Круз дочу мъжки гласове, които ставаха все по-силни, тъй като те се приближаваха към тях, минаха през вратата на офиса и влязоха в същинския склад. Круз се надяваше да не проверяват пещите и да не погледнат към микробуса. Но гласовете идваха към тях.

— Ти виждаш ли го? Защото аз въобще — каза един от мъжете.
— Къде е шибаният микробус?

— Тук е. Спри да се тревожиш, Виктор. Скрит е там, отзад. Зад проклетите стелажи.

Значи все пак бяха тук заради автомобила. Който и да отдаваше мястото под наем и да укриваше микробуса, искаше да се увери, че милионите му са в безопасност. Това не бяха полицаи. Бяха мутри.

Круз измъкна пистолета си от колана. Дел Рио правеше същото.

Пак говореше първият мъж:

— Добре, добре. Просто бъди доволен, Сами. Искам да разкарам това нещо оттук на сутринта.

— Щом казваш.

— Да, казвам. Сами, ти и Марк...

Гласовете на мъжете заглъхнаха, щом те се обърнаха и тръгнаха обратно към офиса. Круз се замисли за онзи, който каза Сами. Изведнъж му прищрака. Онзи Сами с козята брадичка и пиърсингите — човекът, когото познаваше от години и който беше наркоман с единия крак в гроба — беше предприел действия. Това беше същият Сами, който му беше взел двадесет долара в замяна на това, да прати един есемес, и му беше казал, че едва ли не всички на улицата знаят, че микробусът с лекарствата е в склада.

Всички ли знаят? Явно знаеха само определен кръг хора. Той е знаел, мамка му! Умът на Сами беше станал на бъркани яйца. Би казал или направил всичко за една доза. А онзи, когото Сами нарече Виктор? На Круз му се струваше, че познава и него. Надникна над таблото и зърна тиловете на мъжете, докато се отдалечаваха към офиса. Вратата се затвори, след което и светлините в склада угаснаха. Сърцето му все още биеше учестено, а дланите и подмишниците му бяха мокри.

— Един от тези беше Сами. — Круз се обърна към Дел Рио. — Спомняш ли си го, Рик? — Каубоят с тюркоазените ботуши? С метала в носа?

— Същият. Продаде се за двадесет долара. А другият, дето си търсеше микробуса? Мисля, че това е Виктор Спано. Той не е ли в чикагската мафия?

— М-да, Спано — отговори Дел Рио. — Може би беше той. Сега трябва да изчакаме и да кротуваме.

Времето се влачеше. Круз отброяваше минутите в тъмното, вдишвайки миризмата на собствената си пот. Спомни си онзи път, когато беше влязъл в бой с нож, а другият имаше пистолет. Беше в леглото с жена, а съпругът ѝ беше влязъл в стаята.

Припомняше си и последния си професионален мач с Майкъл Алварес и удара, който беше прекратил кариерата му, когато Дел Рио каза:

— Добре. Да действаме.

После той включи лампичката на тавана на микробуса.

Круз усуква жичките и предизвика искра. Двигателят запали и той го форсира.

После пусна фаровете, двата лъча осветиха фабриката и той включи колата на скорост. Отпусна спирачката, при което микробусът се блъсна напред, бутвайки стелажите, които се обърнаха като на забавен кадър, а керамичните съдове се стовариха на пода.

Круз даде на заден, нави волана и направи няколко последователни къси маневри, за да освободи гумите от стелажите.

От страната на „Артемус“ фабриката имаше две ролетни врати. Едната излизаше на рампа, която водеше към улицата. Другата излизаше към товарна платформа без рампа. А с двуметров трап.

— Нашата е вляво, нали? — попита Круз Дел Рио.

— Какво?

— Вратата към улицата е лявата, нали?

— Какво говориш, Емилио?

Круз беше почти сигурен, че вратата, която водеше към улицата, беше от лявата страна. Настъпи здраво газта и блъсна микробуса в ролетната врата, а рамките ѝ се разхвърчаха от стената.

Скоти мърмореше: „Майчице мила“ отново и отново, като мантра.

Круз прелетя през вратата и се молеше да не е сгрешил.

Все още бях на бюрото си, когато мобилният ми телефон звънна. Обаждаше се Дел Рио.

— Как мина? — попитах аз.

— Мисията е изпълнена — отговори той. — Което означава, че неприятностите ни тепърва започват.

— Къде е микробусът сега?

— На пътя. Ние сме в него.

— Поставихте ли проследяващото устройство?

— Под седалката е. Много надълбоко.

— Добре.

Предупредих Рик да остане на линия и се обадох на Ноча от стационарния телефон на бюрото ми. В едното си ухо чувах сигнала на звънящия телефон, а в другото шума от трафика и разговора между Дел Рио и Круз.

Ноча вдигна.

— Пратката ти е при нас. Непокътната — съобщих на мафиотския бос.

Уговорихме място за среща малко след „Раят на електрониката на Фрай“ в Бърбенк.

— Дел Рио има някои имена за теб, Кармине. На онези, които похитиха микробуса ти.

— Това е повече от очакваното — отговори Ноча и прекъсна връзката.

Исках Дел Рио и екипът му да се измъкнат от автомобила. Но не можеше да стане толкова бързо, колкото ми се щеше. Изкарах половин час с Рик, изпълнен със свръхзвукова доза чист адреналин, докато Ноча измъкне двама от наемниците си от леглото и изчакаме неговите и моите хора да се срещнат на разклона за главния път.

Рик каза: „Дамата ми е тук“, и няколко минути по-късно допълни: „Тръгнаха. Отправиха се на север по шосе номер 5“.

Казах на Рик да се обади на Алдо да дойде да ги вземе и тъкмо когато затворих телефона, той звънна отново. Кодът беше 702. Вегас.

— Кармине. Всичко под контрол ли е?

— Напълно. Тази нощ ще спя като котенце. Прехвърлих хонорара в сметката ти. Точно шест милиона.

— Благодаря.

— За нищо. Добра работа — каза Ноча и затвори.

Гърлото ми беше пресъхнало. Ръцете ми трепереха. Изпих цял редбул на екс и набрах друг номер. Началник Мики Феско отговори на третото позвъняване. Казах му, че микробус, който принадлежеше на Кармине Ноча, с товар от нелегални фармацевтични продукти за цяло състояние, се движеше на север по шосе номер 5. Представих си как Феско, мой приятел от време на време, се опитва да се разбуди, скача от леглото, нетърпелив да запълни дупките в историята.

— Какво каза?

Повторих думите си и му съобщих подробностите. Феско натъртваше всяка моя пета дума с „Майка му стара“ и „Ама ти сериозно ли?“, докато навързвах празните места. Свързах директно тримата членове на бандата на Ноча, които бяха намерени застреляни на пътя в Юта с товарния микробус форд, който караше „Оксиконтин“ на стойност на черно от тридесет милиона долара.

— В микробуса има джипиес предавател. Приемникът се намира на паркинга на „Електрониката на Фрай“. Да. В кошче за боклук под рекламното табло с летяща чиния, ако ще пращаш кола да го вземе.

— Веднага изпращам някого. Може дори сам да го взема.

— Ако аз бях началник на полицията, щях да дам знак на Отдела за борба с наркотиците и да ги спра за пътно нарушение, Мики. И ме дръж изцяло настрана от това.

— И аз това си мислех — каза Феско. — Ей, Джак, как се сдоби с тази информация?

— Не мога да ти кажа.

— Добре. Поверително е. Съжалявам, че попитах. Няма нужда да знам.

— Не че следя бройката, Мик, но не забравяй, че ти помогнах за това.

Това беше друг начин да му напомня, че ми дължи огромна услуга.

— Ще ти помогна, ако мога — каза Феско.

Това беше неговият начин да ми каже, че ще ми помогне, ако има начин, но да не разчитам на него, ако аз съм убил Колийн Мълой.

Изпращането на Коуди беше страхотно. „Базар“ беше петзвезден ресторант в „Ла Сиенега“, „подвижен празник“, който организираше испански фиести, каквито можеше да видиш само по филмите.

Запазихме залата за дегустации, наречена Саам, за нашето парти от тридесет души. Обзавеждането беше от кожени мебели и венецианско стъкло, а храната беше странна и превъзходна: тапас, хапки от сирена и близалки от гъши дроб, обвити в захарен памук.

Гостите бяха замаяни от чудодейните коктейли мохито, пропити с разтухата след края на работния ден. Вдигаха се глуповати тостове, последвани от пиянски смях, а някои от момичетата едновременно плачеха и се смееха.

Както казах, партито беше страхотно.

Но някои хора липсваха: Дел Рио, Скоти и Круз работеха по случая с хотелските убийства. Джъстин беше подарила на Коуди кашмирен пуловер и беше извинила отсъствието си от празненството.

Аз бих искал да съм навсякъде другаде, но не и тук. Но бях длъжен достойно да покажа на Коуди колко много го обичахме всички. Той беше постъпил на работа, след като Колийн беше напуснала преди шест месеца, и беше запълнил липсата ѝ безпроблемно. Все едно беше създаден за това. За което винаги щях да му бъда благодарен. Почуках с вилицата си по чашата, при което виковете само се увеличиха.

— Коуди. Ще ни липсваш, Коуди.

Последваха подсвирквания и скандиране на името му. Мо-бот сияеше. Дори Сай се изправи и заръкопляска на Коуди.

— Ще ни липсват коментарите ти относно начина ни на обличане — казах на бившия си асистент, — и твоите възплъщения във всички нас, и особено в мен.

След това изимитирах как Коуди имитираше мен самия, като прокарваше ръка през косата си и правеше сериозно изражение пред огледалото, оправяйки вратовръзката си.

Избухна бурен смях.

Казах, че съм се опитал да разваля договора с Ридли Скот, задето ни е отнел Коуди, но съм му благодарен, че е намерил Вал.

Коуди ме прекъсна, за да каже:

— Вал, изправи се, момиче.

Тя го направи засмяна и съм убеден, че не беше заради чудодейното мохито. Просто се забавляваше.

— Коуди, ти ни държеше в правия път, но освен това ни направи много щастливи. И ако актьорството те разочарова, искам да отбележа, че Private винаги ще бъде твой дом.

След това му връчих опакования фотоапарат и картичката от всички в агенцията и когато ръкоплясканията стихнаха, Коуди забърса очи с червената си кърпичка, поднесе близалката като микрофон и каза:

— Джак, бих искал да ти благодаря. Това наистина беше най-хубавата работа, която съм имал през живота си. Ти ме научи на много повече от това — тук той се ухили и прокара ръка през косата си. — Ти ми показа какво означава да предвождаш с чест в битката. Това ще запомня най-вече.

Не ми беше ясно как тридесет души могат да вдигнат толкова шум само с ръцете си.

Дел Рио прецени с поглед „Кинг Еди“, барът на хотела със същото име, в който навремето се извършваше контрабандна търговия и който се намираше на ъгъла на „Скид Роу“, „Източна Пета улица“ и „Лос Анджелис“. Тази част от града не беше читава, но барът привличаше всякакви типове хора — от бездомни пияници до млади хора с големи мечти, които притежаваха апартаменти оттатък улицата. Сградата беше сива, с черни корнизни, решетки на трите прозореца до вратата, на която имаше прикрепена бариера, свидетелстваща за онова, което можеше и което в действителност често се случваше в този квартал.

Дел Рио мина през вратата, а Круз го последва, както Самюел Джаксън и Джон Траволта влязоха в онзи ресторант в „Криминале“.

От джубокса звучеше „Студена, студена земя“ и няколко души припяваха с мелодията. Кръглият бар беше претъпкан с местни чешити. Върху евтини дървени плоскости бяха поставени телевизори, по които вървеше баскетболен мач. Точно в този момент „Лейкърс“ загубиха с една точка.

Клиентите на заведението ги освиркаха.

Покрай стената в срещуположния край на бара имаше редица маси, над които висяха декоративни неоновии реклами на бира. На една от масите двойка травестити се бяха разпалили. От високите тонове на гласовете им и крясъците Дел Рио предположи, че е въпрос само на няколко минути да се стигне до физическа саморазправа.

Ако имаха късмет, щяха да се измъкнат оттам, преди травеститите да избухнат.

Дел Рио беше виждал на снимка човека, когото търсеха. Беше отпреди няколко години и мъжът държеше табела с номер под брадичката си, но той беше почти сигурен, че ще го разпознае сред неговото предпочитано обкръжение.

Огледа тиловете и профилите наоколо и накрая видя афроамериканеца с къса брада да седи на бара. Ядеше от безплатните понички и говореше с кибика, който седеше до него.

Дел Рио привлече вниманието на Круз, като посочи с брадичка към брадатия мъж. Круз присви очи, след което кимна, а Дел Рио извади своя деветмилиметров пистолет.

После отиде до мъжа, който си пиеше бирата и хапваше поничка, опря оръжието в гръбнака му и усети как онзи се стегна. Мъжът се вгледа за миг в огледалото над бара и видя лицата на двама души, които не се шегуваха, след което вдигна ръце във въздуха.

— Господин Кийс, елате с мен — каза Дел Рио.

— Не искам проблеми — отговори той.

Това беше Тайсън Кийс, гадният шофьор на лимузина, първият съпруг на Карън Ричи. Според втория ѝ съпруг, Пол Ричи, Кийс беше човекът, който беше снесъл на Кармелита Гомес, че клиентът ѝ е бил убит от шофьор. А може би беше сторил повече от това. Може би Тайсън Кийс беше убил петима бизнесмени, които бяха наели момичета за забавление за няколко часа в хотелските си стаи.

Кийс се завъртя на стола и стана много внимателно.

— Не съм този, когото търсиш, човече.

Кибикът попита Кийс:

— Изпи ли си бирата?

— Изпи я — отговори му Дел Рио. — Да вървим.

Няколко души ги погледнаха, но много бързо отместиха поглед. Щяха да кажат, че не са видели нищо.

Все още с вдигнати във въздуха ръце, бившият шофьор на лимузина на име Тайсън Кийс премина бавно през тълпата, придружен навън от бивш морски пехотинец и бивш калифорнийски шампион по бокс лека до средна категория за 2005 година.

А зад тях Том Уейтс продължаваше да пее прочутата си песен.

— Джак, искам да остана в Private. Това е твърдо „да“. Освен това съжалявам, ако съм била груба миналата вечер. Все още съм... наранена. Ще се видим утре.

Прослушах съобщението няколко пъти, търсейки някакъв подтекст и скрит смисъл. Единственото, което беше сигурно, беше, че Джъстин остава в агенцията.

Дали още имаше шанс да се помирим? Или това беше краят за нас?

В ума ми изплуваха нейните думи: „Няма «нас», Джак. И не съм сигурна, че някога е имало“.

Бях си взел душ и се бях преоблякъл в дънки и блуза с якичка, когато чух звънеца на вратата. Отидох до новата ми охранителна система и погледнах образа в монитора от камерата на портата.

Там стоеше Джинкс с покрит със сребърен похлупак поднос с храна в ръка. Идваше тъкмо навреме.

Отключих ѝ отвътре и когато тя стигна до вратата, поех подноса и го сложих на масата в коридора. Тя беше усмихната и красива, а очилата ѝ бяха много сладки, с бонбонено розови стъкла. Носеше дънки и синя блузка. Цветът беше същият като очите ѝ.

Същото синьо и като тениската, с която бях облечен аз.

— Ей, я се виж — възкликна тя. — Ако не възразяваш, предпочитам да гледам теб.

— Е, добре.

Двамата се разсмяхме и аз я гушнах продължително. Докато я прегръщах, тя ми каза, че е донесла за вечеря салата от градински домати и пайове с рак и салца от манго. Беше ентузиазизирана и говореше много бързо.

Вече бях вечерял на прощалния банкет на Коуди, но Джинкс не знаеше и аз нямах намерение да ѝ казвам.

— Сама направих салцата — каза тя, без да ме пуска. — Специалитет на заведението.

— Аз имам охладена бутилка „Пино Гриджо“.

— На това се надявах — усмихна се широко тя. Имаше много хубава усмивка.

Извадих бутилката от леда и занесохме вечерята на верандата, настанихме се на столовете, поехме няколко глътки въздух и се отпуснахме.

Вдигнахме тост за залязващото слънце, докато то изнасяше танц с ветрила, заедно с група пухкави сиви облаци. Всичко беше някак специално — гледката, салцата, виното и Джинкс, която се оказа доста приятна компания. Тя събу сандалите си, обви коленете си с ръце и ме помоли да ѝ разкажа повече за себе си, нещо, което не беше част от професионалната ми биография.

Можех да ѝ опиша доста добре живота си, ако използвах картата от белези по тялото си, но не го направих. Не и този път. Мислех си да ѝ разкажа някоя футболна история, нещо забавно, но в този момент се чу музикална мелодия откъм дневната. Телефонът на Джинкс звънеше.

— Няма да го вдигна — заяви тя.

— Добре.

Когато звънна пак, вече наистина уби настроението ни. Затворих плъзгащата се врата, но мелодията пак се чуваше, щом телефонът звънна за трети път.

— Може да е... Нека просто вдигна. Веднага се връщам.

Загледах се в разбиващите се вълни, когато Джинкс отвори вратата. Харесвах я и се наслаждавах на вечерта, каквото и да представляваше тя — среща или просто опознаване. Мислех си да ѝ кажа, че бих могъл да накарам мобилния ѝ телефон да изчезне, че мога да ѝ демонстрирам известния си пас и да го запратя в океана.

Реших, че би се засмяла.

Но после я чух да казва от съседната стая:

— Моля те, просто ми го кажи... О, не. Не. Идвам веднага. Не пипай нищо.

Като се върна на верандата, Джинкс изглеждаше паникьосана.

— Още някой е бил убит в моя хотел, Джак. Още един мъж е умрял.

Стоях с Джинкс на втория етаж в предната част на хотела пред стая „Фелини“. Тя нямаше най-доброто разположение, нито беше от най-скъпите, но разполагаше с достъп откъм стълбището на фоайето.

Стреснатият млад мъж, който стоеше с нас в коридора, беше управителят на хотела, господин Ноулс. Лицето му беше зачервено, долната му устна трепереше, а очите му бяха подпухнали.

Надникнах зад него в стаята и видях сцената на извършеното убийство, която беше достатъчно ужасяваща, че да потресе едно хлапе с диплома по хотелиерски мениджмънт. Тя потресе и мен, а аз бях преживял война.

Някакъв мъж лежеше мъртъв, тялото му беше простряно отчасти на леглото, отчасти на пода. Ръчно измайсторена гарота с дървени дръжки се беше впила в гърлото му толкова здраво, че артерията се беше спукала. Кръвта на жертвата се беше разплискала по неоправеното легло още преди да умре.

— Това е господин Албърт Сингх — каза Ноулс. — Регистрира се в един през нощта. През целия ден на вратата му светеше лампичката „Не ме безпокойте“. Не е поръчвал нищо допълнително.

Господин Сингх изглеждаше на двадесет и няколко. Беше облечен с тесни боксерки и бяла тениска. Имаше халка на пръста на протегнатата му ръка.

— Госпожо Пул, обещах да ви изчакам — казваше Ноулс, — но ето ви вече тук. Дойде ми в повече, госпожо. Това са ключовете ми за достъп. Ще изпратя униформата си, но сега трябва да се прибера вкъщи...

Докоснах го по ръката и го прекъснах.

— Господин Ноулс, аз съм Джак Морган от Детективска агенция Private. Работя за госпожа Пул. Моля ви да ми отделите минутка. Разкажете ми какво се случи.

Отговори ми с пронизителен крясък:

— Че аз откъде да знам? Камериерката почукала на вратата. Не получила отговор. Влязла и заварила това.

Старите хотели, дори онези, които са били реновирани възможно най-модерно, не са проектирани с представата за съвременните охранителни мерки. Ако убиецът е действал, както би се очаквало, трябва да е избегнал камерите. Сигурно беше невъзможно да се обезопаси този хотел и да остане отворен. Ако господин Сингх беше убит по същия начин, както останалите петима мъже, предполагам, че е наел проститутка. Малко след като тя си е тръгнала, той е пуснал убиеца в стаята си. Може би е бил шофьор на лимузина, който се е представил за техник от хотела, който проверява някакъв теч, или пък за човек от охраната. Повечето гости биха го пуснали вътре.

Полицията работеше по случая и ние не им се пречкахме. Но също така не им бяхме помогнали. Ние имахме недоказана теория.

И, общо взето, нямахме друго.

Подобно на Ноулс, и на мен ми се искаше да се откажа. Съжалявах, че съм поел случая. Съжалявах, че съм подвел Джинкс.

— Джинкс, трябва да се обадим в полицията — казах.

Тя беше захапала юмрука си. Не бях сигурен, че изобщо ме беше чула. Извадих телефона си и съобщих за престъплението.

После се обадох на Дел Рио.

— Тъкмо ти звънях — каза той. — Имаме гореща новина по случая с хотелския убиец. Ела бързо. Искаме да поговориш с един човек. Някой, който се нуждае от убеждаване.

През прозорците на стаята на покойния Албърт Сингх виждах ясно входа на хотела. В алеята към „Сън“ се стичаха полицаи, а сирените на още прииждащи коли огласяха булевард „Саут Санта Моника“.

Сложих ръце на раменете на Джинкс и я погледнах в очите.

— Ще ти се обадя възможно най-скоро. Ще се справиш.

Не исках да я оставям сама, но Дел Рио спешно имаше нужда от мен. Трябваше да отида.

Излязох от хотела през задния вход, изкарах колата си от паркинга и поех по Пета улица. Намерих Дел Рио и Круз в една осеяна с боклук уличка на име „Върдин Плейс“. Разположена на половин пресечка по-нататък от „Кинг Еди“, „Върдин“ се виеше между сградите и служеше за паркинг на собствениците на кварталните заведения. Магазините бяха вече затворени и улицата беше пуста.

Круз ме посрещна в началото ѝ. Зад него Дел Рио държеше под прицел чернокож мъж на около четиридесет години, който седеше на земята с ръце на тила. Намираше се в положение, което наричахме арест а ла Private.

— Джак, представям ти господин Тайсън Кийс — каза Дел Рио.

Кийс не ме погледна. Очите му бяха приковани в купчината боклук няколко метра по-нататък.

След като беше говорил с охранителя от клуб „Хавана“, Дел Рио беше докладвал. Онзи му беше казал, че Кийс е углавен престъпник, от свирепите, и че знае името на убиеца на клиентите на проститутките.

— Господин Морган, господин Кийс не желае да говори с нас. Уведомих го, че ако не ни каже кой е убил онези мъже, ще му пръсна черепа, но фирмената ни политика изисква преди това да поискам твоето позволение.

Приведох се към Кийс.

— Господин Кийс, никой няма да съобщи в полицията за изстрели, идващи от това място. Наясно сте с това. Но ето нещо, което

не знаете. Господин Дел Рио няма какво да губи. Той има рак. Ще бъде мъртъв, преди отново да стигне до затвора.

Пренебрегнах слисаното изражение на Круз и продължих:

— Ракът ти е с метастази, нали, Рик?

— Да, Джак. Вече съм в мир със себе си. Готов съм да си ида по всяко време.

— Това ли ви трябва? — попита Кийс. — Името на убиеца на онези мъже? Аз помислих, че искате от мен да си призная, че аз съм го направил. Абе, и аз искам да разкарате онази откачена кучка от улиците.

— Чакай малко — прекъснах го. — Жена ли ги е убила?

— Ти глух ли си, бе? Ми да, определено е жена. Докато моята женска беше в пандиза, я чуках. Мислех си, че между нас има нещо, но тя не харесва мъже, ясно? Мамка му, направо мрази мъжете. Една нощ, както си спях, опря закачалка за дрехи във врата ми. Бутнах пистолета си в ухото ѝ. Казах ѝ, докато преброя до три, да се е разкарала от живота ми. После чух, че някой от нейните ебачи е умрял от жица. Глейте, през нощта, в която онзи е бил убит, взех Кенди от „Морска панорама“. Тя ме извика лично, без да мине през агенцията. Използва ме като неин шофьор, чувате ли ме добре? Има нещо сбъркано в това.

— Как е цялото име на Кенди? — попита Дел Рио.

— Ще ме пуснете ли, ако ви кажа?

Дел Рио свали пистолета.

— Кармелита Гомес. Работи в оня кубински клуб от десет до четири, така че, нали се сещате, да може да вмъкне още някой друг тъпкач допълнително...

Круз се наведе, така че очите му бяха само на сантиметри от лицето на Кийс.

— Къде можем да намерим госпожица Гомес сега?

Круз и Дел Рио бяха в колата пред мен и ме принуждаваха да се движа с прилична скорост, докато карахме на север към Долината.

Докато шофирах, диктувах бележки по случая на магнетофон. Описах събитията в хотела и последното развитие по случая. Фактите, такива, каквито ни бяха известни, започваха да придобиват смисъл.

Карън Ричи, жената в инвалидната количка, която беше дала информация на Круз, уреждаше срещите на компаньонките. Тя беше разказала на Круз, че един шофьор на лимузина знае кой е убил клиентите от хотелите и че е получила тези сведения от приятелката си, бившата компаньонка и настояща гардеробиерка Кармелита Гомес.

Круз беше разпитал Гомес и тя му беше дала грешна информация.

Сега имахме следа, получена от първия съпруг на Ричи — Тайсън Кийс. Той беше прибрал Гомес от срещата ѝ с Артър Вальнтайн, мъжът, който беше убит в хотел „Морска панорама“ миналата година.

Ако Кармелита Гомес беше убийцата от случаите в хотелите, беше ясно, че е имала лесен достъп.

Двадесет минути след като оставихме Кийс, открихме името на Гомес на пощенска кутия на улица „Стаг“, пред една от направените по калъп, кремави на цвят, къщи от комплекс от средна класа постройки.

Къщата на Гомес беше навътре от улицата, оградена от неголям двор. Към нея се извиваше малка алея от „Стаг“, която продължаваше покрай оградата към площадка от дясната страна и свършваше с гараж в задния двор.

Круз и Дел Рио отбиха в алеята, а аз паркирах на улицата.

Излязох от колата и ги настигнах на входа, а Дел Рио мина отзад. Извадихме оръжията си и двамата с Круз застанахме от двете страни на вратата.

Той позвъни на звънеца и след малко лампата на верандата светна.

— Кармелита Гомес, аз съм Емилио Круз. От миналата вечер.

Не получи отговор, така че пак пробва:

— Погледни през шпионката, Кармелита. Знаеш, че не съм ченге.
No seas tonto. Не бъди глупава. Не ме карай да изритам вратата.

Зад къщата се чу мотор на кола. Видях светлините на фарове.
После всичко се случи много бързо.

В един момент Рик вървеше към задната врата. В следващия се залепи към една ограда от колове, за да не бъде смазан от стар шевролет „Импала“, който се понесе през моравата и профуча покрай колата на Круз, паркирана на алеята.

Круз се хвърли от стъпалата на входа и заедно с Дел Рио се втурна към служебната кола. Гомес сякаш ускори за секунди до сто километра в час, но аз успях да видя лицето ѝ, когато импалата ме подмина на две колела.

Тя не изглеждаше уплашена. Изглеждаше устремена.

— Да извикам ли полиция? — викна ми Дел Рио.

— Да — изкрещях.

Качих се в колата си, направих обратен завой и последвах Круз и Дел Рио на изток по улица „Стаг“ — тесен път, не мотописта.

Гомес беше напред и набираще преднина, шофирайки през жилищните комплекси така, все едно беше хем пияна, хем луда. Помете една пощенска кутия, остърга няколко паркирани на улицата коли и изфуча покрай знак „стоп“.

После отново зави на две гуми, този път наляво по булевард „Лоръл Кениън“, и задра страната на един джип, който се движеше на север в нейната лента на пътя.

Излязох на булеварда навреме, за да видя как червената кола се изстреля напред по вътрешното платно. Засвириха клаксони. Импалата се движеше на зигзаг — наляво, надясно и обратно в средната лента. Колите отбиваха встрани. По пътя се носеха капаци на джанти. Круз и Дел Рио минаха отдясно на импалата, но не успяха да я настигнат.

Гомес не просто се изнасяше, а препускаше така, сякаш към нея по улицата мълниеносно се носеше опустошителен огън.

Клаксоните тръбяха, докато прелитахме през пресечката между „Лоръл Кениън“ и улица „Стратърн“ — място, наблъскано с малки търговски центрове — магазин за алкохол, цветарница, бензиностанция и заведения за бързо хранене.

След това пътят премина в права улица, която минаваше между дву- или триетажни бизнес сгради от двете страни.

Обаждането на Дел Рио до полицията и незаконното бягство на Гомес бяха привлекли патрулките и когато Кармелита взе завоя, след нас се носеха шест полицейски коли. В далечината се чуваха още сирени.

Гомес не намали, нито спря или се поколеба.

Всъщност, колкото повече коли се включваха в преследването, толкова по-бързо и лудо караше тя.

Круз беше зад волана на служебната кола, Рик на седалката до него, а синьото ламборгини на Джак се виждаше в огледалото за задно виждане. Пред тях Кармелита Гомес ги караше да надуват скоростомера до краен предел. Круз натискаше с всичка сила газта и се придържаше близко до нея, съзнавайки, че ако тя удари спирачка или се забие в друга кола, той нямаше да успее да спре навреме.

Без съмнение тази жена беше виновна за нещо.

Круз се опитваше да мисли за онова, което Тайсън Кийс беше казал за нея, и вече си представяше тази сладка, но високомерна жена по съвсем различен начин.

Спомни си я как стоеше до гардероба в клуб „Хавана“, облечена в онази прилепнала розова рокля, и не го поглеждаше, както обикновено го гледаха жените. Не го огледа изобщо.

Спомни си я по-късно, седнала до него в колата, най-накрая да издава човека, за когото твърдеше, че е неин шофьор, Били Муфан, и да казва, че той знае кой е убиецът.

Но Били Муфан не съществуваше. Никъде. Тайсън Кийс е бил неин любовник и шофьор. А той каза, че Гомес е мъжемразка, която си изкарва прехраната чрез секс с мъже. Това не беше ли извратено?

В този момент се чу пронизително и продължително изсвирване на клаксон, щом караваната притисна един кадилак в разделителната мантиanela на пътя.

— Внимавай! — каза Дел Рио.

— Да внимавам ли? Карам по права линия. Твърде бързо ли е, човече? Ако искаш да спра и да те оставя ти да караш? Аз нямам против. Направо ще се изпусна в гащите, не ти ли е ясно?

Импалата сви надясно по „Нинак“ със свистене, Круз след нея, а Джак ги следваше плътно отзад.

„Нинак“ беше жилищна улица, подобна на онази, на която живееше Гомес — две редици едноетажни къщи в испански стил, с ниски огради или малки градини отпред и тук-там някое дърво между къщите и асфалта. Круз не искаше да отмества поглед от пътя, за да

погледне скоростомера, но вътрешното му чувство му подсказваше, че се движат с поне сто и четиридесет километра в час към кръстовището на „Хадън“.

Но Гомес не зави там.

Пред тях, там, където „Нинак“ завършваше със сляпа улица при автострадата, имаше голяма стена. Гомес не намали. Вряза се в задънената улица, оградена от поне шест къщи, лежащи с гръб към високата циментова стена, която ги отделяше от магистралата.

Круз наби спирачки.

Същото сториха и Джак, и четирите патрулки зад него. Колите се въртяха, обръщаха, забиваха се в моравите пред къщите и в паркираните коли. Гуми пламваха. Чуваше се стържещият звук на сблъсък на метал, когато автомобилите се забиваха в контейнери за боклук и стени.

Круз видя като на забавен кадър как импалата се преобръща. Колата спря за миг във въздуха, после се преметна и заби в стената. Натисна дръжката на вратата още преди неговият автомобил да спре и миг по-късно беше навън и тичаше.

Рик и Джак също тичаха към катастрофиралата кола, но Рик крещеше:

— Джак, спри! Колата ще избухне!

— Трябва да проверя дали е жива — викаше Джак и продължаваше да тича към червените останки метал, които доскоро съставляваха колата на Кармелита Гомес.

От къщите наизлязоха хора по пижами и долни дрехи, деца се вкопчваха в родителите си, а в уличката се тълпяха полицейски коли. Напълно осъзнавах, че търча към блъсналата се кола, но в ума ми препускаха спомени, които ме връщаха в най-кошмарната нощ от моя живот.

Бях в Афганистан и превозвах ескадрон до базата, когато една ракета беше разпорила корема на моя хеликоптер СН-46 и беше отнесла задното витло, пращайки ни към земята.

Спускането беше ужасяващо. Машината пропадеше надолу в черната нощ като във водовъртеж.

Аз се опитах да я изкарам от вихъра с надеждата да успея да приземя хеликоптера изправен... и като по чудо стана. Докато аз и Дел Рио пълзяхме по пясъка, горивото се възпламени. Снаряжението избухна. Във въздуха изригна огнен стълб, който изглеждаше като зелена стена от пламъци в очилата ми за нощно виждане.

Измъкнахме се от хеликоптера невредими, но в товарното отделение, което беше понесло директния удар, бяха хванати в капан четиринадесет морски пехотинци. Беше като същински ад на земята. Мъже, които познавах, с които бях воювал, които бях обичал, бяха мъртви, но аз трябваше да се уверя, че нямаше оцелели, които изгаряха живи. Изтичах към товарното отделение, но, както правеше и сега, Дел Рио ми крещеше да спра, викаше, че машината ще се взриви.

— Джак!

Този път се обърнах към Дел Рио и му креснах:

— Трябва да разбере дали е жива!

Предницата на импалата се беше блъснала в стената челно и се беше нагънала като акордеон. Вратата от страната на шофьора беше отворена, а въздушната възглавница се беше отворила и спаднала. Гомес висеше отпусната на колана. Устата ѝ кървеше, но все още дишаше.

Наведох се до вратата и я попитах:

— Кармелита, чуваш ли ме?

Тя примигна с очи към мен.

— Кой си ти?

— Казвам се Джак Морган, частен детектив съм. Ти ли го направи? Ти ли уби Морис Бингам? Ти ли уби Албърт Сингх?

Тя се разсмя с хриптене, може би това беше последният ѝ дъх. Но за мен този отговор не беше достатъчен.

— Ти умираш, Кармелита. Не би искала да си отидеш, пазейки тази тайна.

Почувствах нечия ръка на рамото си.

— Кенди, Dime la verdad. Pides perdón. Кажи истината. Поискай прошка.

Тя си пое дъх и каза:

— Бог разбира. Аз ги убих. No me necesito maldito perdón.

Не ми е нужна прошка, бе педал. Те... си получиха... заслуженото...

После вдигна ръка с усилие, погледна ме в очите и ми показа среден пръст. След това лицето ѝ замръзна, очите ѝ помътняха и тя умря.

В задънената улица се стекоха линейки, а униформени полицаи слагаха барикади и нареждаха на зашеметените и изплашени жители да стоят настрана от пътя.

Сержант Джейн Кембъл ме разпитваше до моята кола. Джейн беше добър полицай, служеше от дванадесет години. Брат ѝ ми беше съученик в гимназията и навремето бях изял много сандвичи на тяхната кухненска маса.

— Май щетите са за поне тридесет хиляди — каза сержант Кембъл, оглеждайки колата ми. — И това е само за задницата.

— Една патрулка ме блъсна, но аз съм добре. А имам и застраховка.

— Радвам се да го чуя — усмихна се тя. — Разкажи ми какво се случи, Джак.

— Дългата или кратката версия искаш?

— Започни с кратката, а после ще се върнем назад.

— Добре. Получихме информация по един случай, върху който работим. За мъже, които са били удушени в хотелските си стаи. Според теорията ми са били убити, след като са правили секс с проститутка. Искахме да говорим с госпожица Гомес.

— Полицейското управление на Лос Анджелис работи по този случай.

— Ние сме наети като частни следователи от Амелия Пул.

— Тя е собственичката на „Сън“, нали? Хотелът в Санта Моника?

— Да. Днес беше убит още един от гостите на хотела ѝ, пак удушен с тел. Тя се безпокои за безопасността на клиентите си.

— И ти мислиш, че Кармелита Гомес е убийцата...

— Преди час получихме информация, според която е тя. Отидохме до къщата ѝ да поговорим с нея, но тя избяга... и то с бясна скорост. Незабавно се обадохме на полицията.

— И защо сте тук тогава?

— Трябваше да я последваме, Джейн. Със самото си бягство, тя ни показа, че е виновна. Не можехме да рискуваме да избяга. Видях я как се връзва в стената. Дори не се опита да спре. Ще видите, че по пътя няма следи от гуми. Това беше самоубийство.

— Значи сте получили информация, преследвали сте вашата заподозряна и сега тя е мъртва. Това ли се опитваш да ми кажеш?

— Не виждах друг начин. И все още не виждам.

— Емилио Круз — каза тя и го посочи с брадичка. — Той казва, че госпожица Гомес си е признала предсмъртно.

— Така е.

— Ще свидетелстваш ли за това признание?

— Да.

— Ще възникнат въпроси. Ще те помоля да не напускаш града, Джак.

— Непрекъснато ми го повтарят. Трябва ли да се притеснявам за обвинение в пътни нарушения или нещо такова?

— И защо? За да се обадиш на Феско и да ги уредиш? Само си оправи стоповете на колата — каза ми тя. — И поздрави Томи от мен.

Преместих колата до мястото, където Дел Рио и Круз изчакваха в тяхната кола с включен двигател.

— Приключи ли вече този ден? — попита Дел Рио.

— Да. Добра работа свършихте, и двамата.

Пожелах им лека нощ и подкарах счупената си кола към автострада „Холивуд“. По това време на нощта щеше да ми отнеме само двадесет минути да стигна до Хенкок Парк.

Откакто ме бяха пуснали от затвора, бях прекарал всяка свободна минута да премислям, проучвам и наблюдавам.

Поздравът на Джейн за Томи беше смушкването, което ми беше необходимо, за да направя онова, което интуицията ми подсказваше от самото начало.

Спрях на алеята пред къща с фронтон, дорийски колони и подводни лампи, които оцветяваха водата в басейна в морскосиньо. Тя беше типичен пример за прекомерно и крещящо прахосничество, на което бяха способни единствено калифорнийците.

Лампите в къщата светеха.

Минах по пътеката, позвъних на звънеца няколко пъти и след като никой не дойде да ми отвори, сам влязох в къщата.

Заварих снаха си в кухнята, на стойност петстотин хиляди долара, да прави шоколадов пудинг и да гледа филма „Добрите момчета“. Стоеше с гръб към мен.

— Хей, Ани — казах тихичко.

Тя изпищя и изпусна лъжицата. Обърна се, хванала бузите си с ръце, без да спира да вика.

— Аз съм, аз съм. Позвъних на вратата...

Ани си пое дъх, протегна ръце и ме прегърна.

— Голям шемет си, Джак. Усещаш ли как сърцето ми направо ще изхвъркне?

— Прости ми. — Вероятно беше излъгала, за да осигури алиби на брат ми, но аз пак си я обичах.

— Добре ли си? — попита тя.

Прегърнах я, потупах я по гърба и казах:

— Добре съм. Но трябва да се видя с Томи. Ако щеш вярвай, но се нуждаю от помощта му.

— Той е в гаража. Отиди да събудиш племенника си. Той се тревожи за теб. Вземи това.

Тя извади кана с мляко от хладилника, наля една чаша и ми я подаде.

— Помниш къде е стаята му, нали?

Нед спеше. Светнах лампата и видях стая, цялата облепена с плакати — войници, динозаври, екшън герои. Седнах на ръба на леглото и се загледах в осемгодишното момче, което не беше мое дете, но притежаваше половината от гените ми.

Оставих чашата с млякото, докоснах го по ръката и казах:

— Ей, приятелче. Аз съм, чичо ти Джак.

Клепачите му се вдигнаха рязко и той седна бързо в леглото, обгръщайки гърдите ми с ръце. Аз го прегърнах и го целунах по главата.

— Как си, малкия? Как е, Нед?

Той се отдръпна назад и се ухили.

— Рових се в разни неща и гледай какво намерих. Татко казва, че е по-старо от самия него.

Проследих насочения му пръст и видях стара стъклена бутилка от кока-кола на нощното шкафче. Вдигнах я и я загледах с възхита на светлината.

— Това е страхотно. Истинска антика.

— Гледах те по телевизията — каза Нед.

Аз върнах бутилката на шкафчето и отново прегърнах момчето, което говореше на гърдите ми:

— Казват, че си убил някого. Колийн.

— Това не е истина, миличък. Знам какво говорят хората, но аз не съм я убил. Натопили са ме.

Той ме погледна с пълни с въпроси и сълзи очи.

— Някой е излъгал, така ли? Но защо?

— Не знам.

— Това не е хубаво. Откачена работа, чичо.

— Този човек няма да се измъкне. Не се шегувам.

Сблъскахме юмруци с мъника и аз пак го прегърнах. След това излязох от къщата със сложните ѝ сводове, строга мебелировка и камина във всяка стая, подминах басейна с топла вода с олимпийски размери и отидох в шестместния гараж.

Томи имаше колекция от класически американски коли — това беше общата им страст с татко. Заварих го под един буик „Роудмастър“ от 1948, калаеносив автомобил, който изглеждаше така, сякаш някой го е издухал от играчка за сапунени мехури. Беше красива машина.

Сграбчих глезените на Томи и го извлякох заедно с плъзгащата се количка.

Той ме зяпна, а първоначалното му изражение на уплаха се видоизмени в престорен гняв.

— Какъв ти е проблемът, бе, Джак?

— Знам кой ме е натопил, младши. Знам кой е убил Колийн.

— Хвърли едно око на това — казах на Томи.

Заредих записа на Мо-бот на моя айфон и го подадох на брат си. Той го пусна и аз чух приглушения звук от виковете на репортерите, които се опитваха да привлекат вниманието ми пред моя офис в онзи ден, който завинаги щеше да остане в паметта ми.

— Тук те отвеждат в пандиза — каза брат ми. — Кофти тълпа те изпраща.

— Не спирай да гледаш. Да виждаш някой познат?

— Тъ. Клей Харис. Какво прави той там?

— Той работи за теб, Том.

— От време на време. Пускам му по нещо като подаяние, повярвай ми.

— Значи ти нямаш нищо общо с причината той да е там?

— Не, по дяволите. Какво намекваш? Че съм знаел, че отиваш в затвора? И че аз съм се обадил на Клей? За какво ми е да го правя?

— Хайде да отидем да поговорим с него — казах.

— Сега ли?

— Няма по-подходящ момент от сега.

— Щом казваш. Ще кажа на Ани, че излизам за малко. Чакай ме при колата.

След няколко минути Томи дойде на алеята. Беше с яке и други обувки. Разходи се зад колата ми.

Прокара ръка по задната лява част на ламборгинито и по смачканото място на вратата. Якето му се разтвори и аз зърнах затыкнатия на колана му пистолет.

— Какво, за бога, се е случило с колата ти? — попита той.

— Ходих до магазина и на излизане...

— Познавам един страхотен тенекеджия. Ще ти дам номера му. Но колкото и добър да е Уейн, това никога няма да изглежда по същия начин отново. Срамота.

— Качвай се вече, а?

— Позволено ли ти е да караш?

— Влизай и гледай да се застреляш в патката.

Томи се качи в колата. Излязох на Западна Шеста улица по посока на междущатска магистрала номер 5, която водеше на север. Пресметнах, че ще отнеме към четиридесет и пет минути да стигнем до Санта Кларита по това време на нощта.

— Защо искаш да говориш с Клей? — попита Томи.

Клей Харис работеше за баща ми като детектив и когато аз поех Private, се водеше на заплата при нас.

Не го харесвах, но беше много добър в извършването на наблюдения. Можеше да следи някого и да изчаква в колата с дни. Изглеждаше като безработен общ работник и се сливаше с тълпата на улицата. Освен това се оправяше добре с електрониката.

Обаче беше лъжец и измамник.

Клей Харис надписваше разписката за разходите си. Вземаше поръчки настрана. А един ден продаде компрометиращи снимки на наш клиент. И аз разбрах.

Тогава го уволних.

На следващия ден Харис отиде при Томи, който го назначи на работа.

Сещайки се за него сега, застанал в тълпата, ухилен самодоволно, докато ме отвеждат в затвора, възприех Клей Харис в съвършено нова светлина. Той не ме харесваше. Притежаваше уменията да ме нарани. Освен това не бих могъл да кажа, че беше неспособен да убие.

— Искам да говоря с Клей относно Колийн — отговорих на Томи.

Излязох на Петицата към планинската верига Тъхечапи, която свързваше Южна с Централна Калифорния.

Домът на Клей Харис беше на черен път в уединен район, състоящ се от отдалечени една от друга ферми, паркове и обществени гори. От картата от сателита бях разбрал, че къщата му се намираше на края на парцел от хиляда и двеста декара, който е бил определен за благоустрояване, но по-късно проектът е бил изоставен вследствие на икономическата криза от 2009. Домът му беше на три километра от всяка друга човешка постройка в околността.

Свих по Сто двадесет и шеста улица към „Копър Хил Драйв“, която ме отведе до някакъв малък търговски център, а после и до жилищен комплекс на работници емигранти. След този участък не се виждаше нищо, освен изсъхнали шубраци, ниски хълмове и горички от местни видове дървета, следвани от километри равна, недокосната от човешка ръка земя.

— Ето я нашата отбивка — казах и завих наляво по „Сан Францискито Кениън Роуд“.

Откакто излязохме от Хенкок Парк, Томи беше говорил само за себе си, разказвайки възвеличаващи истории за охранителната служба, която осигуряваше на разни звезди, и номерата, които въртяха най-големите имена. Млъкна, когато фаровете ми осветиха телената ограда и табелите, чиито надписи гласяха: „Харис. Влизането забранено“.

Щом къщата се показа пред погледите ни, намалих, паркирах на банкета на пътя и угасих фаровете.

Къщата се намираше в края на дълга алея, доста навътре в имота, и представляваше постройка тип ранчо, бяла, с тъмни первази и семпла веранда отпред. В двора и покрай оградата имаше няколко големи дъба, но онова, което привлече вниманието ми, беше чисто новият джип „Лексус“, паркиран в началото на алеята. Знаех колко печелеше Клей Харис, докато работеше при мен, и предполагайки, че Томи не беше увеличил четворно заплатата му, колата изобщо не се

вписваше в сметката. Освен ако някой не му беше дал към седемдесет и пет хиляди долара.

Пресегнах се през брат ми да отворя жабката и взех пистолета си.

— Не вярвам да имаш разрешително за това — каза той.

— Да си остане между нас, става ли, младши?

Двамата излязохме от колата и се промъкнахме покрай телената ограда, прикрити от дърветата. Резето на портата беше отворено — пропуск от страна на господин Харис, помислих си. Все още бяхме на десетина метра от верандата, когато детекторът за движение ни засече.

Грейнаха ярки светлини.

Откритата земя се огласи от звук на сирена, след което последва залп от куршуми.

Харис стреляше с полуавтоматичен пистолет и куршумите свистяха между дърветата. Изведнъж стрелбата секна.

Дали не ни беше видял? Или просто стреляше в отговор на алармата? Може би си е помислил, че е някой койот. Или мечка. Или пък: „Ако сте влезли в имота ми, мъртви сте“.

— Ти поеми задната врата, аз ще мина отпред — прошепнах.

— Не, Джак, ти върви отзад.

— Добре — съгласих се.

Не беше добре.

Престрелката не влизаше в плана ми.

Всъщност точно в този момент нямах никакъв план.

Влизахме в чужда собственост без разрешение. Ако извиках името на Харис и той поискаше да ме застреля, можеше да се прицели по посока на гласа ми и да ме убие. Съвсем законно.

Паднах на земята и се примъкнах на лакти през двора, докато не отидох отстрани на къщата, извън обсега на куршумите. Опрял гръб в стената, се промъкнах през купчини боклук и храсталаци, докато стигна задната врата на къщата.

Държах пистолета с двете си ръце и отворих с крак вратата. Пантите изскърцаха и аз влязох в някакво антре. Очаквах да ме посрещнат куршуми или поне да чуя някаква заплаха, но нямаше нищо такова.

Във вътрешността на къщата светеше лампа и аз се отправих натам. Опипвайки стената, за да не се блъсна в нещо, аз се придвижвах напред покрай окачени на куки дрехи, камари вестници и цели кули от прибори в кашони празни бутилки бира. Клей Харис беше от хората, които не изхвърлят нищо.

От антрето се влизаше в малка, тясна кухня. На масата и в мивката бяха струпани тенджери и тигани. Боклукът вонеше. В другия край на стаята имаше врата, която водеше към трапезария.

Заобиколих масата, която беше отрупана с кашони с документи и камари с боклуци, и продължих към светлината, идваща от вратата към всекидневната. Надникнах иззад рамката и видях една по-голяма стая.

Клей Харис стоеше с гръб към мен. Ръцете му бяха вдигнати нагоре, а в едната от тях все още държеше пистолет. Гледаше напред към брат ми, който беше насочил своето оръжие в гърдите на Харис.

— Том, какво правиш? Това е тъпо. Няма да кажа нищо за онова момиче — казваше Клей.

Влязох в стаята, стиснал моя собствен пистолет с две ръце.

— Клей, пусни оръжието! — изкрещях.

— Мамка му — каза той, след като се обърна и ме видя. После метна пистолета си на един фотьойл.

В момента, в който той падна на креслото, Томи стреля последователно два пъти. Харис се хвана за гърдите.

— По дяволите — каза той, след което се свлече на колене и падна по лице на пода.

Отидох до него и проверих пулса на врата му.

Нямаше такъв.

— За бога, Том! Искях да говоря с човека!

Томи прибра пистолета обратно на колана си.

— Съчувствам ти, наистина — брат ми се огледа за двете гилзи и като ги намери, ги прибра в предния джоб на дънките си. — Нещата понякога не се получават, както ти се иска. Искаше да говориш с Клей, а сега той е мъртъв.

Изправих се и го погледнах.

— Мислиш ли, че не знам какво се случи току-що?

— Беше самозащита, Джак. Това е истината. Но предполагам, че няма как да си сигурен. Дали застрелях този боклук, защото се канеше да ме убие? Или го направих, за да не ме издаде?

Томи ми се присмиваше, местеше се от крак на крак и мърдаше длани нагоре-надолу, все едно са везни и преценява тежестта на доводите.

— Дали Харис е бил опасен лунатик със зареден пистолет? Или щеше да ти каже, че аз съм го наел да убие Колийн?

Взрях се в Томи, а после отново погледнах тялото на Клей Харис. На дясната му ръка, върху месестата част между палеца и показалеца имаше възпален белег от ухапване. Следата беше толкова дълбока, че се виждаше отпечатъкът от зъбите, онзи специфичен белег, който остава, когато зъбите се врежат в плътта.

Извадих една носна кърпа от джоба на якето си — това е основният и най-важен инструмент за работа на детектива. Без да изпускам Томи от очи, взех телефона на Клей Харис.

Набрах 911.

Лицето на Томи беше изкривено от яд и недоумение.

— Какво правиш, по дяволите? — кресна той.

— Какъв е спешният случай, поради който се обаждате? — чух гласът на оператора.

Преправих гласа си и заговорих меко с испански акцент.

— Чух изстрели от една къща на „Сан Францискито Кениън Роуд“.

После дадох номера на къщата и казах, че влизам вътре да видя дали някой не се нуждае от помощ. Че съм намерил вътре един човек — мъж, и той е бил прострелян.

— Диша ли? — попита ме операторката.

— Не. Мъртъв е.

— Как се казвате?

— Съжالياвам, но не мога да ви кажа.

След това затворих.

Томи пак ме попита какво си мисля, че правя, и повтори, че е застрелял Клей Харис при самозащита.

Не съжالياвах, че Харис е мъртъв, но за мен щеше да е по-добре, ако беше жив и ако бях успял да го накарам да предаде Томи и да свидетелства, че двамата са били в заговор за убийството на Колийн.

Томи беше превъзбуден, а напереността му беше изчезнала напълно.

— Джак, да се махаме оттук. Трябва да се отърва от оръжието си.

Това беше единствената му грижа. Можех да кажа само едно нещо за брат си — той беше лайно, точно като баща ни. Насочих камерата на телефона си към белега от ухапване на ръката на Клей Харис и направих няколко снимки, за да се уверя, че съм заснел каквото ми трябваше — както ухапаната му длан, така и лицето на мъртвеца. След това излязох от къщата през отворената входна врата.

Отключих колата с дистанционния ключ и фаровете проблеснаха стотина метра по-нататък. Тръгнах по тъмния път, а Томи ме следваше.

Нямаше никакви други коли. Нито един жив човек.

Щом стигнах колата, седнах зад волана. Томи мина от другата страна и се опита да отвори, но аз бях заключил вратата. Той дръпна силно дръжката няколко пъти и после блъсна по прозореца с юмрук. Изруга ме, но звучеше съвсем отчаян. Като включих двигателя, още ме умоляваше да отворя вратата.

— Хайде де, Джак. Моля те, отвори ми. Знаеш, че само се бързиках. Ясно ти е, че той щеше да ме застреля. Знаеш, че беше нищожество.

— Разкажи това на ченгетата — отговорих, смъквайки прозореца няколко сантиметра. — Ти си много убедителен, Томи. Те ще бъдат тук след няколко минути. А може и да тръгнеш пеша. Има шанс да се измъкнеш.

— Джак, не можеш да ме оставиш тук. Хайде де. Не го прави. Ще им кажа, че си бил тук. Ще им кажа, че ти си го направил.

Вдигнах отново прозореца и излязох на пътя, който и в двете посоки се простираше поне три километра в нищото.

Щом излязох на „Копър Хил Драйв“, се обадох на Ерик Кейн и му разказах какво се беше случило.

После изслушах какво имаше да каже моят обучен в „Харвард“, но обигран на улицата адвокат.

Ерик Кейн седеше до мен в залата за разпит в централата на полицейското управление. Изглеждаше спокоен, все едно се е наобяждал добре, след което е проверил баланса по пенсионния си фонд и е установил, че никак не е зле. В моя стомах все едно имаше олово.

Не ни бяха уведомили защо искат да ме видят, но бях убеден, че Мич Тенди не ни е привикал на улица „Северен Лос Анджелис“ да ми каже, че съм страхотен пич. Насилвах се да мисля за пухкави облаци и дъги, а не че Тенди се е закълел да ме прати във федерален затвор до живот за убийството на Колийн.

Следователят се настани удобно в един от двата метални стола срещу нас. След това се появи Зиглър с издут хартиен плик. Изнесе голямо представление, докато издърпа един стол, сложи плика на масата, зае мястото си и изплющя някакъв ластик на китката си. Все едно беше на сцена. И искаше да привлече цялото внимание върху себе си. Какво ли ставаше?

Освен този трик с ластика, никой от двамата полицаи не показваше каквато и да било емоция.

— Предполагам си наясно за какво е всичко това? — каза Тенди.

— Защо не ни кажете? — отговори Кейн. — Клиентът ми е зает човек. Сигурен съм, че вие също.

— Името Клей Харис говори ли ви нещо? — обърна се Тенди към мен.

Беше напълно наясно, че познавах Харис. Бяха минали три дни, откакто видях трупа му. Оттогава не бях чул нищо за стрелбата. Не се бях чувал и с брат ми. Кейн отговори от мое име.

— И двамата познаваме Клей Харис. Той работеше за Private в продължение на... колко, три години, нали, Джак? Беше уволнен през 2009 година за изнудване.

— Той е мъртъв — каза Тенди. — Бил е застрелян в къщата си в пущинака преди три дни. Получено е анонимно обаждане за престъплението.

— Много съжалявам — отговори Кейн. — Това какво общо има с Джак?

Оловото натежа в стомаха ми. Ами ако съм оставил отпечатък в дома на Харис? Или пък смачканата ми кола е била забелязана от някого? А може би Томи е казал на полицията, че съм го сторил аз? Бях премислял тези възможности много пъти, но бях убеден, че не съм докосвал нищо в къщата на Харис. Не бях оставил никакви следи, бях абсолютно сигурен.

Зиглър отвори плика, порови вътре и извади лист хартия. Научих се да чета на обратно още като бях на три години. В ръцете си Зиглър държеше доклад от криминалистичната лаборатория на полицейското управление на Лос Анджелис.

— Някой е ухапал ръката на Клей Харис — каза той. — Отпечатъкът съвпада със захапката на Колийн Мълой според стоматологичния ѝ картон. Явно тя е ухапала Харис. Вероятно е било последното нещо, което е направила, преди той да я застреля.

Вече знаех онова, което полицията беше научила. Сай също беше сравнил отпечатъка от ухапването с картона на Колийн.

Изчаквах Зиглър да заговори отново. Предполагах, че се надяваше да избълвам нещо, за което да се хване, нещо срещу мен, с което до този момент не разполагаше. Тишината сякаш продължи вечно.

— Това не ви е сериалът „48 часа“, следователю, а и ние не разполагаме с толкова — каза Кейн. — Открили сте съвпадение на отпечатъка от ухапване по ръката на Харис със зъбите на Колийн Мълой. Искате да знаете дали това представлява интерес за нас? Да, представлява.

Зиглър се размърда на стола си. Изглеждаше така, сякаш съобщаването на новината му беше причинило физическа болка.

— Това интересува всички ни, Кейн — каза той. — В действителност ние искаме да заловим убиеца й.

Въздъгнах. Нямах значение, че Зиглър и Тенди видяха облекчението, което изпитах. Имаха доказателство, че Колийн е ухапала Клей Харис. А тяхното доказателство се превръщаше в доказателство на защитата.

Явно и Тенди си даваше сметка за това.

— Ще заключим, че Колийн е ухапала Харис. Преди обаче ти и адвокатът ти да започнете да мятате конфети, Морган, нека ти кажа, че този белег не е решаващо доказателство. Не означава, че щом тя го е ухапала, той я е убил. Разбираш го, нали?

Ако не в думите му, язвителността се усещаше в тона му. Тенди беше сбъркал относно мен и това явно го побъркваше. Искаше ми се да му кажа, че през последните две седмици той ме беше прекарал през месомелачка с много остри ножове, че е лошо ченге и че някой ден ще си плати за това.

Сдържах се.

— Колийн се е борила за живота си — казах вместо това. — Това ме радва.

Кейн потупа масата, което отчасти беше знак за мен да млъкна, отчасти намек към следователите да продължат да говорят.

— Тогава ще се зарадваш да узнаеш, че намерихме и това — каза Зиглър, след което отвори плика и изтръска от него парче метал.

Това беше харддиск. Изглеждаше като онзи, който беше откраднат от моята охранителна система в нощта на убийството. Дъхът ми секна.

— Какво е това? — попита Кейн.

— Това е харддискът на Джек, съдържащ видеодоказателство, че Клей Харис е пренесъл Колийн в къщата му. На него са обозначени час и дата, доближаващи се до предполагаемия час на смъртта на Мълой.

Открихме го сред боклуците на Харис. А това показва, че той го е взел от дома на Морган и го е отнесъл в собствената си къща. Това, заедно с белега от ухапване...

Клей Харис беше убил Колийн, но не притежаваше находчивостта да го стори сам. Освен това нямаше и мотив.

Томи имаше мотив — да ме навре в кучи гъз до края на живота ми. Не е можел да извърши убийството сам. Харис се е навил да го направи срещу цената на една кола. Логично бе Томи да е ръководел операцията от плажа пред прозореца на спалнята ми. Харис му се е обадил, когато Колийн е умряла.

— Клиентът ми е извън подозрение по обвинението в убийство — заключи Кейн.

— Говорихме със заместник областния прокурор Еди Савино — каза Тенди. — Той ще се срещне с окръжния прокурор довечера. Мисля, че Морган ще бъде оправдан за убийството на Мълой, но има нещо друго, господин Кейн...

Нещо в погледа на Тенди не ми хареса, някакъв предупредителен проблясък.

— Имаме още един труп. Клей Харис е застрелян, така че, Джак, ако той е убил гаджето ти, това е класически мотив да му отмъстиш.

— Не съм го направил аз — казах.

— Обвинявате ли Джак за убийството на Клей Харис? — рязко попита Кейн.

— Все още не — отговори Тенди. — Държим те под око, Морган. Теб и брат ти.

Нежеланието на Тенди да ми предостави доказателства за убийството на Клей Харис беше осезаемо. Ако той разследваше и Томи за това престъпление, имах причина да се надявам, че брат ми е оставил някакви улики след себе си. В стаята за разпит се възцари пълна тишина. Чувах се само лекото плющене върху китката на Зиглър от подръпването на ластика. Тенди се облегна на стола си, преструвайки се на нехаен. Най-накрая заговори:

— Томи е бил спрял за шофиране с превишена скорост в нощта, когато е бил убит Клей Харис. Карал е нов „Лексус“ LX 570, собственост на жертвата. Освен това е пил. Не е могъл да обясни на патрулните полицаи какво прави в колата на Харис. Също така не е могъл да обясни какво е правил през последните няколко часа и защо е бил в околността.

За последно бях видял Томи пред къщата на Харис. Явно се е върнал в къщата да вземе ключовете за джипа. Тъп ход, Томи. Много тъп.

— Засега Томи е задържан за шофиране в нетрезво състояние и притежание на краден автомобил — обясни Тенди. — Но не сме свършили с него.

За кратък миг изражението на Тенди беше открито и аз можех да прочета мислите му, все едно бяха вестникарски заглавия. Направо му се гадеше, че не разполага с нищо срещу мен.

Сигурно и той можеше да разчете моето.

Не разполагаше с нищо срещу мен.

Нямаше нищичко.

В главата ми се заформяше празненство. Бях се ухилил като тиква и изиграх танца на победата по цялото въображаемо поле на игрището в ума си. Хвърчаха тапи от шампанско и течността се стичаше по лицето ми. Запалянковците бяха станали на крака по трибуните и ме аплодираха, а съотборниците ме хвърляха във въздуха.

Хладнокръвието беше залепнало за Кейн като ушит по поръчка костюм, но десният му клепах трепна. Това беше намигване,

предназначено само за мен.

Изправих се и казах:

— За мен беше удоволствие, господа, но закъснявам за среща.

След това напуснах полицейското управление заедно с моя адвокат. Можех да спра да се притеснявам, че ще ме върнат в Двете кули, че ще прекарам една-две години в съда, където щях да бъда унижаван, докато не ме затворят в Ломпок от двадесет и пет години до живот. Отново бях свободен.

— Мамка му, кажи нещо, Джак!

Потупах рамото на Кейн и му се ухилих.

— Прекрасен ден, Ерик! О, прекрасен ден!

Аз и приятелят на Колийн, Майк Донахю, бяхме на летище „Санта Моника“, където държах моята „Чесна 172“.

Бях разказвал на Донахю, че няколко пъти бях летял с Колийн и че тя бе поемала контрола над самолета във въздуха. Беше направила няколко лупинга и всеки път се беше разсмивала с пълно гърло. Сега Донахю искаше също да пробва. Минахме под крилото и аз му казах:

— Не е като по филмите, където казват, че да пилотираш самолет е с една-две стъпки по-трудно от карането на кола. Тук ти контролираш сместа от гориво и въздух, които влизат в двигателя, следиш равнищата на температурата, зануляваш компасите. Деветдесет и девет процента от работата е процедури и проверки. Една малка издънка на земята означава нещо съвсем различно във въздуха.

— Какво например, Джак? Или не, не ми казвай.

— Например да забравиш да затвориш капачката на резервоара. Горивото просто ще се изпари. Самолетът ти става безмоторен, а ти не искаш това да ти се случи.

Донахю посочи и попита:

— Това ли е капачката?

— Да — усмихнах се аз. — Нея сме я обезопасили.

Завършихме обиколката и му помогнах да се качи в пилотската кабина. Аз заех пилотското място, закопчах колана си и нагласих слушалките на Донахю, така че да може да си говори с мен и да чува разговорите ми с контролната кула.

Получих разрешение да изляза по плаца до пистата и докато се придвижвахме бавно, Донахю се втренчи немигащо напред.

Спрях в началото на пистата, прегледах поредния списък, докладвах на контролната кула и се приготвих за излитане. Както винаги, със задвижването на пропелерите самолетът сви вляво, затова завих леко надясно, докато набирах скорост.

Следях скоростомера и щом стигнахме сто километра в час, дръпнах леко към себе си лоста за управление.

Носът на самолета се наклони нагоре и ние се вдигнахме във въздуха. Въздъгнах.

Беше красива вечер. Слънцето залязваше и очертаваше синьо-розова ивица на хоризонта. Зададох курс на запад и ни изведох над океана. Колийн обичаше да назовава множеството оттенъци на синьо и зелено, които водата приемаше от плитчините към дълбините. Казах на Донахю, че точно там, на тази височина и отстояние от брега, Колийн поемаше контрола.

— Ще си я представям как лети, но ще бъда само пътник — каза ми той.

— Може би ще полетиш някой друг път.

Вдигнах самолета в облаците и за няколко секунди не се виждаше нищо, само кондензираните водни пари, премрежили стъклото. После се озовахме над тях и вече беше лесно както за пътника, така и за пилота да спреш да мислиш за мотори, магнетрони и капачки на резервоари и просто да почувстваш магията и величието на полета.

Донахю се усмихваше широко, докато се носехме над пастелните облаци захарен памук, а после чух силният му глас в слушалките:

— Промених мнението си. Искам да се пробвам да поема контрола, момче.

Обясних му как да направи лупинг и той последва напътствията ми. Дръпна леко лоста. Самолетът се вдигна право нагоре, направи завой и политна с главата надолу. Донахю изпищя по доста мъжествен начин и после викна в микрофона:

— На това му викам да се въртнеш със задника нагоре.

Смехът му почти ми спуска тъпанчетата.

Донахю завърши лупинга и отново се понесохме на запад. Той пусна лоста и протегна ръка към мен. Стиснах дланта му, двамата се погледнахме и се ухилихме идиотски.

Това беше начинът ни да се сбoguваме със скъпата ни приятелка Колийн.

Прибрах се вкъщи към девет вечерта, все още превъзбуден от прекалено многото адреналин и недостатъчния сън.

Заклучих входната врата след себе си и обиколих къщата да проверя прозорците, после отидох при обновената си охранителна система и прегледах записите от камерите на предната и задната врата на бързи обороти. Не видях никого на алеята пред къщата или на верандата откъм плажа, а според показателите на системата алармата не се беше задействала.

Огледах телефоните и останалото в къщата и доколкото можех да преценя, заключих, че домът ми не се подслушваше.

В хладилника имаше каса бира и почти нищо друго. Отворих една бутилка и я преполових на една глътка. Спрях за секунда и после я пресуших. Това, че Томи беше задържан, трябваше да ми послужи като достатъчно успокоение, но въпреки това отново проверих бравите на прозорците, плъзгащите се врати и входната врата.

После се съблякох и оставих дрехите там, където паднаха. Душ-кабината с многото глави беше в голямата баня и аз се отправих натам. Водата беше гореща и ободряваща. Помислих си, че най-после съм готов да се върна в спалнята си и да заспя на новите чаршафи в новото си легло.

Ако не можех да спя в тази стая, какво пък — щях да продам къщата.

Така че пробвах. Влязох в спалнята си, проверих отново периметъра и чак тогава погледнах леглото. Гледах го в продължение на минута, но пак продължавах да виждам просто легло, а не образа на мъртвата Колийн в него.

Поне в представите ми Колийн почиваше в мир. Смъкнах покривката на леглото и включих телевизора.

Натисках бутоните, докато не стигнах до денонощен новинарски канал. Щом видях лицето на репортера, застанал пред много червени и сини светлини, пуснах дистанционното.

Името на човека и на телевизията бяха изписани на екрана: Мат Галабъри, Си Ен Ен. Под тях стоеше надпис с по-дребен шрифт, който казваше: „Отделът за борба с наркотиците залавя дрога на организирана престъпна група на стойност тридесет милиона в Рентън, Вашингтон. Четирима арестувани.“

Усилих звука.

Беше се получило, както се надявах, но исках да чуя подробностите, за да се уверя, че Private не е замесена.

Репортерът се вълнуваше и непрекъснато въртеше глава, докато говори, поради което половината от думите му се губеха. Гледаше към бял микробус, заобиколен от полицейски коли — както цивилни, така и такива с инициали на Отдела за борба с наркотиците на вратите.

Намираха се на паркинг пред склад, който според ъгъла на камерата изглежда беше на някакъв главен път. Складът беше от типа обикновени четвъртити постройки, които подминаваш по пътя и за които повече не се сецаш никога.

— Това, което виждате зад мен, е един от най-големите удари в последно време. Говорител на Отдела за борба с наркотиците съобщи за Си Ен Ен, че наркотици на стойност десетки милиони долари са били конфискувани, а четирима мъже са арестувани. За тези мъже се знае, че са тясно обвързани с организираната престъпност.

След това репортерът разказа предисторията за това, как микробусът спрял, за да бъде прехвърлена стоката в склад на юг от Сиатъл, който бил под наблюдение през последната една година.

Последва видео, заснето по-рано от камера, монтирана на таблото на полицейска кола. Сцената беше осветена от фаровете.

За кратко се видя как четирима мъже разтоварват бял товарен микробус с лепенка на зеленчуци отстрани.

Само секунда по-късно на паркинга засвириха гуми на коли.

Чуха се много викове и полицаите подгониха мъжете. Двама от тях побягнаха, а другите вдигнаха ръце. Служителите на реда заловиха и четиримата и ги закопчаха с белезници на асфалта.

Пуснаха ново видео, този път на мъж в костюм, който стоеше на обозначен с официална емблема подиум. Според надписа на екрана мъжът се казваше Брайън Нелсън и беше директор на Отдела за борба с наркотиците.

— Полицейските служители, взели участие в тази операция, спасиха много човешки животи днес... — казваше той пред камерите.

Телефонът ми звънна, аз отместих поглед от телевизора и видях името на Феско, изписано на екранчето. Какво пък има сега, по дяволите? — помислих си аз и вдигнах.

Моят стар приятел само в добрите времена, началникът на полицията Мики Феско каза:

— Джак, пусни си телевизора. Дават нещо, което ще искаш да видиш.

— Гледам го. Изглежда Отделът за борба с наркотиците е прочистил улиците от голямо количество незаконно придобити лекарства.

— Точно така, приятел. Не съм споменавал нищо за твоята роля в тази работа. Това искаше, нали?

— Да. Не искам никакви заслуги. Не казвай нищо на никого, никога.

— Слушам, Джак. Отделът е опиянен от успеха. Този микробус само дето нямаше голяма червена панделка на капака. И тя не му трябваше. Навсякъде е пълно с отпечатъците на хората от фамилия Ноча. Дали можем да хванем Кармине, не знам, но този удар определено няма да му е от полза. Може би ще получи инфаркт. Или някой ще го очисти. Можем само да се надяваме.

Разменихме по още някоя дума за добрия край за Америка и тогава Мики каза:

— Между другото, радвам се, че са свалили обвиненията за убийството на Колийн. Държах Тенди и Зиглър под око през цялото време. И също не искам никакви заслуги, но се надявам, че смяташ, че полицията се е отнесла с теб справедливо.

— Нямам оплаквания — отговорих.

Нещо изпиука в ухото ми и погледнах кой се обажда.

И точно когато си мислех, че в тялото ми не е останала и капка адреналин, получих пристъп на паника, виждайки, че ме търси Кармине Ноча.

Наркотиците му бяха загубени. Клиентите му щяха да подивеят, а полицията държеше хората му в ареста. Казах на Феско, че ме търсят спешно и го поздравих за участието му в удара на ОБН.

После отговорих на другата линия. Докато казвах „здравей“ на Кармине Ноча, се молех на Бога да не знае, че аз стоя зад всичко. Ако знаеше, значи се обаждаше да ме предупреди да си уредя сметките.

— Чул си за злополучната ни среща с ОБН.

Тонът на гласа му не ми подсказа нищо.

— Тъкмо го видях по новините. Много кофти, Кармине.

— Ти нямаш нищо общо с това, нали, Джак?

— Не, разбира се, че не.

— Трябваше да попитам.

Последва дълга пауза, през която слушах как кръвта ми бучи доста обезпокоително. Ноча заговори отново:

— Федералните твърдят, че са наблюдавали базата ни за прехвърляне на стоката. Мамка му, може пък някой да е пропял и хората на Марзулос да са разбрали. Да са им го подшушнали. Във всеки случай, мога да виня само себе си. Можеше да уредя прехвърлянето да стане и на друг обект, но това място е наше и досега не сме го замърсявали. Можем да влезем и излезем бързо, и да се върнем обратно на магистралата за нула време. И да скрием микробуса, докато не успеем да го нарежем за скрап. Или поне така си мислех. Както и да е, проблемът си е мой, Джак. Обаждам се да ти кажа да задържиш хонорара си.

Дали беше вече безопасно да си поема дъх?

— Искаш да задържа хонорара от шест милиона долара?

— Изкара микробуса от склада без произшествия, нали така? Предаде ни го. Даде ни имената на онези, които го откраднаха. Изпълни задачата си и аз ти се отплащам. Така стоят нещата между нас.

Проклятие.

Класически случай на „имам една добра и една лоша новина“.

Ноча ми имаше доверие. Всъщност, той ми казваше, че сме като братя. Че и при крадците има чест... при крадците и морските пехотинци. Шестте милиона долара в сметката на агенцията бяха символ на това, че Кармине и аз сме приятели. Не исках никога повече да чувам за Ноча, но не вярвах да извадя такъв късмет.

Той затвори, както го правеше винаги — внезапно.

Без да каже „довиждане“.

Оставих телефона и се опитах да овладее шока от разговора с Ноча. Зачудих се дали наистина съм в безопасност. Ако Мики Феско успееше да не ме замеси в удара на Отдела за борба с наркотиците. А може би беше само въпрос на време, преди някой от главорезите на Ноча да ме причака в някоя тъмна уличка.

Исках да се обадя на Джъстийн.

Исках да чуя гласа ѝ. Исках да ѝ разкажа за Ноча и за моя брат близък, който беше затворен за умишлен грабеж и подозрение в убийство.

Номерът на Джъстийн бях поставил на бързо набиране под номер едно. Слушах сигнала и си представях, че ще успеем да се свържем. Надявах се да си е къщи и да пие чаша вино до басейна. Надявах се да ме покани да отида при нея.

Джъстийн вдигна на третото позвъняване.

— Не затваряй, госпожичке. Сериозно ти говоря.

Тя се разсмя.

— Добре, хвана ме.

Каза, че чисти хладилника си. Че това е първата ѝ свободна вечер от около месец насам и има да свърши някои работи из къщи.

— Имаш ли нещо против да отидеш на басейна с чаша вино? Така си те представих преди малко.

Тя отново се засмя.

— Ами да видим. Аха. Случайно имам една отворена бутилка. Изчакай само секунда.

Чух тракане на чаши и лая на нейния прибран от приют за бездомни кучета питбул. След това чух да се отваря плъзгащата врата и после нейния глас:

— Готова съм. Какво си си наумил, Джак?

Започнах да говоря, удивен от онова, което излизаше от собствената ми уста. Вероятно телефонът ни осигуряваше онази интимност и отдалеченост, от които се нуждаехме и двамата, за да успеем най-после да обсъдим какво бях сторил и защо.

— Искам да разбереш, че аз осъзнавам, че направих нещо лошо. Не мога да се оправдая, особено пред теб, но можеш да ми вярваш за това, че съжалявам, Джъстийн. Не бих могъл да съжалявам повече.

— Престани да се обвиняваш за смъртта на Колийн, Джак. Направил си каквото си направил, но не ти си я убил.

Джъстийн ми каза колко много е харесвала Колийн и че разбира чувствата ми към нея.

— Мислех си, че вие двамата сте скъсали окончателно. Но после се оказа, че не сте. Не и в действителност или поне не още. Това ме нарани, Джак. Мисля, че би наранило всекиго, но аз вече го преживях.

Благодарих ѝ за това, след което тишината се проточи прекалено дълго и аз ѝ разказах за Клей Харис, за начина, по който Томи го беше убил, и че той в момента се намира в затвора.

— Доколкото познавам Томи, полицията няма да успее да докаже нищо — каза Джъстийн. — Ще каже, че е купил колата за Клей, за да плати по-малко данъци, или нещо такова. Ще каже, че е излязъл само да покара. Обзалагам се, че Томи наистина е купил колата на Харис. Не мога да си представя Клей да влиза в шоурум на „Лексус“ в Бевърли Хилс. Просто не виждам как ще стане. Томи ще се измъкне и от обвинението в убийство. Ченгетата ще са наясно, че той е убил Клей, но никога няма да открият оръжието. Ти не можеш да свидетелстваш срещу него, а той не може да свидетелства срещу теб. Патова ситуация.

Въздъгнах.

— Джак, вече не ти се сърдя.

— Хубаво.

Бях на ръба да ѝ кажа, че искам да отида при нея, но тя каза:

— Трябва да затварям, Джак. Имам да разхождам кучето, да изчистя сандъчето на котката и да изтъркам фризера. Може дори да си направя маникюра. А ти по-добре поспи. Ще се видим утре сутринта.

— И аз имам да свърша някои задачи на живот и смърт. Смятам да пусна една-две перални.

— Направи го — разсмя се тя.

Пожелах ѝ лека нощ.

Какво друго можех да сторя?

Джъстийн изведе Роки да потича. Имаше нужда да се раздвижи повече и от него, искаше скоростта да изкара напрежението от тялото и ума ѝ.

Половин час по-късно двамата с кучето се връщаха по „Уедърли Драйв“ и вървяха нагоре по пътеката към красивата ѝ старинна къща. Тя беше построена през 1930 година като постройка за каретите и имаше прекрасни детайли в архитектурен план.

Освен това къщата излъчваше чувство на неизменност, много различно от това на модерното жилище, което беше закупила заедно с Джак преди няколко години.

Тук нямаше океан, който да я приспива вечер, но пък се чуваха други звуци, които харесваше не по-малко — децата, които караха колелета по тротоара, пръскачките, които поливаха ниско окосените морави, смехът от пуснатите телевизори, който се чуваше от дневните стаи на къщите от нейната улица. Всичко това я караше да се чувства уютно и на мястото си.

Джъстийн нахрани Нефертити и Роки в кухнята и отиде да затвори вратите на шкафа, които беше отворила, когато Джак ѝ се обади и я придума да прекара с него известно време на разговор и питие.

Десетте отделни вратички на кухненския ѝ бюфет бяха надписани от вътрешната страна от горе до долу. Бяха използвани различни писалки от различни ръце, които бяха оставяли знаци, разказващи семейната история на фамилията Франк, три поколения от която бяха живели тук, преди тя да купи къщата.

Вратичката, която разглеждаше сега, имаше надписи от 1940 година: беше се родило бебе — Елинон Луис Франк. Около името на малкото момиченце бяха нарисувани звездички. Една година по-късно в гаража бе влязъл нов автомобил „Пакард“. Джон и Джулия се бяха сгодили. Сол бе заболял от детски паралич на десет. В килера се бяха родили кученца. В задния двор бе имало сватбено празненство. А някакъв братовчед, Рой Лойд Франк, бе заминал на война.

Джъстийн затвори вратичката.

Животът ѝ беше хубав. В това нямаше спор. Имаше собствен дом и хубава работа, а личният ѝ живот се развиваше, както тя искаше.

В този ден тя беше осигурила нов случай на агенцията — двадесет и четири годишна манекенка беше наследила цяло състояние от вече покойния ѝ осемдесетгодишен приятел милиардер. Семейството на починалия мъж искаше Private да проучи жената.

От този случай щяха да паднат пари, а беше работа от типа „от девет до пет“. Без престрелки. Без гангстери. Без някой да бъде бутнат от ръба на скалата. Тя смяташе да се наслади на тази задача и докато не ѝ останеше време да си почине, работата щеше да запълва дните ѝ по един хубав и удовлетворителен начин.

Когато чу звънеца, Джъстийн ядосано извърна рязко глава към входната врата. Роки изтича към дневната, изправи се на вратата и изскимтя.

Той знаеше кой звъни, както и тя.

Минаваше десет. Беше делничен ден. Мъжът пред вратата ѝ не можеше да ѝ се разкрие, но не можеше и да миряса. Той беше добър шеф, но във всяко друго отношение само ѝ губеше времето.

По дяволите. Телефонът ѝ иззвъня.

— Какво има, Джак?

— Пусни ме да вляза, Джъстийн. Моля те.

Тя затвори телефона, отиде в дневната и викна през вратата:

— Джак. Прибери се вкъщи. Сериозно говоря. Не искам да те виждам.

Телефонът ѝ звънна отново.

Тя натисна копчето, постави телефона до ухото си, плъзна се до стената и седна на пода. После изслуша думите му, които не бяха новост за нея.

— Преди две седмици бяхме на прав път, Джъстийн. Аз допуснах ужасна грешка, подхлъзнах се и дълбоко съжалявам. Но ние се опитвахме да намерим пътя един към друг след дълга раздяла. Надграждахме онова, което знаем един за друг. Няма нещо, с което да не можем да се справим. Не можеш да обърнеш гръб на любовта, Джъстийн, не и на нашата. Моля те, миличка. Това съм просто аз. Пусни ме вътре.

— О, Джак — каза тя в слушалката.

Той я обичаше. Джак още я обичаше.
Но проклятие, проклятие, проклятие. Тя също още го обичаше.

БЛАГОДАРНОСТИ

Изказваме благодарност на капитан Ричард Конклин от полицейското управление в Стамфорд, Кънектикът, и на Илейн Паляро, консултант по съдебна медицина, магистър по точни науки и доктор по право, за това, че отделиха част от ценното си време за нас и споделиха своя опит. Благодарим и на нашия изследовател, Ингрид Тейлър, както и на Лин Коломело и Мери Джордан за неизменната им подкрепа.

Издание:

Автор: Джеймс Патерсън; Максин Паетро

Заглавие: Детективска агенция „Private“. Заподозрян №1

Преводач: Деница Каракушева

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Ентусиаст; Enthusiast

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: ФолиАрт

Редактор: Гергана Рачева

Художник: Вихра Стоева

Коректор: Александра Худякова

ISBN: 978-619-164-075-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/12814>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.